FEJŐS ÉVA KÖNYVTÁRA

Agatha Raisin és a szuperszamár

M. C. Beaton

erawan

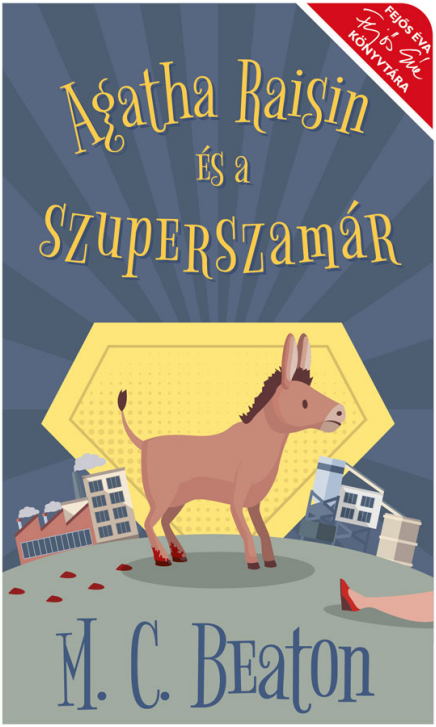
FEJŐS ÉVA KÖNYVTÁRA
Agatha Raisin
és a
szuperszamár
M. C. Beaton
erawan

M. C. Beaton

Agatha Raisin és a szuperszamár

erawan

A fordítás alapjául szolgáló mű:
Beating About the Bush
Copyright © 2019 by M. C. Beaton
Minden jog fenntartva

For information, address St. Martin's Press,
175 Fifth Avenue, New York, N. Y. 10010.

Fordította: LAIK ESZTER
Copyright © 2019 by M. C. Beaton
Hungarian translation © Laik Eszter, 2020
© Erawan Könyvkiadó, 2020

A mű fikció. A szereplők, az események és a párbeszédek a szerző képzeletében születtek. Bármilyen hasonlóság valóságos eseményekkel vagy személyekkel – utóbbiak akár élők, akár már elhunytak – csakis a véletlen műve.

Felelős kiadó: Fejős Éva
Szerkesztette: Münz András
A kéziratot gondozta: Lőrinczi Ágnes
Borítóillusztráció, borítóterv, tördelés: Müller Péter

Elektronikus változat:
Békyné Kiss Adrien

ISBN 978-615-5652-94-3
ISSN 2064-3683

Mindazoknak a lelkes olvasóknak,
akik Agathával tartottak éveken át:
nektek köszönhető, hogy immár
harmincadik kalandjához érkezett!

Szeretettel és köszönettel,
Marion

Az Agatha Raisin-sorozat szerzőjének bevezetője

Hosszú út vezetett Agatha Raisinig.

Iskoláéveim végeztével a legrégebbi brit könyvesboltba kerültem eladónak, a glasgow-i John Smith & Sonhoz a Vincent Streeten – azóta sajnos bezárt. Akkoriban a könyvesbolti eladó még valódi szakma volt, az embernek minden kötetről tudnia kellett valamit, amit az üzletben árultak.

Jó szemmel mértem fel, mire vágyhat egy-egy olvasó, és már messziről megmondtam, hogy, teszem azt, Omár Khajjám bőrkötéses zsebkönyvkiadását kell az illető kezébe adnom.

A bolt alkalmazottai kölcsönözhettek is, így aztán bőven kiélhettem krimi- és kémregény-szenvedélyemet. Már kislányként beleszerettem Richard Hannay-be a *39 lépcsőfok* című thrillerből, John Buchan regényének

filmváltozatában. Tizenegy évesen megkaptam ajándékba Dorothy L. Sayer *Lord Peter Views the Body* (Lord Peter megszemléli a holttestet) című regényét, és innentől mindent elolvastam az írónőtől, amihez csak hozzájutottam. Ezután következett – a könyvesbolt jóvoltából – Ngaio Marsh, Josephine Tey, Gladys Mitchell, Eric Ambler, Agatha Christie és még sokan mások.

A bolt igen kifinomult munkahelynek számított. Nem szólíthattuk kollégáinkat a keresztnevükön. Délelőtt félórás kávészünetet engedélyeztek, napközben másfél óra ebédszünetet, délután pedig fél órát kaptunk teázásra.

Egy délelőtt éppen kiugrottam kávézni, amikor megismert egy vásárlónk, Mary Kavanagh, és csatlakozott hozzám. Elmesélte, hogy a *Daily Mail* glasgow-i kiadásának kulturális szerkesztője, és épp tudósítót keres egy aznap esti *Hamupipőke*-előadáshoz, amelyben a főszerkesztő unokahúga játssza egy egyik gonosz nővért.

– Én vállalom! – csaptam le a lehetőségre.

Gyanakvóan nézett rám.

– Írt már bármit, ami megjelent?

– Ó, persze – csúszott ki a számon a füllentés –, például „Az ütés”-t, „A lehallgató”-t ilyesmiket.

– Nos, végül is csak ötven szó kell – töprengett Mary. – Jól van, legyen.

Így kezdődött. Operetteken nőttem ki magam, és tizenkilenc éves koromra vezető színikritikus lettem.

Később a *Scottish Field* magazinhoz kerültem divatszerkesztőnek, aztán a *Scottish Daily Express*hez

mint helyi tudósító, de túlzottan alámerültem a valóságba. A hírszerkesztő adott egy esélyt, hogy megmentsen a kirúgástól, és bűnügyi riportokkal bízott meg.

Gyakran kérdezik tőlem, segített-e ez a tapasztalat később a krimiírásban. Igen, de nem úgy, ahogy azt gondolnák. A glasgow-i bűnözés borzalmas volt: bűnbandák, profi gyilkosok, én pedig tudósítottam a mocskos, elhagyatott bérlakásokból, ahol ripityára tört a folyosói vécé és így tovább. Menekülésképp olyan történeteket találtam ki, amelyeknek semmi közük a valósághoz. Végül aztán túl sok lett ez nekem, és átmentem a *Daily Express*hez a Fleet Streetre[1] Londonba.

Élveztem azt a munkát. Este végigsétáltam a híres utcán, mintha csak esti műszakomat tölteném, éreztem a nyomdagépek dübörgését, a forró papír illatát, néztem a Ludgate Hill fölött lebegő Szent Pál-katedrálist, és tiszta szívemből úgy éreztem, befutottam.

A vezető női riporter pozíciójával együtt aztán rám köszöntött az unalom és a valóság. Ekkor ismertem meg a férjem, Harry Scott Gibbonst, a korábbi közel-keleti tudósítót. Épp kilépett a lapjától, hogy megírhassa *The Conspirators* (Az összeesküvők) című könyvét a brit visszavonulásról az Ádeni-öbölből.

Én is felmondtam a szerkesztőségben, és utazgatni kezdtünk Görögország-, Törökország- és Ciprus-szerte. Harry ekkor már új könyvén dolgozott a ciprusi feszültségekről. Anyagilag leégve érkeztünk vissza

Londonba, majd született egy fiunk, Charles. Amerikába költöztünk, ahol Harry szerkesztői állást talált egy Long Island-i lapnál, az *Oyster Bay Guardian*nél. Nem szerzett itt túl kellemes tapasztalatokat.

Én egyre inkább vágyakoztam a krimiírás után. Korábban már elolvastam Georgette Heyer összes, régenskorban játszódó romantikus lektűrjét, és gondoltam, a friss megjelenéseket is beszerzem.

– Ezek szörnyen gyengék – panaszkodtam a férjemnek. – A történet is gyatra, a dialógusok is, a ruhák…

– Hát írj egyet – nógatott Harry.

Édesanyám nagy rajongója volt a régenskornak, jómagam Jane Austenen és különféle történelmi regényeken nőttem fel. Anyám még antikvár könyveket is fellelt az időszakból, mint például Maria Edgeworth *Moral Tales* (Erkölcsi mesék) című művét. Emlékszem, milyen erős vonzalmat tápláltam egy gonosztevő, Lord Raspberry iránt. Szóval, elindítottam a filmet a fejemben, és elkezdtem leírni, ami ott pergett. Az első könyvem a *Regency Gold* (A régensek aranya) címet viselte. Mindössze húsz oldalig jutottam, amikor megbénított a gondolat: biztosan nem tudok egy teljes könyvet megírni. A férjem kivette a kezemből az addig elkészült szöveget, és megmutatta egy író barátjának, aki ajánlott egy ügynököt. Folytattam a munkát, elkészültem az első ötven oldallal és a történet vázlatával, majd az egészet eljuttattam az ügynöknek, Barbara Lowensteinnek. Javasolt néhány változtatást, ezeket véghezvittem, és

elküldtem neki a kész kéziratot.

A könyvet három nap alatt elkapkodták. Még szinte el sem fogyott, amikor megkeresett egy másik kiadó, hogy írjak nekik edwardiánus regényeket. Jennifer Tremaine álnéven jegyeztem őket, mert a leánykori nevem – Marion Chesney – már foglalt volt az eredeti kiadómnál. Majd újabb kiadók és újabb nevek következtek: Ann Fairfax, Helen Crampton, Charlotte Ward.

Végül a St. Martin's Presszel kötöttem szerződést egy hatkötetes, keménytáblás régenskori sorozatra. Ezzel együtt még mindig nem adtam fel krimiírói ambícióm, és ezt fel is tártam a St. Martin's Press főszerkesztőjének, Hope Dellonnek.

– Jól van – bólintott rá Dellon. – Ki a nyomozója?

Fejben még csak az elnagyolt tervekig jutottam, semmi konkrét ötletem nem volt.

– A falusi közrendőr – vágtam rá gyorsan.

– Hogy hívják?

Kattogott az agyam.

– Hamish Macbeth.

A detektívem után magamnak is nevet kellett találnom.

– Mondjon egy írói álnevet, ami nem úgy kezdődik, hogy Mac – javasolta Hope. Aztán az M. C. Beatonnel állt elő, amelyben az M. C. a Marion Chesney-re utal.

Nekiláttam hát krimiket írni. A családommal visszaköltöztünk Londonba, hogy a fiam ott folytathassa tanulmányait. Londonban szökkent szárba Agatha Raisin ötlete is, habár akkor ezt még nem tudtam.

A fiam osztályfőnöke megkért, hogy sütnék-e valami süteményt egy jótékonysági vásárra. Nem akartam a fiamat cserbenhagyni, és visszaüzenni, hogy nem tudok sütni. Bementem hát a Waitrose-ba, vettem két doboz quiches-t, a bolti csomagolást gondosan házilagosra cseréltem, elláttam „saját készítésű” címkével, és bevittem az iskolába. Nagy sikere volt.

Nem sokkal később Hope, aki felettébb szerette Cotswolds vidékét, megkért, gondolkodjam el egy sorozaton, ami ezen a festői tájon játszódik. Jómagam női nyomozót szerettem volna, és E. F. Benson Miss Marple-sorozatának hatására – nagyon kedveltem – arra jutottam, érdekes lenne egy olyan főhős, akit az olvasó nem feltétlenül szeret, mégis drukkol neki. Szintén inspirálón hatottak rám Colin Watson Flaxborough-regényei, és Simon Brett nyomozója, Charles Paris.

Agatha Raisinnek tehát Cotswolds lett az otthona, ez a szelíd, gyönyörű táj a maga kacskaringós útjaival, régi, zsúpfedeles házaival. Ez a vidék jelenti a folytonosságot a mindig karcos modorú Agathának. Csak azt sajnálom, hogy annyi gyilkosságot és erőszakot kell felvonultatnom ebben a békés tájban.

Első fejezet

Agatha Raisin magándetektívet ifjú és szép asszisztense, Toni Gilmour fuvarozta haza cotswoldsi otthonába. Kora őszi este volt, s ahogy a nap egy pillanatra áthatolt a sötét felhőtakarón, megnyúlt árnyékokat festett az útra. Csendben autóztak, csupán a motorzúgás hangja verődött vissza a vidéki utat szegélyező fákról, sövénykerítésekről és rézsűkről.

Agatha lopva Tonira pillantott. Tényleg nagyon csinos teremtés – mélázott el magában. Szőke haj, kék szem, karcsú alak… A ruhái kicsit olcsók, ez a rövid szoknya meg aggasztóan felcsúszik vezetés közben. Szép lába van, kicsit vékony, nem olyan elegáns és formás, mint az övé. Agatha lepillantott saját kifogástalan, szürke Chanel kosztümjére, a szoknya szegélye pontosan a térde fölött ért véget. A kabátka tökéletesen simult kissé zömök felsőtestére. A neves nyomozó olykor dühödt diétákkal tartotta formában magában. Tudta, hogyan kell a

legjobbat kihoznia magából. Még mindig tudott ezt-azt mutatni ezeknek az ifjaknak.

Ugyan, miért áltatja magát? Toni több mint harminc évvel fiatalabb nála. Neki nem kell igyekeznie, hogy kihozza magából a legjobbat. Ebben a korban egyáltalán nem kell igyekezni. Egyszerűen jól néz ki és kész. Agathába hirtelen beledöfött az irigység.

– Nem közönséges egy kicsit ez a szoknya a munkába? – szólalt meg.

Toni megütközve pillantott rá.

– Amikor a legutóbb felvettem, azt mondta, a legjobb választás! Vagy csak azért, mert azt akarta, hogy a szőke libát játsszam?

– Vigyázz, csak nehogy magad alakítsd, drágám – intette Agatha.

– Lehetetlenül viselkedik néha! – morgott Toni, és az ökle egészen kifehéredett, ahogy a kormánykereket szorította.

Képzeletben vajon a nyakamat szorongatja? – tűnődött Agatha. Végül fegyelmezte magát – ritka pillanat –, beharapta az ajkát, és úgy döntött, nem piszkálja tovább Tonit. Egész nap érezte a fiatal asszisztenséből hullámokban előtörő ellenségességet, és nem értette, miért. Végtére is sikeres nap van mögöttük. Egy megbeszélésen jártak a Morrison's gyárban, akik megbízták a Raisin Nyomozóirodát egy valószínűleg ipari kémkedésnek minősülő ügy felderítésével.

A vállalat akkumulátorok gyártásával foglalkozott, és

kifejlesztettek egy új terméket, amely állítólag megduplázza az elektromos autók kapacitását. Az utóbbi időben idegeneket láttak ólálkodni a cég körül, és még egy megmagyarázhatatlan éjszakai tűzeset is történt a kutatás-fejlesztési részlegen. Senki nem tartózkodott az épületben, a tűzoltók pedig nem tudták kideríteni, honnan eredhettek a lángok. Gyújtogatásra azonban nem volt bizonyíték.

Albert Morrison, a cégvezető aláírta a szerződést Agathával, és tekintélyes összeget ajánlott a nyomozásért. Agatha biztosította róla, hogy azonnal nekilátnak. Az ügy árnyoldala az volt, hogy sok piszkos munkával járt.

Bárki próbált is kémkedni más, rivális cégtől, egyértelműen szüksége lehetett egy belső emberre. A nyomozás során végig kell majd böngészni az alkalmazottak adatlapjait, és kikérdezni őket, hátha felbukkan valami szokatlan mozzanat. Azokra kell koncentrálni, akiknek van valami sötét folt a múltjában, netán pénzügyi gondokkal küzdenek, esetleg sérelem okán forralnak valamit a cég ellen. Ez hosszú munkaórákat jelent, amelyet Agathának és Toninak kellett végigcsinálnia.

Mindenki mást eltemettek a tennivalók az ügynökségnél. A válás nagyon divatba jött mostanság, és úgy tűnt, a megyéből minden második nő bizonyítékokat akar a férje csalárdságára. A férfiak ritkán bukkantak fel az irodában, hogy a feleségük hűtlenségét akarják bizonyítani. A legtöbb férfi közvetlenebb módon szerette

ezt intézni – szembesítették az asszonyt a helyzettel, és nyíltan megvádolták őket. Agatha úgy gondolta, a nők ennél kifinomultabbak, körmönfontabbak, cselesebbek. A női nem, mint Kipling is rámutatott, halálosabb a férfiúinál.

Agatha legjobb nyomozója, az exrendőr Patrick Mulligan nem válási ügyön dolgozott, hanem egy megfigyelés kötötte le a mircesteri Isis Palace Hotelben. A tulajdonosok azt gyanították, hogy a szállodamenedzser különféle kis trükkökkel a saját zsebére dolgozik. Cégvezetőnek álcázott megfigyelőként lógni egy hotelben, iszogatni a bárban és falatozni az étteremben igazán Agathának való feladat lett volna, de a szálloda nem volt épp a Savoy, és a vendégkör elriasztotta. Ha belegondolt, hogy a hallban ücsörögve egy sor lepusztult ügynök közeledését kellene hárítania, máris belefáradt a munkába.

Az iroda másik munkatársa, aki nem házasságtörésekkel volt elfoglalva – hacsak nem számítjuk, hogy ő maga koslatott egy férjes asszony után – Simon Black volt. A fiatalembert Agatha azzal bízta meg, hogy környékbeli falvak utcáit rója éjszakánként a Cotswoldsi Macskafojtogató nyomában. Az ügyet egy csapat aggódó cicatulajdonos finanszírozta. Agatha nagyon szeretett volna valami eredményt Simontól. A gondolatát sem tudta elviselni, hogy valami elmebeteg mászkál odakint, és ártatlan állatokra vadászik. Ő maga sosem volt nagy állatbarát, egészen addig, míg be nem

szerezte saját cicáit, Hodge-ot és Boswellt, és beleremegett az emlékbe, amikor elrabolták őket. Akkor történt az eset, amikor azoknak a nyomorult harangozóknak az ügyén dolgozott.

Egyszerűen nem akadt más szabad ember az ügynökségnél, így hát, bármilyen elkedvetlenítő volt is belegondolni, a Morrison's-ügy Agathára és Tonira maradt. És ha Toni hangulata nem mutat javulást, a munka hosszadalmas és fárasztó strapa lesz.

Agatha valamit nem tudott: asszisztense egy ideje egy fiatal orvossal randevúzgatott. A srác nemrég kapta meg doktori címét, és készen állt a házasságra. Toni nem volt szerelmes, de nagyon vágyott a stabil családi életre. Szeretett volna már révbe érni, és idővel gyerekeket vállalni. Tudta, hogy főnöke hevesen ellenezne mindenféle tervet, amelynek a horizontján feltűnik a boldog házasság és a család. Szembe kellett hát néznie a pillanattal, amikor Agatha rájön, mit forgat a fejében.

Nem sokat tudott munkaadója gyerekkoráról, de sejtette, hogy hasonlít a sajátjához – az alkoholista szülők piamámorban élik az életüket, és szinte azt sem tudják, hogy gyerekük van, nemhogy gondoskodnának róla. Toni olykor azon kapta magát, hogy anyafiguraként tekint Agathára. Főnöke cserébe rendszeresen elrontotta Toni örömét, akár egy igazi anya.

Ha Agatha kiszimatolta volna az ifjú orvost, Toninak nem volt kétsége, rögtön elmagyarázná, hogy egy házasság, amelybe a fiatalok nem fülig szerelmesen

vágnak bele, el van átkozva. De még azoknak sincs nagy esélyük a hosszú távú boldogságra, akik szerelmi mámorban kötik össze az életüket. Tonit hirtelen minden idegesítette a főnökében, a dohányzásától kezdve a fütyörészéséig, amikor nem dohányzott. És *minden* alkalommal meg kellett jegyeznie, ahányszor valami sűrű bozótos mellett hajtottak el, hogy „Ideális hely egy hulla eltüntetéséhez, mi?”

Nem mintha Agatha különösen jó példákkal járt volna elöl házassági ügyekben. Hát nem jegyzete el magát nemrég egy olyan férfival, akit alig ismert, és a Heathrow-n futottak össze? És nem mondta vissza az eljegyzést egy héttel később? Toni meg volt győződve róla, hogy Agatha tulajdonképpen szerelmes közeli barátjába és alkalmi szeretőjébe, Sir Charles Fraith-be. Teljesen nyilvánvaló, hogy egymásnak vannak teremtve. Vagyis világos mindenkinek, kivéve Agathát és Charlest – tette hozzá magában Toni.

Én titokban fogom tartani a szerelmemet – fogadta meg magában a lány. De miért érzett ettől bűntudatot? Na, tessék. Azt a sűrű bozótost skubizza balra. A nap megint elbújt. Hogy remélheti, hogy bármit is meglát ebben a szürkületben? Csak most az egyszer ne engedd, hogy kimondja…

De kimondta:

– Ideális hely egy hulla eltüntetéséhez, mi?

– Mindig ezt mondja! – csattant fel Toni, levágva egy kanyart a kocsival.

– ÁLLJ! – kiáltott rá Agatha.

Toni beletaposott a fékbe, az autó csikorogva megállt, a gumik alól kavicsok repültek szanaszét.

– Tolass vissza – rendelkezett Agatha.

Toni rükvercelt, és lehúzódott az út szélére. Agatha kikászálódott a kocsiból, és az aljnövényzetet bámulta. Toni gyorsan mellette termett, és hunyorgott a félhomályban.

– Én semmit nem látok – jelentette ki.

– Ott! Nézd csak!

Elnézett abba az irányba, amerre Agatha mutatott. Gyér fénypászma világított meg egy lábat egy ódivatú félcipőben.

– Talán valakinek kedve támadt szunyókálni egyet – vélte Toni.

– Egy tüskés bozótos közepén? – húzta gúnyos mosolyra a száját Agatha. – Megnézem.

Ahogy főnöke megindult a sűrűben, Toni elfordult, és előhalászta a zsebéből a mobilját. Most már minden esélye megvolt, hogy késni fog a találkáról a fiatal dokival, tehát értesítenie kellett.

– Nem jössz? – reccsent rá Agatha a háta mögül, amitől Toni ugrott egyet ijedtében. Arcát elfutotta a bűntudat pírja, ahogy visszaejtette a telefont a zsebébe.

– Menjen előre – intett.

– Kit hívtál?

– Egy barátomat.

– Melyiket?

– Törődjön a maga dolgával. Nézzük meg, nincs-e valakinek szüksége segítségre.

Agatha utat tört a tüskés vadszeder között, ami ki is szakította a harisnyáját. Megkapaszkodott egy lehajló ágban, miközben magas sarkújában egyensúlyozott, amelyet kétségkívül koktélpartikra terveztek, nem bozótjárásra. A buja vegetáció magasabb indáit félrehajtogatta maga elől, hogy ne akadjanak bele kosztümkabátjába, és felgyűrte a szoknyáját, hogy ne jusson az is a harisnya sorsára.

– Igazán nem illendő viselet – jegyezte meg fanyarul Toni.

– Tudnod kellene… – kezdte Agatha, ám ekkor megdermedt.

A bozótos szélére értek, és jobbra, mindössze néhány centire tőlük ott volt a félcipő, a boka, a lábszár és… ennyi. Test sehol, csak egy levágott láb az elszáradt levelek és ágak halmában. A csonkolt végtag látványától Agatha hátán végigfutott a hideg.

Toni megragadta főnöke ruhaujját, és hátrálni kezdett.

– Gyerünk vissza az útra, hívjuk a rendőrséget. A gyilkos még itt lehet a közelben. – Agatha kábán követte.

Miután betelefonáltak a rendőrségre, némán ültek a kocsiban.

Toni törte meg a csendet:

– Én ismerem ezt a lábat.

Agatha felvonta a szemöldökét.

– Honnan ismerhetsz egy lábat? Lehet ismerni egy

férfit, egy nőt, egy személyt, de nem egy lábat…

– Tudom, kié – sóhajtott Toni. – Láttam a Morrison’snál. Emlékszik a nőre a recepción, amikor megérkeztünk a találkozóra az elnökkel? Mr. Albert, tudja, a főnök, mondott valamit a recepciós nőnek búcsúzóul, hogy reggel találkoznak. Aztán még hozzátett valami olyasmit, hogy „A titkárnő délután elmegy”. Megjegyeztem a nőt, mert úgy nézett ki, mintha a negyvenes évek filmjeiből lépett volna elő. Tweedkosztüm, bordázott pamutharisnya és az a cipő…

Agatha is emlékezett a recepciós nőre. Olyan furcsán kilógott a környezetéből. A Morrison’s egy huszonegyedik századi high-tech cég, és nem tűnt jó döntésnek részükről, hogy egy ilyen relikvia fogadja a potenciális ügyfeleket.

– Nincs rajta harisnya – állapította meg Agatha. – Talán nem is az ő lába.

– Lehet, hogy aki ezt tette vele, levette a harisnyát, mielőtt…

– De miért? És miért csak az egyik lábát…? – töprengett Agatha. – És egyáltalán miért a lábát? Az ember hall olykor levágott kézről vagy eltávolított fogakról, hogy ne lehessen azonosítani az áldozatot, de egy láb? Ó, ördög és pokol, most akkor is rágyújtok!

– Miért nem e-cigit szív?

– Miért nem húzod le az ablakot, vagy sétálsz egy kicsit? – vágott vissza Agatha.

Mielőtt rágyújtott, elnézte Tonit, amint odébb sétál a kocsitól. Összehúzott szemmel figyelte. Valakit hívott. És

mosolygott. A növekvő homályban szinte fénylett az arca. Boldognak látszott, kiegyensúlyozottnak, már-már földöntúlian ragyogott. Agatha fejében megszólaltak a vészcsengők. Fogta magát és beleszeretett valakibe ez a bolond lány? Szerelemről természetesen nem lehet szó, gondolta Agatha, talán nyert a lottón. Bárcsak ez utóbbi történt volna, mint hogy valakibe belezúgjon és hozzámenjen. Katasztrofális volna. Ő az egyetlen, aki el tudja vinni az irodát, ha én távol vagyok!

Rendőrségi szirénákat hallott közeledni, elnyomta a cigarettáját. Kiszállt a kocsiból, odament Tonihoz, aki azonnal letette a telefont. A sövények közrefogta, egyre sötétebb út vészjósló látványa még kísértetiesebb lett, amikor a tüskés bozótost megvilágította a járőrautók remegő, kék fénye.

– Hol van? – kérdezte a rendőr, aki elsőként szállt ki a kocsiból.

– Ott – mutatta Agatha. – Ó, nagyon gyorsan sötétedik, nem fogják innen látni. Megmutatom.

Egy másik rendőr is csatlakozott hozzájuk.

– Neve? – kérdezte az első.

– Nem akarják megnézni a lábat?

– Mindjárt itt lesznek a bűnügyi helyszínelők, és majd letolnak, hogy összejárkáltuk a tetthelyet.

– De mi van, ha egy róka vagy valami elvonszolja onnan, míg itt várunk? – türelmetlenkedett Agatha.

– Ne aggódjon, magát nyilván sokk érte. Neve, címe?

Ebben a pillanatban megérkezett Bill Wong őrmester

Alice Peterson nyomozóval. Bill régi barátja volt Agathának, Alice pedig nemcsak Bill kollégája, de menyasszonya is. Agatha könyörögve kérte őket, hogy vessenek egy pillantást arra a lábra.

– Épp azt magyaráztam ennek a hölgynek – mondta a rendőr –, hogy nem rondítunk össze egy bűnügyi helyszínt, mielőtt a nyombiztosítók…

– Jól van – vágott közbe Bill –, beöltözünk.

Agatha türelmetlenül várakozott, míg Bill és Alice felvették a speciális kezeslábast és cipőket. Amikor a kapucnit és a maszkot is feltették, úgy néztek ki, mint két idegen teremtmény hófehérben. Míg begázoltak a bozótosba, még több sziréna vijjogott, még több kék fény villant fel, végül megérkezett egy mentő és egy jelzés nélküli rendőrségi autó is. Az utat most már teljesen lezárták, az egyenruhások körbekerítették a helyszínt, több mérföldnyi kék-fehér szalagot letekerve. Az úton az autók kezdtek feltorlódni a kordon előtt. Agatha, akinek megtiltották, hogy elmozduljon az út széléről, instrukciókat kiáltott Billnek, miközben a civil autóból előbukkant Wilkes főkapitány összetéveszthetetlen alakja.

– Megint maga – morogta összeszorított fogakkal. – Tudhattam volna.

– Cssss! – intette le Agatha. – Már közel járnak.

Mindenütt csend. Hideg eső kezdett szemerkélni. Befutottak a nyombiztosítók. Miután ők is beöltöztek, nekivágtak a cserjésnek, és követték Bill elemlámpájának

fényét. Bagoly huhogott a magasban. Agatha cigarettára gyújtott, és nyugtalankodni kezdett. Mi az ördögöt csinálnak?

Hirtelen Bill bukkant elő a zöldből, a kezeslábas vékony anyagát ágak szaggatták fel.

– Agatha – szólalt meg –, ez valami vicc lehet. Az a láb nem igazi.

– Na tessék, gondoltam! – kiáltott fel Toni. Agatha reszketni kezdett, és próbálta elnyomni Toni kezén az égő cigarettát.

– Bocs, drágám – mondta. – Az idegesség…

– Hogy mit gondoltál? – kérdezte Bill.

– Azt, hogy ismerem ezt a lábat – felelte Toni.

Szirénák búgtak fel a távolban. Még több rendőr érkezett.

– Ismeri? Hogy lehet ismerni egy lábat? – nézett dühösen a főkapitány.

– Mrs. Dinwiddy, a Morrison's elnökének titkárnője. Ő visel ilyen cipőt és hozzá pamutharisnyát. Emlékszem, még eszembe is jutott, biztosan allergiás a műszálas anyagokra.

– Ez tipikusan a maguk amatőr komédiázása! – bömbölt Wilkes, és visszamasírozott a kocsihoz. – Őrmester, zavarja el innen a tömeget, és nyittassa meg az utat. Maguk ketten pedig – fordult Agathához és Tonihoz – örülhetnek, hogy nem bírságolom meg magukat a rendőrség idejének pazarlásáért!

Bill Wong Agathára nézett, sóhajtott egyet, és csóválta a

fejét.

– Azt el kell ismerned – szólt Agatha –, hogy bizonyos távolságból pontosan úgy néz ki, mint egy…

– Felejtsd el, Agatha – legyintett Bill, lehámozva magáról koszos és szakadozott fehér anorákját.

Agatha beült az utasülésre, és becsapta a kocsiajtót. Lenézett összeszaggatott harisnyájára, lesöpörte kosztümkabátjáról és szoknyájáról az esővizet és a sövénymaradványokat. Mehetnek a tisztítóba, vagy az is lehet, hogy a szemetesbe.

– Teljesen valóságosnak látszott – sóhajtott fel.

– Pontosan, mint Mrs. Dinwiddy lába – értett egyet Toni.

– De hát nem hagytuk őt ott a Morrison'snál?

– Nem. Távozott, miután átadta a legépelt szerződéseket, nem emlékszik? A délutánja szabad. Azt mondta, be kell mennie a mircesteri kórházba meglátogatni a beteg nővérét. Mi aláírtuk a szerződést, és azt vitattuk meg, hogyan oldjuk meg az ügyet. Aztán maga mindenáron el akarta sorolni Albert Morrisonnak a sikeresen megoldott eseteit, és mint tudjuk, ez a végtelenségig eltart.

– Ez csúnya volt! – fortyant fel Agatha.

Kopogtattak a kocsi ablakán. Egy rendőrtiszt, miközben csöpögött sapkájáról az eső, azt mutogatta, hogy húzzák le az ablakot. Részletes vallomást kellett tenniük.

És ez csak a kezdete volt a hosszú, kihallgatással töltött estének. Agatha egyetlen vigaszát az jelentette, hogy a hír gyorsan szárnyra kap majd, ahogy az mindig történik

ezen a környéken. Abban is biztos volt, hogy látott egy riportert a kordon előtt ólálkodni. Az eset olyan groteszk volt, hogy biztosan eléri a helyi sajtó ingerküszöbét. S mindez azt jelenti, hogy Charles fülébe is eljut a dolog, ő pedig rohanvást megjelenik majd nála, ahogy annyiszor történt már eddig is.

Carsely felé autózva csak néhány szót váltottak. Az A44-es útról letértek a cotswoldsi dombok közt mélyen megbúvó falu irányába. Ahogy a főutcán elhaladtak a templom, majd a boltok és a kőből épült sorházak mellett, Agatha megkérte Tonit, hogy kanyarodjon be az Orgona közbe, és tegye ki pontosan a kertkapuban az utca végén. Még ebben a sötétben is utálta volna, ha valaki meglátja e viharvert állapotában – és Carselyben mindig akadt valaki, aki figyel.

– Agatha… – szólalt meg Toni, ahogy főnöke kiszállt az autóból. – Csak azt akartam…

– Mit? – kérdezte Agatha, mert tényleg nem szeretett volna kint mutatkozni.

Ha az igazat és csakis az igazat mondja, azt jelenti, hogy lemondhat a randevúról a fiatal dokival ma este, gondolta Toni. „Agatha be fog rángatni, és a hegyi beszéd órákig eltarthat. A legjobb, ha a munkánál maradok.”

– Nem volt lenyugvó nap, ami rásüssön arra a lábra. Szerintem valaki egy elemlámpával világította meg.

– Tele a világ őrültekkel – nyugtázta Agatha. – Holnap találkozunk.

De ahogy gyorsan kinyitotta a bejárati ajtót és

becsusszant a szűkös előszobába, az jutott eszébe: ki tudhatta, hogy épp akkor fognak arra elautózni?

A Raisin Nyomozóiroda Mircester belvárosának egyik legrégebbi utcájában működött egy antikvitásbolt felett. Miközben Toni egy halom papírral a kezében az ajtó előtt járkálva beszámolt Agathának a rendőrségen tett vallomásáról, főnöke túlméretezett, műgeorgiánus íróasztalának támaszkodott.

Toni az őrsön részletesen elmondta a Morrison'snál töltött délután történetét. Az igazgatói ebédlőben vendégül látták őket ebédre. Egy ponton Agatha elnézést kért, és kiment a mosdóba. Kihasználva az alkalmat egy fiatal férfi, John Sayer, a humánerőforrás-iroda vezetője megkérdezte Tonit, Agatha jó főnök-e. Toni dicsérte őt, de bevallotta, kicsit aggódik, hogy időben végezzenek aznap, mert találkája van, és Agatha néha lassan vezet, az útszéli zöldet fürkészi, és azt mondogatja: „Ideális hely egy hullát elrejteni, mi?" Mrs. Raisin nem egy alkalommal biztos volt már benne, hogy látott valamit, és ragaszkodott hozzá, hogy Toni szálljon ki és csörtessen be a dzsumbujba vele.

– Ezt belefoglaltad a vallomásodba? – kiáltott fel Agatha. – Kitálaltad nekik, hogy ezt szoktam mondani?

– Folyton ezt mondja.

– NEM MONDOM ezt folyton!

– De igen. Az egyik legrosszabb szokása.

– Nekem nincsenek… *szokásaim!* – hördült fel Agatha.

Toni a szája elé tette jobb keze mutató- és középső ujját,

aztán elhúzta őket, és összecsücsörített ajkaival olyan mozdulatot tett, mintha füstöt fújna ki.

– A dohányzás nem *szokás* – jelentette ki Agatha. – A racionális, logikus gondolkodás terapeutikus megtámogatása. Nem mintha elvárhatnám, hogy erről bármit is tudj!

Toninak innentől végig kellett hallgatnia egy kiselőadást a lojalitásról, az elkötelezettségről, a lelkiismeretességről, a megbízhatóságról, és hogy egy bizalmi kapcsolatban soha az életben nem beszéljük ki a barátunkat a háta mögött.

– Hát nem voltam jó hozzád? – szegezte neki a kérdést Agatha.

– Spóroljuk meg most a bűntudatkeltési felvonást – felelte Toni. – Amúgy ez jó alkalom, hogy elmondjam. Szeretnék egy kis magánéletet. Szükségem van a saját magamra fordított időre.

– Megadtam neked! – dühöngött Agatha. – Gondolj csak azokra az időkre, amikor gondoskodtam rólad. Nem magamért tettem, te pedig…

– Ó, fogja már be! – kiáltott Toni. – A felmondásomat akarja?

– Nem, nem akarja – jött egy kellemes férfihang a lépcsőház felől.

– Charles! – kiáltott Agatha, megismerve Sir Charles Fraith hangját.

Charles benyomult Toni mellett az irodába.

– Csinálj nekem egy kávét, Toni – hessentett a kezével a

lánynak Agatha.

– Csináljon magának – csattant fel amaz.

– Később még beszélünk – mordult rá Agatha, aztán Charleshoz fordult. – Menjük a kocsmába. Fáradt vagyok, és nincs most kedvem Toni balhézását hallgatni.

Átmentek az utca túloldalára, és letelepedtek egy-egy karosszékbe a King Charles rácsos ablakában.

– Mi a csoda ütött Toniba? – merengett Agatha. – Csak egy kis enyhe rosszallást kapott tőlem.

– Te sosem szoktál enyhén rosszallani. Belekötsz az élő fába is. Na, ki vele, mi történt.

Agatha elmesélte, hogyan pletykálta ki Toni a hajlamát, hogy autózás közben szinte minden alkalommal megjegyzi, „Ideális hely egy hullát elrejteni”. Valami tréfamester nyilvánvalóan odatette azt a lábat, abban a reményben, hogy ő, Agatha meglátja, és így hülyét csinál magából.

– Így tettél, ami azt illeti – jegyezte meg Charles. – Mármint nem hülyét csináltál magadból, hanem tényleg azt mondtad, ideális hely arra, hogy elrejtsenek egy hullát. De abban is biztos vagyok, hogy Toni orra alá dörgölted, mennyi mindenért lehet hálás neked, és mivel senki nem szereti az érzelmi zsarolást, joggal dühödött be. Az az érzésem néha, nem értékeled kellőképp az embereket. Nekem is úgy vakkantasz néha parancsokat, mintha egy beosztottad lennék. Na, és mit gondolhatott a te Reptéri Rómeód, miután lapátra tetted az eljegyzés

utáni héten?

– Nem tudom, és nem is érdekel – morgott Agatha. – Az az ember elviselhetetlen volt. Azt akarta, hogy utazgassak vele a világban, mintha egy hosszú, véget nem érő nyaraláson lennénk. Miféle elmebaj ez? Lehet, hogy *ő* úgy határozott, visszavonul és csak utazgat, de nekem ennél még több dolgom van az életben. Van egy vállalkozásom, alkalmazottaim, felelősségem…

– Hát persze – bólintott Charles. Agatha látta a férfi szája sarkában rezdülő kis mosolyból, hogy rájött a füllentésre. Mindketten tudták, hogy végül úgyis elmondja majd neki az igazat. Pillanatnyilag azonban még nem volt felkészülve rá, hogy bevallja: fejest ugrott az eljegyzésbe egy pasassal, akiről igen gyorsan kiderítette, hogy minden kikötőben van egy menyasszonya. Stella New Yorkban, Carrie Fokvárosban, Barbara Brisbane-ben. És ez csak az a három, akiről Agatha tudomást szerzett. Nyilván több is akadt. A fickó csomagkedvezménnyel vehette a jegygyűrűket. Hát, az övét megtarthatta. Miközben a vőlegény a kemény pofon helyét tapogatta, Agatha egy mozdulattal a fülébe dugta a gyűrűt, majd kirugdosta a pasast az ajtón.

– Igen, valóban – bólogatott Agatha. – Ó, nézd csak! Megolvad a jég a ginemben. Túl sokat beszélek. Hadd igyak pár kortyot.

– Csak bátran.

Csend. Aztán szipogás.

– Te sírsz? – hajolt előre Charles. – Ez nem járja! Tessék,

használd ezt. – Charles benyúlt a zakójába, és elővett egy tökéletesre hajtogatott őseredeti-fehér zsebkendőt. Vászon zsebkendőt! Ki a bánat hord magánál manapság vászon zsebkendőt? A legtöbb férfinak még az is gondot jelentene, hogy előkotorjon egy használt, gyűrött papírzsepit valami gusztustalan nadrágzsebből, gondolta Agatha a könnyeit itatgatva. Csakhogy Sir Charles Fraith nem „legtöbb férfi”.

A ropogós vászon mögül a barna maciszemek Charles mozdulatait fürkészték – nem először –, ahogy az felemelkedett az asztaltól. Könnyed eleganciával mozgott. Sportzakója tökéletesen simult a vállára, mintha csakis rá szabták volna, és természetesen ez így is volt. Kézzel szabták a méretére. Élére vasalt vászonnadrágja sportos, de gyűrődésnek nyomát sem mutatta. Charles egyáltalán semmiféle gyűrődés nyomát nem mutatta. Nadrágszára alja lustán nyugodott barna Oxford-cipője díszvarrásán. A cipő ki volt vikszolva, de nem túl fényesre. Ideális vidéki viselet. Egy dzsentlemen sosem venne városba barna cipőt. A város neki természetesen londoni klubját jelenti, nem egy mellékutca kocsmáját Mircesterben.

Charles még a lábincidens után is úgy jött volna elő a szedresből, akárha a Savile Row szabóságból lépne ki – nem úgy, mint Agatha, akit mintha egy kombájn köpött volna ki aratáskor. Még amikor együtt másztak át egy falon, hogy behatoljanak egy kolostorba a Pireneusokban Agatha volt férjét keresve, akkor sem állt Charleson rosszul egy cérnaszál sem. Ha Sir Fraith valaha is – de

erre még gondolni sem szabad – ráncosodni kezd, Gustav, hűséges inasa meg fogja találni a módját, hogy kivasalja.

– Kimegyek pisilni – mondta Charles. – Egy perc és itt vagyok.

Hosszúnak tűnt az idő, mióta kiment. Agatha a ridiküljéhez nyúlt, hogy cigarettát vegyen elő, ám ekkor eszébe jutott, hogy több mint egy évtizede betiltották a dohányzást a vendéglátóipari egységekben. Matatott a táska csatjával, kavargatta a jeget a poharában, és amikor felnézett, Charles közeledett, karján Tonival.

– *Ő* meg mit keres itt? – csattant fel Agatha.

– Toni azért van itt – magyarázta nyugodt hangon a férfi –, mert, hangozzék bármilyen furcsán is, hölgyeim, engem érdekel ez az eset. Szeretném tudni, mi folyik itt, és ehhez mindkettőtökre szükségem van. Szóval. Kezdjük az elején, és haladjunk a vége felé.

Toni beszélt elsőnek. Mint elmondta, ritkán kerül hozzájuk ipari kémkedési ügy, és ez a mostani igazán fogukra valónak látszik. „Ja, mint egy kiszáradt, töltelék nélküli piskóta egy templomi ünnepségen” – gondolta Agatha, de nem szólt semmit, hagyta, hogy a lány folytassa. Úgy tűnik, aki elrejtette azt a levágott lábat a bozótosban, kellőképp magasra taksálta a képességeiket, hogy meg is találják.

– Tehát – összegezte Toni – elképzelhető, hogy valaki hülyét akart belőlünk csinálni és jól lejáratni. Bárki volt is, könnyen lehet, hogy újra próbálkozik, és ráveszi Morrisont, hogy érvénytelenítse a szerződést velünk, és

béreljen fel mást.

– Ezzel aztán – bólintott Agatha helyeslőn – az illető időt nyer, hogy véghez vigye a tervét, bármit forral is a vállalat ellen. De addig elmenni, hogy a láb a titkárnőére hasonlítson, egyenesen bizarr. Szerintem nemcsak okos, aki ezt tette, de elég beteg agyú is.

– Nem kell olyasvalakinek lennie, aki ott volt az irodában, és hallotta, miről beszéltem John Sayerrel – töprengett Toni. – Elég, ha bepoloskázta a helyiséget.

– Az egész egy elektromos autókhoz készült akkumulátor miatt van, amit ez a cég talált fel – magyarázta Agatha. – Állítólag a jármű sok mérfölddel tovább bírja ezzel, mint a többi, piacon lévő akkuval, és a találmány egy vagyont ér. A kutatás-fejlesztési részleget ért tűzkár nyilván hónapokkal visszavetette a projektet.

– Heten voltak az irodában, amikor azt a megjegyzést tettem Agatháról – mondta Toni. – Holnap átnézem az aktájukat.

– Mindketten ezt tesszük – vágta rá Agatha, aztán hirtelen asszisztensére mosolygott. – Béke?

– Béke – bólintott Toni.

„Hogyan is írhatnám le ezt az Agatha-féle mosolyt, anélkül, hogy közhelyekbe csúsznék? – merengett Charles. – Fény gyúl tőle a szobában? Az életedben? Megolvasztja a szíved?” Aztán megrázta magát. Legyen csak hálás, hogy elült a vihar.

– Rohannom kell – állt fel Toni. – Holnap nyolc harminckor felveszem kocsival.

Toni hallgatagon vezetett másnap reggel, míg a gyár fele autóztak. Előző este a fiatal orvos – most először – elég lehangoló volt. A fiú lakásán töltötték az időt, de Toni végig unatkozott. A srác főzött egy borzalmasan ragacsos rizottót. Toni korán hazament, nyúzottan és kedvetlenül. A fiú az oka? Vagy ő maga? Vagy csak a rizottó?

Agatha törte meg a csendet, míg a lány beállt a parkolóba.

– Kíváncsi vagyok, mi lesz a következő.

– Talán egy másik testrész – vélte Toni. – Szerintem a fickó gúnyolódik velünk.

– Egy nő is lehet – vélte Agatha. – Gyerünk, Toni, szükségem van rád, hogy frissen gondolkodhassam. – Aztán elhallgatott egy pillanatra. – Komolyan aggódom érted.

Toni megfeszült.

– Ha a magánéletemben akar turkálni, felejtse el, Agatha.

– Nem tudtam, hogy van miben turkálni – jegyezte meg a másik, aztán gyorsan taktikát váltott, és visszatért az ügyre. – Ha ez a kérdéses személy olyan őrült, mint ahogy sejtem, egy darabig még játssza a kis játékait, de aztán elhatalmasodik a kegyetlenség a beteg elméjén, és esetleg te lehetsz a célpont.

– Vagy maga.

Agatha hátán végigfutott a hideg.

– Bármelyikünk, akit sebezhetőbbnek gondol.

– Elhoztam a poloskakeresőt – mondta Toni. – A

tárgyalóban kezdeném.

Agatha óvatosan kikászálódott az autóból, és mogorván összevonta a szemöldökét. Ez az új merevség *nem lehet* a kora miatt. Talán az a nyavalyás autóülés. Igen, csak ez lehet az oka. Soha nem érzi merevnek és öregnek magát, amikor Charles BMW-jéből száll ki.

A recepciós pultnál Mrs. Dinwiddy üdvözölte őket – tweedkosztüm, gyöngysor, pamutharisnya és fűzős félcipő. Bal kezében egy kis diktafont tartott, a pántja a csuklója köré csavarva. Sietősen a tárgyalóba kísérte őket, amelyet már előkészítettek nekik a munkához. Látszott, hogy mielőbb vissza akar térni a pultja mögé.

Agatha csendben állt, az ablakon bámult kifelé, míg Toni módszeresen körbejárta a helyiséget, kezében egy régimódi tranzisztoros rádióra hasonlító tárggyal. Az eszköz mindenféle adóvevőt képes érzékelni, beleértve a rejtett kamerát is. Toni ide-oda mozgatta, elhúzta a falak előtt, a szegélylécek fölött, körbepásztázta vele a bútorokat és a lámpatesteket. A sötét színű tölgy tárgyalóasztalnál fejezte be, a közepén álló dekorációnál, két, különös kinézetű antik hamutartónál.

Agatha alaposan szemügyre vette az üzemi területet. Meglepően kicsi komplexum volt, az épületek eredetileg egy gazdaság egységei lehettek. Pár évtizede alakíthatták át és bővíthették ki őket, Agatha úgy becsülte, az ötvenes évek körül. A festék mállott az ablakkeretekről, az esővízcsatornák itt is, ott is meglazulva lógtak. Az udvar túloldalán lehetett a kutatás-fejlesztési részleg, most alig

látszott nagyobbnak, mint egy csigaház. Az őszi szél fütyült és morgott a kőépületek között. Valaki egykor megpróbálkozhatott a virág- és bokorültetéssel, de az évek során ez keszekusza susnyássá változott. A szélben hajladozó fák fölött rongyos felhők kergették egymást a halványszürke égen.

– Minden tiszta – jelentette Toni, és visszacsúsztatta a készüléket fekete plasztikdobozába.

– Akkor munkára – lépett el az ablaktól Agatha.

Az asztalon vaskosra tömött dossziék hevertek előttük. Az első kupac volt a legkisebb – annak a hat embernek az aktája, akik hallhatták, mit beszél Toni John Sayerrel. Sayer dossziéja feküdt legfelül.

Miután hosszú óráknak tűnő idő alatt végignézték a mappákat, Mrs. Dinwiddy behozott nekik egy kis kávét. Alig egy-két szóval letette eléjük az asztalra, majd fürgén kisietett. Agatha már a szájához emelte a csészét, amikor Toni rákiáltott:

– Ne igya meg!

Agatha lassan letette a csészét.

– Miért?

– Csak egy megérzés. Nem méreg, talán hashajtó.

– Has… – Agatha fészkelődni kezdett a székén. – Kellene egy tengerimalac, hogy teszteljük.

Az ajtó ismét kinyílt, és Mrs. Dinwiddy jelent meg a küszöbön.

– Azt mondták, kérdezzem meg a hölgyeket, szükségük lesz-e még valamire.

– Kóstolja meg ezt a kávét – javasolta Agatha.

– Sosem iszom kávét, Mrs. Raisin. De ha úgy gondolja, minőségi probléma van vele, hozok frisset. Van két ebédjegyem az önök számára az igazgatósági étkezdébe. Ezen a szinten, a folyosó végén balra található. Ma kolbászos lángos a menü, az elnökünk, Mr. Albert kedvence.

– Fúj – húzta el a száját Agatha, amikor a titkárnő távozott.

– Én szeretem, nekem jó – vonta meg a vállát Toni.

– Miért gondolod, hogy hashajtót tettek a kávéba?

– Próbálok egy gyerekes, beteg agyú ember fejével gondolkodni. A hashajtó mindkettőnket kiiktathat, mégpedig elég méltóságon aluli módon. Újra nevetség tárgyává tehetne bennünket.

Az ebédnél Toni kitűnőnek tartotta a kolbászos lángost, és Agathának is el kellett ismernie, hogy fenséges az aranyszínű tésztába csomagolt hús. Desszertnek szirupos pudingot kaptak, ami épp olyan nehéz volt, mint amilyennek hangzik, így hát mindketten elálmosodtak ebéd után, és már bánták, hogy annyit ettek. Agathának nem volt kétsége, hogy ő maga sokkal jobban bánja, mint Toni, legfőképp, mert elkeserítően szűknek érezte a szoknyáját.

A rendőrség ejteni látszott az egész buta lábügyet mint ostoba tréfát. Egyetlen rendőr sem bukkant fel az üzemben, hogy utánajárjon a dolognak, legalábbis Mrs.

Dinwiddy erről biztosította őket. Agatha próbált az előtte heverő személyi aktákra koncentrálni, de a gondolatai folyton elkalandoztak. A szavak hatalma. Az ember már nem azt mondja, „személyzeti iroda”, hanem „emberierőforrás-osztály”. Most komolyan, ha a jövőben a gyerekek azt kiabálják a játszótéren: „személyzetis!”, kapnak egy pofont, amiért csúnyán beszélnek? Igaz, már a pofont is betiltották… Ez talán jó dolog, de azért Agatha el tudott képzelni pár embert, akinek ugyancsak jót tenne, ha képen vágnák. Igazság szerint minél jobban belegondolt, annál hosszabb lett a sor. És az a hazug disznó exvőlegénye még mindig a lista élén szerepelt. Aztán Charles fájdalmas ábrázata töltötte ki a gondolatait, amint az utcai lámpa fényétől megvilágítva ácsorog a járdán, és bámul befelé az eljegyzési partira, ahová nem hívták meg. Ördög és pokol! Koncentráljunk!

Ez meg micsoda? A szeme hirtelen megakadt az elé kerülő dosszién. Jennifer Williams, huszonnyolc éves, korábbi foglalkozása: légtornász. Ez furcsa. A cirkuszi emberek nemigen szoktak civil munkahelyre váltani. Agatha megcsörgette Mrs. Dinwiddyt, és megkérdezte, lehetséges volna-e elbeszélgetnie Jennifer Williamsszel.

– A csomagolási részlegen dolgozik – felelte Mrs. Dinwiddy. – Ha az épületben van, odaküldöm önhöz.

Agatha elmondta Toninak, miért hívatta oda a lányt, s amikor az ajtó kinyílt, egy fiatal nőt kísértek be. Mindketten kíváncsian fürkészték.

– Miss Williams – jelentette be Mrs. Dinwiddy, és egy

kicsit megtolta hátulról a lányt.

Az egyik ok, amiért Jennifer Williams nem lehetett többé légtornász, azonnal szembe ötlött. Nagy, kerek arca alatt többrétegű toka rengett. A hátsó fele akár egy nagypárna, a csípője két fele egy-egy sziklatömb. Hatalmas, fekete szoknyája hátulról úgy nézett ki, mintha cirkuszi törpék családja vert volna sátrat benne. Sűrű, sötétbarna, göndör haja volt.

– Átnéztük az alkalmazottak dossziéit különféle anomáliák után kutatva – kezdte Agatha.

– Én brit vagyok, nekem nincs a családomba' ilyen anoma-izé.

– Arra céloztam, hogy maga egy cirkuszban dolgozott. Miért hagyta ott?

– Mer' leejtett. Majdnem eltörte a nyakam.

– Ki?

– Alfie bácsi. Aszonta, túl nehéz vagyok. Mer' hogy lepattant az egyik flitterem, és majdnem megvakult tőle. Az apám a lovakkal dolgozott. De nem fogta ám a pártomat, nem az! Aszonta, fogyjak le. Mindig akartam itt munkát. A kantin a legjobb itt mérföldekre!

– Jól kijön a kollégáival? – kérdezte Agatha.

– Leginkább igen – válaszolta Jennifer. – Bár vannak páran, akik többre tartják magukat, mint a magamfajtát. Mint például az az álmatag tyúk vót a recepción.

– A recepción? – szólt közbe Toni. – Mrs. Dinwiddyre gondol?

– Á, nem arra – mosolyodott el Jennifer. – Hanem

amelyiket kirúgták. A szőke, fiatal, bár ez a Din-akárki se jobb. Mindenki tudja, hogy csak azért van itt, mert ébren tartja a főnök férfiasságát egy kis entyempentyemmel, értik, na.

– Mrs. Dinwiddynek viszonya van Albert Morrisonnal? – kérdezte hitetlenkedve Agatha.

– De eztet nem tőlem hallotta! – vágta rá Jennifer. – Nem mondok én semmi többet. Szeretek itten lenni. Ne akarják, hogy elveszítsem a munkámat. Csütörtökön pásztorpite lesz!

Agatha elengedte a volt légtornászt, aki kikacsázott a tárgyalóból.

– Érdekes pletyka – jegyzete meg Toni. – Morrison és Dinwiddy? Ez komoly?

– A pletykát annak kell kezelni, ami – mondta Agatha. – Nehezen hihető, de nem árt figyelni rá. A főnök nős ember, tehát a viszonya haragot szíthat a feleségében, de még Mrs. Dinwiddyben is. És mi történt vajon azzal a fiatal recepcióssal? Meg kell tudnunk, miért rúgták ki.

– Félre kell tennünk az aktákat, és kikérdezni azokat, akik jelen voltak a helyiségben, amikor azt a szerencsétlen megjegyzést tettem – mondta Toni.

Elnyomva a késztetést, hogy újabb epés kritikákat fogalmazzon meg asszisztensével szemben, Agatha sóhajtott, és egyetértően bólintott.

Hat ember és az elnök voltak jelen az inkriminált helyzetben. Ám mielőtt bármelyiküket bekérették volna az interjúra, Mrs. Dinwiddy nyomult be.

– Úgy gondolom, szeretnék tudni, hány ember hallhatta az ifjú hölgy mondatát Mrs. Raisin szokásáról – kezdte fennhangon. – Attól tartok, az egész épület. Mr. Morrison a nyitott munkahely eszméjében hisz. Ez az egyetlen olyan helyiség, amely el van szeparálva a személyzettől. Bárki hallhat bármilyen beszélgetést. Ez egy japán modellen alapul, amellyel Mr. Morrison tavaly ismerkedett meg az országban tett látogatása alkalmával.

– Köszönjük – felelte Agatha szárazon. Amikor a titkárnő távozott, hozzátette: – Bárcsak egy igazi láb lett volna. Akkor most az egész rendőrség rajta lenne az ügyön, és mi felszedegethetnénk némi információmorzsát. – Cigarettára gyújtott, és kifújt egy füstfelhőt a fénycső felé.

– Itt nem dohányozhat, Agatha.

– Ki mondja?

– Mindenki.

– Akkor mindenki csessze meg.

A következő pillanatban fülsiketítő vijjogással kapcsolt be a füstjelző, amit Agatha nem vett észre. Felkapaszkodott az asztalra, és magas sarkain egyensúlyozva legyezni kezdett a készülék alatt a zsebkendővel, amit még Charles adott neki kölcsön. Ahogy az egyensúlyát keresve oldalra mozdult, egyik sarkával belelépett a kávéscsészéjébe. A borzalmas vijjogás lassan elhallgatott. Agatha kihúzta a csészéből a lábát és megrázta, ám ekkor megbillent, és lepottyant az asztalról.

Nyílt az ajtó, egy szerelőruhás ember állított be. Elsietett Agatha mellett, felpattant az asztalra, leszedte a füstjelzőt, majd közölte:

– Az utasítás szerint most már dohányozhatnak. – Végül leugrott az asztalról és kisietett, otthagyva a földön Agathát, aki zavartan bámult utána.

Toni odaugrott a főnökéhez, és talpra segítette.

– Hát ez ijesztő volt – ereszkedett le hálásan Agatha egy székre. Letörölgette a sarkát egy zsebkendővel. – Jólesne most egy pia.

– Van egy kocsma nem messze a főúttól – mondta Toni. – És igaza van, tényleg ijesztő ez a hely. Csomó fura ember. Ez a fickó miért nem segített magának? Különös.

– Menjünk innen – szólt Agatha, azzal a kocsma felé vették az útjukat.

Második fejezet

A kocsma még egy mérföldre sem volt az üzem bejáratától. Kicsit rozoga, de barátságos vidéki fogadónak tűnt, bizonnyal nem olyan régi, mint amilyennek az ember a megfeketedett fagerendák alapján hihette. Vélhetően a harmincas években épült, amikor nagy divatja volt a Tudor-utánzatoknak. A délutáni szélben lustán lengedezett a fogadó kopott cégére. A lepattogzott kép egy vidám, köpönyeges parasztot ábrázolt, amint egy disznóval táncol. A felirat Vidám Farmer néven hirdette az intézményt. Toni beállt a parkolóba. Egy rozsdás teherautót leszámítva más jármű nem volt a közelben. Szemlátomást nem csúcsforgalomban érkeztek.

Odabent a plafont még több álgerenda ékesítette. A falakat végig patinás lószerszámok díszítették, egy sor fotó társaságában, amelyeken szerencsétlen parasztemberek néztek komoran a lencsébe, és most Agathára. Ő is visszanézett rájuk. Sok más fogadóval

ellentétben a cotswoldsi tájon a Vidám Farmer nem csatlakozott a trendhez, hogy jófajta, ízletes harapnivalót szolgáljanak fel. Nem sok erőfeszítést tettek, hogy törzsvendégeket verbuváljanak a helyi haspókokból vagy akár a turisták közül. Akik voltak olyan vakmerőek, hogy enni tértek be, azokat egy nagy befőttesüveg savanyú tojás várta a pulton, egy átlátszó doboz mellett, amelyben fonnyadt szendvicsek aszalódtak.

– Micsoda koszlott hely – morogta Agatha, ám épp ekkor vette észre a sörcsapok mögül rámosolygó pultost, és hangosan így szólt: – Milyen csendes itt!

A pultos alacsony, jól öltözött férfi volt, inkább látszott könyvelőnek vagy valamiféle hivatalnoknak, mint fogadósnak. Magas, éles hangon szólalt meg.

– Mivel lehetek szolgálatukra, hölgyeim? Igen, csendes itt ilyenkor. De azért be-betérnek a furi alkeszek az esti roham előtt.

Agatha pislogott egyet. Hirtelen látta magát, amint áthajol a pulton, megragadja a kicsi ember torkát, és ráordít: „Alkoholistának nevez?” Ehelyett annyit mondott:

– Egy gin-tonikot. Duplán. Te mit kérsz, Toni?

– Egy narancslevet.

Odavitték az italokat a világító fahasábutánzatokkal működő kandallóhoz, ami nem adott meleget. A hasábok csak a belsejükben lévő izzó fényét sugározták. Az asztal egy fatönköt mintázott. A közepén egy mérges gombát formázó lámpa állt.

– Úgy érzem magam, mint Alice Csodaországban.

– Az sem lepne meg, ha egy Őrült Kalaposba botlanánk a Morrison'snál – mondta Agatha. – Az a fickó például, aki beviharzott, leszerelte a füstjelzőt, aztán kirohant anélkül, hogy felsegített volna, biztos nem volt teljesen normális…

– Aztán ott az a légtornász meg Dinwiddy – tette hozzá Toni. – Az alkalmazottak közül eddig senki nem volt normálisnak nevezhető.

– Hát nem – nyugtázta Agatha. – Viszont kémnek vagy szabotőrnek sem. A kémjátszma első számú szabálya, hogy simulj bele a környezetedbe, ne vond magadra a figyelmet. Az az érzésem, hogy kell itt lennie valami csavaros eszű illetőnek. Valakinek, aki igazán okos és igazán kegyetlen. Heteket eltölthetünk itt az aktákkal eredménytelenül.

– Amit én furcsának találok – töprengett Toni –, hogy ezt a légtornászlányt egyből felvették. Jó, a csomagoláshoz nem kellenek a legfényesebb elmék, de annyian keresnek munkát… Miért alkalmaznak valakit, aki nyilvánvalóan problémákkal küzd?

– Talán a cirkuszi munka gyors kezűvé tette – tréfálkozott Agatha. – Lehet, hogy fürgébben csomagol, mint más. Ki kell derítenünk, igaz-e, amit a recepciósról mondott. Beszéljünk az emberrel, aki a munkaerő-felvételt és a felmondásokat intézi.

– John Sayer – vágta rá Toni. – Humánerőforrás-menedzser. Jobb is, ha visszamegyünk. Sayer elmondta, hogy az üzem munkatársai nappali és éjjeli műszakokban

dolgoznak, de a hivatalnokok elmennek fél hatkor.

Agatha kiitta az italát.

– Jól van, menjünk.

– Ó, már indulnak is? – jött a fogadós éles hangja a pult mögül. Agatha lesújtó pillantást vetett rá, és valami olyasmit készült mondani, hogy „Nem elég hamar”, amikor a pultos ismét megszólalt: – Nem magára gondoltam, a fiatalra. Ilyen csinos szőkét nem láttam itt hetek óta.

– És soha nem is fog látni, ha ide belépve először magát pillantják meg, maga ronda törpe – vicsorgott Agatha.

Toni karon ragadta, és gyakorlatilag kivonszolta a kocsmából.

– Most komolyan, Agatha. Egyre kibírhatatlanabb. Ennyire rossz modorú még sosem volt.

– NEM VAGYOK ROSSZ MODORÚ! – Agatha beült Toni kocsijába az anyósülésre és rágyújtott egy cigarettára. Mit is mondott az a nyamvadt kis mitugrász? Toni épp bedugta a slusszkulcsot az indítóba, amikor Agatha kicsapta az ajtót, és kimászott a kocsiból.

– Mindjárt jövök! – mondta, és a kocsma bejárata felé vette az irányt.

Toni átkulcsolta a kormány felső részét, és a fejét a kezére hajtotta. „Most meg mi a csodát művel? – gondolta. – Sosem tudja megállni, hogy ne keresse a bajt.”

– Nem bírta nélkülem, mi? – trillázott a pultos, amikor Agatha besétált. – Hol a kis csinoska?

– Kint, és tényleg nagyon szőke – vigyorgott Agatha

csikorgó fogakkal. – Nem találja a kocsikulcsot.

– Akar egy italt, míg vár? – kérdezte a pultos.

– Nem, köszönöm – intett Agatha. – Viszont érdekel, amit a szőkékről mondott. Tudja, én… öööö… dolgozom egy magazinnak, a *Szép Fürtök*nek, és egy kutatást végzünk. Állítólag a szőke ember egy kiveszőfélben lévő fajta – hogy úgy mondjam, veszélyeztetett faj. Azt mondja, nem látott itt hetek óta ilyet?

– Nem – ingatta a fejét a pultos. – Azóta nem, hogy Josie elment, hogy beutazza a világot.

– Josie? – kérdezett vissza Agatha. – Törzsvendég volt?

– Elég rendszeresen jött. A Morrison's recepcióján dolgozott. Munka után sokszor betért. Bedobott párat, aztán ment vissza az üzembe.

– Miért kellett nekik éjszakára is recepciós?

– Ó, én nem hiszem, hogy Josie sok éjszakai műszakját töltötte volna a recepciós pult mögött – mondta a fogadós vigyorogva. – Inkább a hátán… egy kanapén a főnök irodájában. Ha ez a tündéri lánya tényleg elvesztette a kocsikulcsot, maga telefonálhatna segítségért, és addig behozhatná őt ide.

– NEM a lányom – tisztázta Agatha. – De ha nem biztos a dolgában, akkor egy dzsentlemen bizonyára azt mondta volna: „a húga".

– Á, de hát világos, hogy nem az – legyintett a pultos. – Magán már látszik a kor, meg a kipárnázott csípő is arról árulkodik, hogy nem lehet ilyen kis ifjonc húga.

– Meggondoltam magam – csapott a pultra Agatha. –

Kérek egy italt.

– Mit adhatok?

– Egy pint sört.

Agatha pénzt rakott a pultra, míg a kocsmáros beleöntötte az aranyló folyadékot a korsóba.

– Nem mondtam volna meg magáról, hogy sörivó – sandított rá a pultos.

– Nem is vagyok az – felelte Agatha –, de olykor megvan a haszna. – Megfogta a korsót, a pultos fejére borította a tartalmát, azzal kivonult a kocsmából.

Miközben a Morrison's kapujához hajtottak, egy csapat fecsegő lány sietett ki az üzemből, és elindultak a főúton Mircester felé, ami pár perc sétára esett.

– Szóval Albert Morrison Josie-val bújt ágyba? – szólalt meg Toni.

– És kétlem, hogy alvással töltötték volna az időt – mondta Agatha, míg elnézte a lányokat, és azon tűnődött, vajon Morrison mindegyiknél próbálkozott-e. – És ha a lány a szeretője volt, miért szabadult meg tőle? Nagyon óvatosnak kell lennünk, kinél puhatolózunk és mit kérdezünk, ha el akarunk jutni az igazsághoz.

Agatha nézte az üzemi épületeket a szélvédőn át. Égtek a lámpák, a helyi kőből épült falak sárgán világítottak az ablakok közelében, de a fénytől távolabb fokozatosan belevesztek a sűrűsödő esti szürkeségbe. A régi gazdasági épületek minden tetszetős bővítés ellenére feltűnően kicsinek látszottak.

– Még valami – szólalt meg Agatha, míg Toni átnavigált a kapun. – Nem túl nagy ez a hely. Ha akkumulátorokat gyártanak, hallanunk kellett volna, ahogy dolgoznak a gépek, nem? Tudjunk meg többet, mi folyik itt.

Félúton jártak a rövid, bokrokkal szegélyezett szakaszon, ami a bejárathoz vezetett, amikor Agatha felkiáltott:

– Állj!

Toni nyugtalanul nézett a bokrok felé, de nem látott semmit.

– Mi az? – kérdezte.

– Nem voltak őrök a kapuban – felelte Agatha. – Kettőnek kellene lenni, nem? Egy éjjeli, egy nappali. Ahhoz képest, hogy ipari kémkedéstől tartanak, nem veszik túl komolyan a biztonságot.

Leparkoltak a bejáratánál, majd a főépületbe lépve ott találták Mrs. Dinwiddyt a recepciós pult mögött.

– Értesültem róla, hogy egy vendéglátóipari egységbe távoztak – jegyezte meg helytelenítően. – Nos, már túl késő van, hogy bárkivel is beszéljenek. Mint láthatják, öt óra harminc, a munkaerő már elment.

– Úgy hallottuk, csak az irodisták mennek haza fél hatkor – felelte Agatha. – Az üzemi munkások két műszakban dolgoznak.

– Igen, de nem itt – fontoskodott Mrs. Dinwiddy, és megigazította a diktafon csuklópántját. – Hogyan gondolhatják, hogy itt bármiféle gyártás zajlana? Ez a cég székhelye és csak adminisztrációs központként szolgál.

Igen, a csomagoló- és elosztórészlegünk itt működik, innen küldjük ki a kisebb rendeléseket és mintákat, de gyártóegységünk nincsen.

– Akkor hol az üzem? – kérdezte Agatha.

– Sekilivben. Lengyelországban. Ott nincs gond a szakszervezetekkel és olcsó a munkaerő.

– És megkezdték már az akkumulátorgyártást az elektromos autókhoz?

– Még nem. A többi termékünknek még folyik a gyártása, de a tűz a kutatás-fejlesztési részlegben késlelteti az új találmányt. A fejlesztés ezzel együtt folytatódik. A munkát most Sekilivbe helyezték át.

– És erről bennünket miért nem tájékoztattak? – kérte számon Agatha, míg hangjából gyanakvással vegyes frusztráció kúszott elő. – Igazából még egy sétát sem ajánlottak az itteni üzemi területen. Hogy várják el tőlünk, hogy végezzük a munkánkat, ha nem a teljes képet…

– Mrs. Dinwiddy – szakította félbe főnökét Toni, mert szeretett volna elkerülni mindenféle vitát –, nagyon érdekelne bennünket az a láb a bozótosban.

– Kétségtelenül csak egy rossz vicc volt a maguk kárára – jelentette ki Mrs. Dinwiddy.

– Kétségtelenül – értett egyet Toni –, de amiatt nem aggódik egy cseppet sem, hogy valaki az *ön* lábához hasonló tárggyal űzött tréfát? Miért bajlódik ezzel valaki? Lehetséges, hogy fenyegetni próbálta önt? Valaki haragszik magára?

Mrs. Dinwiddy meglepően kislányos kuncogást hallatott. Agatha hosszan tanulmányozta a ráncokat a szeme sarkában és a szája szélén. Enyhe pír jelent meg a recepciós orcáján, és hirtelen szembeötlő lett, hogy a rúzsnak nevezhető kezdetleges maszatoláson kívül Mrs. Dinwiddy nem sminkeli magát. „Ez a nő – gondolta Agatha – semmit nem tesz magáért. Drapp ruhát és kényelmi cipőt hord, gubancos a haja, nem használ kozmetikumokat, de valószínűleg nem lehet idősebb nálam.” Ha muszáj, Agatha akár az ötvenegy-ötvenkettőt is el tudta képzelni, de némi diétával, szuperdivatos öltözékkel és egy kis gin segítségével még fiatalabbnak is kinézhetne. Tehát lehet, hogy Dinwiddy nem az a slampos özvegy, akinek hiszik – merengett Agatha. Esetleg víg özvegy, aki ágyba viszi a főnököt? Ez jobban meglódítja a képzeletet, mint a légtornászlány elasztikus bugyija.

– A munkatársak szoktak olykor cukkolni – mondta Mrs. Dinwiddy csendesen, majd kemény tekintettel végigmérte Tonit. – Az éretlen, fiatal hölgyek nagyon meggondolatlanok és kegyetlenek tudnak lenni.

Toni kellemetlenül érezte magát, és testtartást váltott.

– Előfordul, amikor többet isznak a kelleténél, hogy bizonyos helyeken, például a folyosókon, ahova kijárnak pletykálni, szabadjára eresztik az ostoba szájukat. Többet mondanak, mint kellene. Ezért hordom magammal ezt mindig – emelte fel apró kis diktafonját. – Másnap lejátszom nekik a gonosz kis fecsegéseiket. Tudják ők, ha még egy szót kiejtenek, megmutatom a felvételt Mr.

Albertnek.

Normál esetben Mrs. Dinwiddy ábrázata éppolyan visszafogott volt, mint az öltözéke – se egy karakteres érzelem, se egy jellegzetes grimasz, de a legutóbbi megjegyzése mintha a rosszindulat kemény vonásait szoborta volna az arcára. A szeme összeszűkült, a szája csapdaszerűen bezárult.

– Más szóval – mondta Agatha –, tudja, hol van a kutya elásva.

– Így is mondhatjuk – bólintott a titkárnő. – A biztonsági őr zárni szeretne. Kérem, távozzanak.

– Mrs. Dinwiddy – fordult vissza Toni –, a lábon, amit találtunk, pontosan az önéhez hasonló cipő volt. Tudna erre valami magyarázatot adni?

– Nem igazán… Ó, istenem, hát persze! A szekrényemben tartok egy pár tartalék cipőt. Tudják, tavaly az áradás idején egy kisebb tavon kellett átgázolnunk az irodához. Megyek és megnézem, megvan-e.

Mrs. Dinwiddy léptei döngtek a csúf linóleumon, miközben kényelmes, lapos talpú cipőjében távolodott a folyosón. Csend ült az épületre, ahogy a titkárnő bement az öltözőbe. Kintről szél mormogása hallatszott. Aztán Mrs. Dinwiddy visszatért.

– Eltűnt! Nagyon különös!

Agatha gyors pillantást váltott Tonival. Most már elkezdhetik szűkíteni a kört, kik szórakozhattak a műlábbal. És ez megvilágíthatja valamelyest az ipari

kémkedési ügyet is.

– Beszélnünk kell John Sayerrel – közölte Agatha. – Szeretnénk átnézni a jelenléti íveket és az órarendeket, hogy eldönthessük, kinek volt lehetősége távozni az üzemből és elhelyezni azt a lábat ott, ahol az illető biztos lehetett benne, hogy én észreveszem.

– Igen-igen – bólogatott Mrs. Dinwiddy, miközben a kabátját vette, és hátranézett a válla fölött –, de Mr. Sayer már elment, és jön a biztonsági őr. Mindannyiunkat ki fog terelni. Muszáj lesz holnap visszajönniük.

Amíg Toni autójához sétáltak, Agatha így szólt:

– Ez okos volt tőled. Jobban utána kellett volna gondolnom, miért Mrs. Dinwiddy lábát, vagyis annak az utánzatát hagyták a bokrok közt. – Büszke volt magára, hogy ha el kell ismerni a teljesítményt, elismeri.

– Kicsit ijesztő ez a nő – jegyezte meg Toni. – Az a fakó szempár, mintha egy vak pillantása lenne. És amikor hirtelen fókuszálni kezd… akár egy cápa, amikor kiszemeli az áldozatát.

– Az ilyesmi rendszerint nekem szokott feltűnni – jegyezte meg Agatha. – Úgy értem, nagyon érzékeny vagyok ezekre a jelekre. Mondhatnám, hiperszenzitív.

Na ja, gondolta Toni, rendszerint annyira érzékeny, mint egy megvadult rinocérosz. Aztán mintha Agatha össze akarná zavarni, bebizonyította, hogy csakugyan tud figyelmes lenni az apró részleteket illetően.

– Lehet, hogy félelmetes a nő – folytatta –, de a biztonsági őrrel nagyon nem akart találkozni, igaz?

Mindenáron el akart indulni, mielőtt az őr felbukkan.

– Holnap feltétlenül beszélnünk kell az őrökkel – mondta Toni.

– Egyetértek – hagyta annyiban Agatha. – Most hazavihetnél. Nincs kedvem bemenni az irodába.

– James hazajött már?

James Lacey, Agatha volt férje a szomszédban lakott.

– Nem tudom, és nem is érdekel – vont vállat Agatha.

James úgy utazott el, hogy még egy viszlátra sem ugrott be hozzá, amit Agatha udvariatlanságnak tartott – nem zavartatva magát azon esetek emlékeitől, amikor ő utazott el, és még csak fontolóra sem vette, hogy közölje Jamesszel, hová megy. Lacey ráadásul sehol nem volt, amikor legutóbb segítségre lett volna szüksége egy bulgáriai kalandnál. Mi haszna vehető egy leszerelt katona és útikönyvíró exférjnek, ha nincs ott, amikor az embernek egy külföldi küldetésnél szüksége van rá? James akkor az ő túlságosan fiatal, túlságosan szép és túlságosan fakó horvát feleségétől vált el éppen. Charles volt kéznél, hogy segítsen. Ő független, a maga kiszámíthatatlan módján. Következetlenül független. És ez annyira Charles… – gondolta Agatha.

Másnap reggel Agatha és Toni kora reggel megérkeztek a Morrison’shoz, és Mrs. Dinwiddy a maga szokásosan jellegtelen, semleges öltözékében és ábrázatával bekísérte őket a tárgyalóba. Udvarias volt, az előző esti beszélgetésüket sem hozta szóba. Agatha John Sayert

hívatta, mire a titkárnő biztosította róla, hogy Mr. Sayer már tud a kérésükről, rövidesen itt lesz a tárgyalóban. Amint Mrs. Dinwiddy távozott, betoppant Sayer.

Energikus, friss jelenség volt, azt a fajta magabiztosságot árasztotta, amelyet csak egy fiatalsága teljében lévő, fitt, huszonegynéhány éves férfi képes. Magas volt, jó felépítésű, hosszú lábú, a nadrágján egészen halvány kockás minta volt kivehető, s ez arra engedett következtetni, hogy egy kézzel szabott zakó is tartozik az öltözékhez, amelyet nyilvánvalóan az irodájában hagyott. Ropogós fehér inge négyszögletes Kent-gallérral és dupla gombolású mandzsettával készült, amiről Agatha tudta, hogy egy bizonyos londoni szabó védjegye a Jermyn Streetről. Az inghez nem hordanak nyakkendőt.

Sayer jó reggelt kívánt mindkettőjüknek, Toni felé barátságos mosolyt küldött, Agathának kurtán bólintott. Épp csak nem gyerek, gondolta a nyomozó, nyilvánvalóan túl fiatal ehhez a munkához. Nem is tudta megállni, hogy erre ne mutasson rá.

– A HR-menedzser – kezdte Agatha, miközben leült az egyik székre –, komoly munkakör. Ha futólag már nem találkozunk korábban, most arra számítottam volna, hogy egy kicsit… érettebb fő toppan be ide.

– Huszonnyolc vagyok – mosolyodott el Sayer –, és PhD-fokozatot szereztem humánerőforrás-menedzsmentből. Nem egyenesen az óvodából jövök, Mrs. Raisin.

– Elnézést – állt fel remegve Toni, és a hasára szorította

a kezét. – Attól tartok, ki kell mennem a… tudják.

Agatha bólintott, és Toni kiviharzott a tárgyalóból.

– Nagyon remélem, hogy jól van – nézett utána Sayer, és aggodalma meggyőzően őszintének hatott.

– Úgy látszik, elkapta a hasmars – húzta el a száját Agatha. – Toni nagyon mohó, amikor be kell kebelezni pár adag vindaloo-t néhány korsó sörrel utána.

– Csakugyan? – húzta fel a szemöldökét Sayer. – Nahát, olyan karcsú és…

– Nos, haladjunk – szólt közbe Agatha, egy kicsit mindig elkalandozva, ahányszor a fiatalember előrehajolt az asztalnál, vagy kényelmesen hátradőlt a székében, és izmai az inge puha szövete alatt látványosan mozogtak. Zavarba ejtően piros volt az ajka is. – Mr. Morrisonon kívül hat vezető dolgozik a cégnél. Úgy két tucat alkalmazottjuk lehet, de a munkatársak többsége abban az izé nevű városban dolgozik. Ők is maga alá tartoznak?

– Sekiliv. Nem, ott egy helyi kolléga végzi a munkaerő-kiválasztást és a felmondásokat is ő intézi. Más a nyelvük, mások a törvényeik, más a kultúrájuk. Az utasításokat azonban a központból kapja.

– Itt akkor ön kikért felelős?

– A csomagoló- és elosztórészlegért, a kantinért, a takarítókért, a biztonsági őrökért és az itt lakó gondnokért, aki mindent megjavít a csöpögő csövektől a komputerekig.

– Őszintén szólva meglepett, hogy alkalmazták azt a cirkuszi lányt a csomagolókhoz. Nagyon kövér.

– Mrs. Raisin! Manapság kövérnek hívni valakit… nos, ez olyan, mintha arcul köpné. Ilyen szavakat nem használhat.

– Ezzel együtt – folytatta Agatha szokatlan türelemmel –, hogyhogy felvették őt?

Milyen melegbarna szeme van, mélázott el Agatha, s most ezek a szemek a távolba révedtek.

– A cirkuszi múltja miatt, tudja. – Sayer elmosolyodott. – Amolyan gyerekkori álom ez. Mindig szerettem a trapézon lengő artistákat. De az ilyesmi a tornászalkatoknak való, én pedig – tárta szét a karját – túl nagyra nőttem. Nem az érdekelt, hogy néz ki. Az tetszett meg benne, hogy odafent repült a manézsban. Egyébként meg úgyis csak a csomagolási részlegről volt szó.

– Lelkes rajongója a kosztjuknak. Az alapján, amit egyszer ott ettem, megerősíthetem, hogy jó a szakácsuk.

– Igen, az idős Florence mama. Mrs. Dinwiddy talált rá, és Florence mama egyfajta családtag lett. Nem sok beleszólásom volt a megbeszélésükbe. Az ember nem mond nemet Mrs. Dinwiddynek.

– Hogyhogy?

– Ő a hatalom a trón mögött. Mr. Albert fenntartás nélkül bízik benne. Még a munkaerő-felvételnél is Mrs. Dinwiddyé a végső szó.

– Önnek ez elég bosszantó lehet – jegyezte meg Agatha. – Egy középkorú titkárnő mondja meg, hogyan végezze a munkáját…

– Egyáltalán nem – ingatta a fejét Sayer. – Mrs.

Dinwiddyvel öröm dolgozni. Mr. Albert nagyon elfoglalt, és az, hogy kiszervezi a munkát a titkárnőnek, segít, hogy haladhassunk a dolgokkal.

– Szeretnénk pár szót váltani a biztonsági őreikkel is, Breammel és…

– Angus Bream és Farley Dunster. Angus nappalos, Farley az éjszakákat csinálja.

– Mindketten volt SAS-katonák? – lapozgatta Agatha a dossziékat.

– Így van.

– Hát persze – bökte ki Agatha cinikusan. – Ha csak felük szolgált volna ténylegesen a seregben azok közül, akik ezt állítják magukról, ők tarthatnák a világ legnagyobb karácsonyi partiját. Ellenőrizte őket?

– Nem igazán – ismerte el Sayer. – Az a helyzet, hogy jó referenciákat hoztak, és udvarias fickóknak tűntek.

Nem az a hozzáállás, amit egy hatékony és ambiciózus fiatal HR-estől elvárna az ember, gondolta Agatha.

– Mivel Angus Bream a nappalos, vele szeretnék legközelebb beszélni,

– Ma délután akár mindkettőjükkel beszélhet – ajánlotta Sayer. – Mr. Albert fogadást rendez az otthonában, ahova az összes munkatárs hivatalos. Mrs. Morrison hazaérkezését ünnepeljük. Eljöhetnének a… kollégájával együtt – nézett az ajtó fele Bream – …ha lesz ereje szegénynek.

– Biztos vagyok benne – mosolygott Agatha. – Ha másnaposságról van szó, egy kis pia és pár jó zsíros falat

mindig helyrehozza.

– Komolyan? – Sayer nem tudta elrejteni megrökönyödését. – Nem hittem volna… Ha arra gondolok, hogy olyan…

– És mi a helyzet a korábbi recepcióssal – Josie, ha jól emlékszem a nevére. Miért ment el?

– Josie Trentre gondol? Utazgatni akart, világot látni. Nem hibáztatható érte.

Ebben a pillanatban Toni lépett be a helyiségbe, és Sayer ezt a végszónak vette a távozáshoz. Sóhajtva és a fejét csóválva kiment, miközben vetett még egy lopott pillantást a lányra.

– Mi van vele? – kérdezte Toni, miután becsukódott az ajtó.

– Aggódik az étkezési szokásaid miatt – mondta Agatha.

– Á – bólintott Toni. – A hasmars?

– Néhány hozzáadott színesítő elemmel. Nos, hogy haladtál?

– Jó ötlet volt, hogy egy ürüggyel kicsit körbenézzek. A folyosókat róttam, hogy bekukkanthassak a raktárakba és az irodákba. A legtöbb üresen áll. Senkivel nem találkoztam. Mint egy kísértethajó. Még a csomagolórészlegben is csak álltak és fecsegtek. Nem sok munka folyik itt. Lényegében semmi nem történik. A légtornászlány a többiekkel ücsörgött, cukros brióst ettek és teát kortyoltak. Gyorsan eltűntem, amikor megláttam az egyik biztonsági őrt, amint a részleget rója – azt hiszem, Dunster volt. Ő nem éjszakás?

– Most mindketten itt vannak egy parti miatt. Mr. Albert felesége jön haza. Meghívtak minket is.

– Mi a következő lépés?

– A cukros briós jól hangzik.

– Remek – kuncogott Toni. – Tudom az utat Florence mama kávézójába: hátul ki, majd át az udvaron. Gyerünk!

Agatha felkapta a ridiküljét és egy esernyőt, ami a kezébe akadt a tárgyalóban. Úgy tűnt, eleredt az eső, és Dior kabátkája gyapjú és selyem keverékéből készült, aminek nem tesz jót a nedvesség. Végigmentek egy kihalt folyosón, csak a cipőjük kopogása hallatszott a linóleumon.

– Igazad volt – szólalt meg Agatha menet közben. – Ez a hely halott. A carselyi Hölgyegylet-találkozók ehhez képest tömegrendezvények. Mintha az egész csak torzója lenne valaminek. Egy hatalmas átverés, amit virágzó üzletnek álcáznak.

– És mi is az átverés része lettünk – fűzte hozzá Toni. – A felbérelt detektívek, akiktől majd úgy tűnik, van valami értékes itt, amit el lehet lopni – így győzik meg a kívülállókat, hogy van itt mit védeni.

– Többet, mint Florence mama cukros briósait? – humorizált Agatha. – De mi tudjuk, hogy az új akkumulátor, habár sokat késik a gyártása, nem itt készül, hanem… Várj csak egy kicsit. Hallottad ezt?

És megint. Összetéveszthetetlen iázás. Agathának földbe gyökerezett a lába.

– Egy szamár – közölte. – Egy szamarat hallok.

– Sayer mesélte a múltkori beszélgetésünk alkalmával, hogy a főnök felesége miatt tartják mint házi kedvencet. Van egy istálló a régi kutatás-fejlesztési részleg túloldalán, útban a főépülethez.

– Meg szeretném nézni – jelentette ki Agatha hirtelen ködössé váló tekintettel. – Imádom a csacsikat.

– Hagyjuk már – morogta Toni. – A briós messze izgalmasabb, mint egy büdös szamár.

De Agatha nem tudta kiverni a fejéből. A szamár egy gyerekkori álmot testesített meg számára, amely sosem vált valóra. A tengerparti strandok csacsifogatai a hagyományos brit képeslapok állandó szereplői voltak. Ezek nélkül nem létezhetett nyaralás Weston-Super-Mareben vagy Llandudnóban, s ezek az üdülővárosok sokkal egzotikusabb helynek hangzottak, mint Scarborough vagy Skegness. Gyerekként őt sosem vitték ilyen nyaralásokra, felnőttként pedig Biarritz már sokkal csábítóbb volt, mint Bognor. Agatha tehát, akinek sosem volt ideje a két macskáján kívül más állatra, egyszerűen imádta a csacsikat. Elindult az ajtó felé, amelyen kijuthattak az istállóhoz.

– Na jó – sóhajtott Toni, és Agatha után kocogott. – Nézzük meg azt a szamarat. Úgy hívják, hogy Csitt-Csatt. Még sosem mondta, hogy odavan a szamarakért…

Megkerülve a szinte elhagyatott kutatás-fejlesztési épületet Agatha észrevett egy ösvényt, amely egy mezőn át Albert Morrison házához vezetett. Az emelkedő mögött feltűnt az oromzat. De még előtte az istállóépület

macskaköves udvara tárult eléjük. Elhagyatott volt, leszámítva egy sártól befröcskölt terepjárót, ami az udvar távolabbi végében parkolt. Az istálló bokszai a szabadba nyíltak, s csak az egyik volt foglalt közülük. Amint a szamár észlelte, hogy látogatói vannak, vidám üdvözlést ordított. A bokszok közelében egy répával tele vödör várakozott. Agatha kiválasztotta a legtisztább zöldséget, és lábujjhegyen áttipegett a kockaköveken, eltökélve, hogy nem hagyja elegáns Christian Louboutin cipői sarkát beszorulni a kövek közti csapdákba. Félúton feladta, lehúzta a cipőjét és átadta az esernyőt Toninak. Egyik kezében a répával, másikban a Louboutinnel megközelítette a bokszot.

Amikor már elég közel ért – a karnyújtásnyi távolság megfelelőnek tűnt –, a bokszajtó fölött átkukucskálva alaposan megnézte a bent állomásozó lényt. Roppant szőrös volt, vörösesbarnás, orrán és pofáján fehér folttal. Sötét szemét, amely az olvadt csokoládéra emlékeztetett, fehér karikafoltok emelték ki, és amikor pislogott, megrebbentette a leghosszabb szempillákat, amelyet Agatha valaha látott.

– Jaj, olyan… édes – lépett közelebb az elérzékenyült nyomozó, majd megvakarta a csacsi orrát. – Ó, istenem. Itt komoly gondok vannak a személyi higiéniával.

– Erre a kuckóra ugyancsak ráférne egy takarítás – kukucskált át Toni az ajtó fölött –, és úgy látom, a jószágunk kislány.

Agatha furcsálkodó pillantást vetett Tonira.

– Láttam egyszer valamit a tévében róluk – vonta meg a vállát a lány. – Egyébként meg azt hittem, maga a csacsirajongó.

– Igazából – sóhajtott Agatha – ez az első alkalom, hogy szamárral találkozom. Lehet, hogy nem szeretem őket annyira, mint gondoltam.

Egy lépést előbbre lépett, és odanyújtotta a répát. Csitt-Csatt megmutatta a fogait, előrelendült, és kikapta a répát Agatha kezéből. Ugyanebben a pillanatban Toni élesen lesújtott az esernyővel az orrára. A csacsi hitetlenkedve bámult rá. Agatha ugyanígy tett.

– Ezt most miért…?

– Azt hittem, támad.

Csitt-Csatt gondolkodni látszott, állkapcsa körkörösen mozgott, míg a répát őrölte. Aztán hátrálni kezdett a bokszában, megállt, teljes erőből előrelendült, fejjel az ajtónak, ami Agatha és Toni legnagyobb rémületére kinyílt. Csitt-Csatt átlépte a küszöböt, fenyegetően Tonira nézett, barna szeme vészjósló réssé szűkült, és ördögi vörösre váltott. Agatha kitárt karokkal, a Louboutin tűsarkú fél-fél párjával a két kezében bátran közéjük lépett. Maga is elcsodálkozott, miért teszi. Hát nem Toni miatt kerültek ebbe a bajba? Ettől függetlenül semmiféle hirtelen mozdulat nem tűnt most bölcsnek.

Csitt-Csattnak még beletelt pár percbe, hogy eldöntse, milyen érzés, ha megcsapják egy esernyővel, aztán végül elhatározta magát. Ha fűtött valaha szamarat megveszekedett harag, hát Csitt-Csattot most igen. Újfent

megmutatta a fogait, előrelendítette a fejét, majd nyál és megrágott répa keverékével beszórva Agathát, megeresztett egy ordítást.

Ahogy a vadállat újabb nyálzuhataghoz előkészülve mély levegőt vett, Agathának csak egyetlen kiút jutott eszébe:

– FUTÁS!

A két nő olyan gyorsan lőtt ki, ahogy a lábuk bírta, és csak akkor álltak meg levegő után kapkodni, amikor elérték a kutatás-fejlesztési épület sarkát. Az istálló látószögéből kiérve nekitámaszkodtak a falnak, és hosszan lihegtek.

– Nem hiszem, hogy én még egyszer valaha… – zihálta Agatha, miközben répával és nyállal teleköpködött ruháját vizsgálgatta, de Toni közbevágott:

– Ne most! – kiáltotta, és az épület sarka mögé sandított. – Jön utánunk!

A főépület felé rohantak, rávetették magukat az ajtóra, amin korábban kijöttek, de csak most észlelték, hogy kívül nincs kilincs. Mivel tűzajtó volt, csak belülről lehetett kinyitni. Csitt-Csatt a kutatás-fejlesztési épület sarkához ért, kikukucskált, rájuk bámult, és ismét kivillantotta ijesztően sárga fogait. A felső ajka balra mozdult, az alsó jobbra, mintha önálló életet élnének, és Csitt-Csatt szörnyű fújtatást hallatott.

– A parkolóba! – kiáltott Toni. – Ez az egyetlen esélyünk!

Mint a szélvész rohantak az épület főbejáratához, ahol a kocsit hagyták. Beugrottak az autóba, Toni indított, és

csikorgó kerekekkel kilőtt a kapu felé.

– Ezért te vagy a hibás! – pufogott Agatha, miközben levegő után kapkodott és trutymós répát meg narancssárga maszatot szedegetett a hajából és a kosztümkabátjáról.

– Nem én akartam azt az átkozott szamarat megnézni! – védekezett Toni.

– Nem, de te sújtottál le az esernyővel, mint valami megháborodott gladiátor! Miért csináltad ezt?

– Magát próbáltam védeni. Az állat viselkedése ellenséges és agresszív jeleket mutatott.

– Hát, köszönöm, dr. Dolittle! Talán egyszerűen csak a répát akarta.

– Talán egyszerűen csak a maga ujjait akarta leharapni!

– Ó, mit számít pár ujj egy ilyen pótolhatatlan kosztümkabáttal szemben? – siránkozott Agatha a blézeréről söprögetve a narancssárga foltokat. – Vigyél haza. Át kell öltöznöm. Később még beszélünk erről.

Némán hajtottak át Mircester központján, hogy ráforduljanak a Carselybe vezető útra, éppoly sötét hangulatban, mint amilyen komor viharfelhők gyülekeztek a fejük fölött.

Harmadik fejezet

Agatha lezuhanyozott, kimosta a trutyit a hajából, és gondosan újrasminkelte magát. A szekrényében matatva egy mély kivágású fehér selyemtopot választott, amit egy sötét rózsaszín Ted Baker kabátkával párosított össze. Akár begombolva, akár nyitva hordta, a blézer kellemesen slankította az alakját. Úgy döntött, nem gombolja be. Az összeállításhoz háromnegyedes nadrágot és magas sarkú szürke szandált húzott, amitől sokkal hosszabbnak látszott a lába. Rózsaszín blézer… – merengett Agatha, ahogy kipillantott a hálószobája ablakán az ólmos égre. Túl nyárias? Végtére is egy partira megy, és ott lesz vetélytársnak Toni, aki sértetlenül megúszta a répavihart, továbbá Mrs. Morrison, aki Sayer beszámolója szerint ragyogó szépség.

Egy utolsó pillantást vetve az egész alakos tükörre Agatha felsóhajtott. Egyáltalán versenyezhet mással? Próbálkozhat ezzel? És ugyan miért versengene? Egyetlen

férfi sem akad abban az üzemben, akire csak távolról is érdemes volna szemet vetni. Az izmos Mr. Sayer figyelemre méltó, de még alig nőtt ki a földből. Akkor valójában mi olyan érdekfeszítő benne? Valami különös. Valami, ami nem stimmel. Másfelől ez mindenkire ráillik, akivel az üzemben találkoztak.

Megnézte a szomorú arcot, amely a tükörből meredt vissza rá, aztán megrázta magát. Térj észhez, Agatha! Nem kell más nőkkel versengened. Te Agatha Raisin vagy, *nekik* kell *veled* versenyezniük! Felkapta kedvenc kabátját a széktámláról. A mélyvörös műszőr frivol volt és fiatalos, de hát miért csak a húszéveseké lenne minden móka?

A földszinten a nappaliban Toni épp sms-t küldött valakinek.

– Fiú? – kérdezte Agatha.

– Nem… vagyis… – dadogott Toni.

– Ne is törődj vele – mondta Agatha. – Mármint a ma reggeli szamárkalandra gondolok. Úgy döntöttem, többé nem beszélünk róla. – Aztán annál többet beszélt róla, percekig tartó monológgal zárva az előadást, miszerint az elhamarkodott döntéseknek borzalmas következményei lehetnek, és…

– Mi a csoda történt?

Toni mellkasa megemelkedett, ahogy elfojtott egy zokogást. „Mi ütött belé? – csodálkozott Agatha. – Alig szóltam egy szót.”

– Csak… csak az… – Toni egyik kezéből a másikba vette a telefont.

– Pasiügy – állapította meg Agatha. Az előbbi hegyi beszédét a kandalló mellől tartotta meg, de most leült a kanapéra Toni mellé. Az ülőrész szélén egyensúlyozott, hogy ne gyűrje össze a nadrágját. Agatha nem épp megbocsátó természetéről volt híres, mivel ilyennel nem is bírt. Szintén nem volt hajlamos heves empátiakitörésekre, de mivel ki akarták deríteni, mi folyik a Morrison'snál, csúcsformában lévő asszisztensre volt szüksége, nem egy szerelmi bánatban vergődő tinédzserre. Bevillant neki, hogy Toni kicsit azért idősebb, mint egy tinédzser.

– Akarsz… öööö… akarsz beszélni róla?

Úgy érezte, fél karjával át kellene ölelnie a lányt, ám ekkor meglátta, hogy egy hatalmas könnycsepp gördül le munkatársa arcán, mély nyomot hagyva az alapozójában, és úgy döntött, nem teszi. Egy tönkrement kosztümkabát épp elég egy napra. Inkább a lány kezébe adott egy doboz papír zsebkendőt.

– Csak az van, hogy… – Toni szinte suttogott – komolyan akarja a házasságot… és én is, de…

– De nem vele – segítette ki Agatha. – Nem vagy igazán szerelmes, ugye?

– Nem tudom – ingatta a fejét Toni.

– Akkor nem – jelentette ki Agatha. – Tudnád, ha az lennél, és minden házasság, amelybe a fiatalok nem fülig szerelmesen vágnak bele, el van átkozva.

– Valahogy tudtam, hogy ezt fogja mondani.

– Akkor azt is tudod, hogy igazam van – helyeselt

Agatha. – Mindig igazam van.

– De azt hiszem, ő szerelmes belém.

– Hát persze, hogy az – nyugtázta Agatha. – Miért ne lenne? Elbűvölő vagy. Minden fiatal férfi álma. Meg az öregeké is. Mondjuk, nem ebben a pillanatban. Most épp rémültnek látszol. – Aztán mosolyogva hozzátette: – De még ez a rémült ábrázatod is piszkosul jól áll!

– Jobb, ha összeszedem magam – mondta Toni, és olyan trombitaszóval fújta ki az orrát, hogy arra még Csitt-Csatt is büszke lehetett volna.

– Tudod, hol a fürdőszoba – mondta Agatha. – Siess. Fogadásra megyünk, és nekem már nagyon jólesne egy ital.

– Á, igen – torpant meg Toni a nappali ajtajában. – Míg készülődött, telefonon megkérdeztem Mrs. Dinwiddyt, hogyan is zajlik majd ez a délután. Az egyetlen ital, amit felszolgálnak, tea lesz.

– Mi? – rökönyödött meg Agatha. – Miféle üdvözlőparti ez? Nem akarna az a nő egy welcome drinket?

– De, túl sokat is – felelte Toni a lépcsőn felfelé menet. – Mrs. Morrison egy igen drága és exkluzív rehabilitációs klinikáról tér haza.

Agatha átrobogott a szobán, kitárta az italszekrény ajtaját, és töltött magának egy gin-tonikot.

Albert Morrisonékhoz autózva Toni vezetett, főnöke pedig végigvette fejben az aznap reggeli eseményeket, egészen addig, míg találkoztak Csitt-Csatt-tal. Úgy döntött, ezt az

incidenst jól el kell rejtenie az agya egy hátsó zugába. Egy napon, a homályos és távoli jövőben talán majd képes lesz nevetni rajta. Vagy nem.

– Valami zavar ebben a John Sayerben – szólalt meg. – Nagyon magabiztosnak látszik. Beképzeltnek.

– Átnéztem a személyi aktáját – felelte Toni. – Semmi különöset nem találtam benne. A középiskoláról, ahová járt, sosem hallottam, egy kisebb egyetemen szerezte a diplomáját, aztán semmi nem történt egészen odáig, hogy tavaly elkezdett dolgozni a Morrison'snál. Nem kap hatalmas fizetést.

– Ez az – csillant fel Agatha szeme. – Ez a különös. Nem fizetik jól, láthatóan mégis egy vagyont költ az öltözködésre. Honnan szedi a pénzt?

Egyetlen férfit ismert, aki ilyen kivételes ízléssel öltözködött: Charlest. Igaz, hogy a birtoka nagyon kevés bevételt hozott, egyértelműen nem eleget ahhoz, hogy fenntartsa belőle az ingatlant és extravagáns életmódját, de Agatha segített neki rendbe tenni a pénzügyeit, miután összehozta London legjobb brókerével, és az illető kézbe vette Charles befektetéseit. Ezzel már kordában tarthatta anyagi helyzetét, habár sosem dúskált a pénzben. „Dús föld, sovány pénztárca" – jutott eszébe a szólás Agathának. Az ifjú Mr. Sayer azonban nem lehet ez az eset – latolgatta. – Nem az elit tagja, az angol felső osztályé, és a megfelelő családi háttér nélkül soha nem is válhat azzá, bárhogy próbál ennek megfelelően öltözködni.

Hány évet is mondott Toni? Ez a másik probléma Sayerrel.

– Tehát egyetemet végzett – idézte fel Agatha –, és egy éve kezdett a Morrison'snál.

– Így van – bólintott Toni. – Nem szerepel másik munkahely az aktájában.

– Huszonegy éves kora körül fejezhette be az egyetemet – szőtte tovább a gondolatmenetet Agatha –, és huszonhét évesen kezdett a cégnél. Hol a pokolban töltött hat évet?

– Ott a pont – értett egyet Toni. – Én még valamit furcsának találok. Emlékszik, milyen feszült volt Mrs. Dinwiddy tegnap este? Mindenáron ki akart bennünket terelni, mielőtt a biztonsági őr megérkezik. Mintha egyenesen félt volna tőle.

– Most nálad a pont – ismerte el Agatha. – Próbáljunk vele megint hatszemközt beszélni. Ha sarokba szorítjuk, talán elejthet fontos információkat.

Toni befordult a két magas kapuoszlop között, amelyek tetején egy-egy óriási kőananász pompázott.

– Ananász? – bámulta meg a lány a különös kapudíszeket. – Ez meg mit akar jelenteni?

– Az egészség jele – magyarázta Agatha, emlékezvén, hogy Charles mondott neki régebben valamit egy puccos vacsora végén a Savoyban egy ananászba töltött édesség felett. (A vacsorát Agatha fizette.)

– Amikor ez a ház épült, a tizennyolcadik században, csak a leggazdagabbak engedhették meg maguknak, hogy ananászt termesszenek a melegházakban, vagy hogy

külföldről importálják az értékes gyümölcsöt. Egyet mindig az asztal közepére állítottak. Nem ették meg, csak dekoráció volt, ezzel reprezentáltak. Addig használták, amíg meg nem rothadt.

Elhajtottak a megátalkodott Csitt-Csatt istállója mellett. A házhoz vezető autóút sokkal rövidebb volt, mint az üzem területén átvezető kanyargós ösvény. Néhány fenséges tölgyfát elhagyva eléjük tárult az udvarház. A sárga kövekből kirakott falakat palatető fedte. A díszes bejárati ajtó mindkét oldalán három fehér keretes ablak látszott. Az emeletet ugyanilyen ablakok ékesítették, a tetőn pedig két, háromszögletű manzárdablak csillogott. Kétségtelenül a régi cselédlak – méregette Agatha az épületet. Messze nem olyan nagy, mint Charles rozzant monstruma, de azért a hatás működik. Az igazán kényelmes élethez valószínűleg túl kicsi.

Toni több más autó mellé parkolt le a ház bal oldalán. Míg a súlyos tölgyajtó felé lépkedtek, az kitárult, és Angus Bream fogadta őket, aki nyilvánvalóan látta, hogy megérkeznek. Üdvözlésképp kurtán bólintott, majd beléptek a tágas fogadótérbe. Egyik végében egy díszes kandalló látszott, habár tűz nem égett benne. Egy sor fényes faajtó nyílt a hallból, a helyiség másik végében egy széles lépcső vezetett fölfelé, balra. A vállalat munkatársai, akiknek többségével Agatha még nem találkozott, hármas-négyes csoportokba verődve ácsorogtak, egyik kezükben teáscsészét egyensúlyozva a hozzá tartozó aljon, másik kezükkel finom falatokat

csipegetve a tálcákról, amelyeket a fekete-fehérbe öltözött pincérek hordtak körbe.

Épp időben érkeztek. John Sayer, aki a kandalló mellett állt egy – Agatha megítélése szerint a bicepszén kissé túl szoros – zakóban, ezúttal is nyakkendő nélkül, feltartott egy kis ezüstcsengettyűt, és megrázta. A beszélgetés a teremben lassan pusmogássá halkult, majd teljesen elhalt, ahogy Mr. Albert Morrison előrelépett. Az elmúlt néhány napban, mióta nem találkoztak, gondolta Agatha, Mr. Morrisonnak sikerült még unalmasabb külsőt öltenie. Maradék egérszürke haját vékony csíkokban hátrafésülte csillogó, fehér homloka fölött. Zömök alkata kellemesen kereknek hatott Sayer jelenlétében, akinek úgy a válláig ért, illetve a nyurga Farley Dunster mellett, aki valamivel hátrébb állt.

Morrison levette szarukeretes szemüvegét, gondosan becsukta a szárait, és sötétkék zakója zsebébe csúsztatta.

– Szép délutánt kívánok mindenkinek – szólalt meg –, és üdvözlöm önöket az otthonunkban! Mint tudják, a Morrison’s vállalatra mindig családi vállalkozásként tekintettünk, és önök mind ennek a nagy családnak a tagjai.

– Senkit nem hallottam ilyen hiteltelennek azóta – súgta Agatha Toni fülébe –, hogy az az ügynök rád sózta a kis tragacsodat.

– Cssss! – Egy előttük álló alacsony férfi megfordult, és csendre intette őket. Agatha elhúzta a száját, mire a férfi gyorsan visszafordult.

– Azért hívtuk meg ide mindnyájukat – folytatta Morrison –, hogy ismét üdvözöljék idehaza az én drága feleségemet, Mrs. Aphrodite Morrisont. – A lépcső felé intett, ezalatt Agatha felmérte, hogy az „ismét” bizonyára annyit jelent: nem ez az első alkalom, hogy Aphrodite becsekkol egy elvonókúrára, mielőtt égi jelenésként felbukkan a lépcsőn.

A nő tényleg gyönyörű volt. Magas, karcsú, fél kezével lazán a korlátra támaszkodott, a másik elegánsan lógott az oldalán. Nyúlánk karját szinte lehúzta az ujján csillogó gyémántgyűrű, amely fénypászmákat lövellt szét a teremben. Nem is gyűrű ez, gondolta Agatha, inkább gyémántlabda. Agatha kinyújtotta az egyik kezét, Toni álla alá tette az egyik ujját, és becsukta a lány száját.

Hosszú, fehér, ujjatlan ruhájában, amely úgy csillogott, ahogy csak a legfinomabb selyem képes, Aphrodite elindult lefelé a lépcsőn, és az alkalmazottak családja megtapsolt minden egyes lépést. A ruhát a derekánál mirtuszlevelek és rózsabimbók girlandja fogta össze – a görög istennő, Aphrodité virágai, idézett fel Agatha egy antik görög témájú divatfotózást még előző életéből, saját reklámügynöksége korszakából. Megcsodálta Aphrodite haját. A hullámos aranyszőke tincseket egy ékkövekkel kirakott pánt fogta össze, ami épp csak hogy nem volt tiarának nevezhető, de a tincsek ettől még csigavonalakban hullottak alá a nő vállára. Nem mintha igaziak lennének, döntötte el magában Agatha. Póthaj, egyértelműen. Senkinek nincs *ilyen* haja.

A tömeg szétnyílt, ahogy Aphrodite átszelte a termet, hogy megfogja férje kinyújtott kezét. Legalább húsz évvel fiatalabb volt Albertnél, akit Agatha ötvenesnek saccolt. Mosolygott és bólogatott az embereknek, ahogy áthajózott köztük. Mindezt egyetlen ránc nélkül a tökéletes bőrén, állapította meg Agatha. Aztán a mosoly hirtelen eltűnt, Aphrodite szeme összeszűkült, és a bájos derűt egy szempillantás alatt színtiszta indulat váltotta fel.

– Hol a pokolban hagytátok az én Csitt-Csattomat? – visította az istennő.

– Drágám, aligha ez a megfelelő hely egy szamárnak – nyugtatta halk szóval a férje. – Nem hozhatjuk be a házba.

– Ez az én átkozott partim, és látni akarom Csitt-Csattot! – süvítette Aphrodite olyan hangon, ami átmenetet képezett egy rendőrségi sziréna és egy elszabadult skót duda vijjogása között.

– Ne aggódj, drágám – csitította Morrison a feleségét. – Egy pillanat alatt idehozzuk Csitt-Csattot.

Agatha, aki közelebb sompolygott, hogy jobban lássa az eseményeket, újabb átalakulásnak lehetett szemtanúja, amint Albert Morrison John Sayerhez fordult, és finom modorú gyártulajdonosból sötét zsarnokká változott.

– Dinwiddy még bent van az üzemben – sziszegte. – Mondja meg neki, hogy azonnal menjen az istállóhoz, és hozassa ide Peterrel a szamarat.

Körülnézve észrevette, hogy Agatha hallgatózik, mire dühös pillantást lövellt rá. Agatha hátrébb lépett, és megragadta Toni karját. Mrs. Morrison elhallgatott, és

hátborzongató módon visszaváltozott szépséggé.

– Mit gondol, milyen dialektust beszél a nő? – kérdezte Toni.

– Mintha a brooklyni alvilág és egy sipítozó kuvik nyelve keveredne a vidéki Gloucesterével – fejtette ki Agatha. – Gyere. Menjünk át az istállóhoz. Ez lehet az esélyünk, hogy elcsípjük Dinviddyt.

A főúton kocsival pillanatok alatt odaértek. Hideg szél kerekedett, ahogy kiszálltak az autóból, és Agatha szorosabbra húzta magán a műszőr kabátot, ahogy az istálló felé indult.

– Morrison azt mondta, Mrs. Dinwiddy még az üzemben van – szólalt meg. – Én megnézem itt, te ellenőrizd az üzemet. Lássuk, előkerítjük-e.

De ahogy befordult az istállóudvarba, a földbe gyökerezett a lába.

– Toni! – kiáltotta. – Gyere vissza! Megtaláltam…

Mrs. Dinwiddy a kockakövön feküdt. A tarkóján lévő csúnya sebből vér szivárgott. A szája tátva, a szeme vakon meredt a semmibe. Csitt-Csatt mellette állt, csendesen és mozdulatlanul.

Toni odaszaladt, és felmérte a helyzetet. Letérdelt Mrs. Dinwiddy mellé, és kitapintotta a pulzusát.

– Hívnunk… hívnunk kell a mentőket – dadogta Agatha, míg a telefonja után kotorászott, habár szíve mélyén tudta, mit fog mondani asszisztense.

– Késő – hajtotta le a fejét Toni. – Mrs. Dinwiddy halott.

Agatha odalépett, ahol Csitt-Csatt állt és meredt a testre,

hatalmas barna szeme arra a foltra fókuszált a kövön, ahol Mrs. Dinwiddy feküdt. Toni már a rendőrséggel beszélt. Agatha óvatosan a csacsi hátára fektette a kezét. A szőre sprődnek, tüskésnek érződött, irhája megremegett Agatha érintése alatt. Csitt-Csatt reszketett, és most, hogy Agatha közelebb állt hozzá, tisztán hallotta, hogy csendes nyüszítés tör fel belőle.

– Szegény kislány – suttogta neki lágyan. – Megijedtél, igaz? Azt hiszem, te tudod, hogy történt ez.

Kibújt a szőrmekabátból, és ráterítette Csitt-Csatt hátára, hogy megnyugtassa, majd lazán az állat nyaka köré fonta a karját. „Mi az ördögöt művelek? – gondolta. Szeretem ezt a kabátot. Túl jó ahhoz, hogy egy büdös, kivénhedt…” De a csacsi pillantásától, ahogy a holttestet bámulta, elakadt a szava. Megsimította Csitt-Csatt orrát, aztán hirtelen eszébe jutott, hogy ő is megsérülhetett. Lenézett a földre, és rémülten látta, hogy az állat hátsó patáit vér borítja, ahogy sötétvörös vérfoltok fedik hátsó lábait is. Teljesen egyértelmű volt, hogy ez nem a saját vére.

– Jaj, ne! – kapta a szája elé kezét Agatha. – Nem tehetted ezt…

Mire a rendőrség kiérkezett, kisebb tömeg gyűlt össze a Morrison’s dolgozóiból. Albertnek és Aphroditének nyoma sem volt, de a biztonsági őrök, Bream és Dunster ügyesen távol tartottak mindenkit az istállóudvartól, amely, leszámítva Mrs. Dinwiddy holttestét és a sokkos

szamarat, teljesen üres volt. A csacsi egy arasznyit sem mozdult a helyéről. Agatha a lekövezett udvar bejáratánál állt és cigarettázott. John Sayer az elsőként érkező rendőröknek, illetve egy mentősnek mutatta az utat a holttesthez.

Agatha látta, hogy Toni a kocsijában ül és telefonál. Biztosan megint a barátjával. Vajon hogy nézhet ki? Kétségtelenül jóképű. Toni bizonyára senkivel nem állna össze, aki nem néz ki legalább jól. Agatha maga sem tett soha ilyet. Némely múltbéli szeretője jómódú volt, némelyik nem annyira – Charles egyértelműen ez utóbbi kategóriába esik –, de egyik sem volt csúf. Sosem akarna egy olyan férfi oldalán mutatkozni, akit a többi nő nem tart vonzónak. Ez a lényeg a férfiakban. Az ember mutogathatja őket, mint egy pár új cipőt, vagy a barnaságát januárban, amikor mindenki más holtsápadt és nyúzott.

A férfiak időről időre jó társaságként is szolgálhatnak, engedte meg Agatha. Charles határozottan jó társaság. Kíváncsi volt, hol lehet most, mit csinálhat. Nem egy szeles istállóudvarban fázik meg éppen, az biztos. „Ó, mit művelek én itt? – borongott Agatha. – Hogy kerültem ebbe a slamasztikába? Miért kell itt lábatlankodnom egy unalmas akkumulátorüzemben egy mániákus szamárral és egy halott titkárnővel?”

Épp ekkor újabb rendőrautók érkeztek. Az elsőből Bill Wong szállt ki, és Agathához lépett.

– Jól vagy? – kérdezte.

– Riasztó ez a nyakkendő – bökött Agatha a nem túl szép ruhadarabra Bill nyaka körül. – Nem megy az öltönyödhöz. Nem megy a színeidhez. Nem megy egyáltalán semmihez.

– De hát… Alice vette nekem.

– Ne hagyd, hogy ő öltöztessen, Bill. Neked olyan lányra van szükséged, aki levetkőztet, nem fordítva.

– Ezt ne is említsd, Agatha… – sóhajtott Bill. – Akkor most elmondanád, mi történt itt?

Agatha részletesen beszámolt a partiról, Aphroditéről, Csitt-Csattról, és a korábbi konfliktusokról a szamárral. Még beszélt, amikor feltűnt Wilkes főkapitány hórihorgas alakja, oldalán egy alacsonyabb férfival, akiről kiderült, hogy a patológus, dr. Charles Bunbury. Miközben Bunbury hozzálátott, hogy megvizsgálja a testet, Wilkes Agatha mellé került.

– Ezúttal egy igazi hulla – morogta. – Nem csak egy láb. Nem csak egy ál-láb. Egy valódi halott. Igazán elégedett lehet magával, Mrs. Raisin.

– Elégedett? – meredt rá Agatha. – Hogyan gondolhatja, hogy valaki elégedett, aki megtalál egy… *ilyet?*

– Úgy tudom, maga volt az első a baleset helyszínén – mondta Wilkes. – Remélem…

– Nem gondolja, hogy egy kicsit elhamarkodott balesetként leírni a történteket? – szakította félbe Agatha.

– A munkatársaim előzetes jelentései pontosan erre engednek következtetni – jelentette ki Wilkes –, és várakozásaim alapján a halottkém is megerősíti. Arra

viszont nincs szükségem, hogy egy kétbalkezes amatőr beleüsse az orrát mindenbe, ami nem rá tartozik.

– Kétbalkezes? – kiáltotta Agatha. – Azt hiszem, kapitány úr, hogy korábbi nyomozásaim eredményei alapján…

– Mindenféle nyomozati munkát hagyjon a rendőrtisztjeimre! – vakkantotta Wilkes. – És *fő*kapitány!

– Tényleg? – kérdezte gúnyosan Agatha. – És mit kell manapság ahhoz csinálni, hogy főkapitány legyen az ember? Pezsgőket bontogatni, és jól hangzó szlogeneket pufogtatni a bűnmegelőzésről?

– Alaposan kérdezze ki a vallomásához ezt a tanút, őrmester – rendelkezett Wilkes, majd sarkon fordult, és csatlakozott a holttest mellett térdelő dr. Bunburyhez.

– Agatha – szólalt meg Bill, amikor Wilkes már kellően távol járt. – Nem beszélhetsz vele így. A főnököm.

– Szegény fejed – szólt oda Agatha, miközben kicsit közelebb araszolt dr. Bunburyhez. – Most maradj egy kicsit csendben. Szeretném hallani, mit mond a halottkém.

– Nem sok kétség merül fel a halál okát illetően – tápászkodott fel lassan a doktor, és lehúzta véres gumikesztyűjét. – Tompa ütésből eredő sérülés a koponya hátsó részén, de ezt majd a boncolás után tudom megerősíteni. És úgy látom, a bűnös máris fogságban van. A seb körvonala megerősíti, hogy az áldozatot egy patától származó rúgás érte. Úgyhogy itt van a valószínűsíthető gyilkos – biccentett Csitt-Csatt felé. – Ennél forróbb nyom nem is kell, mint egy patanyom.

– Ahogy azt gondoltam! – károgta Wilkes győztesen, Agatha felé fordulva. – Világos, hogy baleset.

– Nézze csak a cipőjét – mutatott Mrs. Dinwiddy lábára Agatha. – Nem találja kicsit furcsának, hogy pár napja találunk egy lábat a hölgy cipőjével, most meg ez történik?

– Megmondom, milyennek találom, Mrs. Raisin. Tragikusnak, annak. Egy tragikus baleset, ennyi, és nem akarom, hogy maga itt okvetetlenkedjen és valami mást próbáljon bizonyítani!

– Az igazi tragédia az, hogy maga szolgálatban van – csattant fel Agatha. – Szerintem akkor sem tudna egy bűntényt leleplezni, ha az a tányérjából ugrana ki az ebédje közben, és jól orrba verné.

– A legkevésbé sem érdekel, mit gondol – szűrte a foga között Wilkes, majd Billhez fordult: – Azt akarom, hogy zárják le ezt az ügyet a lehető legkisebb felhajtással, őrmester. Egy perccel sem pazarolhatunk rá több időt a legszükségesebbnél. Van épp elég dolgunk ezen kívül is.

Wilkes a kocsijához vágtatott, Bill pedig pár pillanatig magára hagyta Agathát, míg civil ruhás kollégájával beszélt valamit.

– Mi lesz most Csitt-Csatt-tal? – kérdezte Agatha rendőr barátját, amikor az visszatért.

– Nem tudom megmondani – húzta fel a vállát Bill, és Agatha úgy érezte, elég idegesen válaszol. – Az állatorvos megvizsgálta, nincs sérülése. De ez tényleg nem a te dolgod, Agatha.

Ebben a pillanatban egy cserzett képű, micisapkás, alacsony emberke cammogott oda hozzájuk sáros dzsekiben. Kezét a zsebébe dugta, hóna alatt egy összehajtott *Racing Post* lóversenyújságot tartott. A szájában cigaretta fityegett.

– Mi folyik itt? – nézett körül.

– Maga kicsoda? – méregette Bill.

– Peter Trotter – felelte a férfi –, az enyim az az első emeleti lakás az istálló fölött, ni – mutatott fel az ablakra. – Én gondozom a Mrs. Morrison szamarát. Ez a Dinwiddy asszony, aki itt fekszik?

– Hol volt eddig? – kérdezte Bill.

– Lenn a fogadóirodában, Mircesterben. Megfogadtam a harmincnégyest a cheltenhami futamon.

– Ne menjen sehova – rendelkezett Bill. – Az egyik rendőrtiszt majd felveszi a vallomását. Közben esetleg bevihetné az állatot a bokszába. A helyszínelők és az állatorvos már végeztek.

Trotter bedugta az újságot a zsebébe, leakasztott egy kötőféket a falról, aztán Csitt-Csatthoz lépett. Rátette a fejére a kantárt, rögzítette, és megrántotta az állat szájánál.

– Na, gyere má', te szerencsétlen öreglány – vakkantotta.

De Csitt-Csatt nem mozdult.

– Gyere má'! – kiáltott rá Trotter. – Nem érek rá estig.

A szamár azonban makacsul lecövekelt. Trotter előkapta a *Racing Post*ot a zsebéből, összehengerelte, és

megcsapta vele Csitt-Csatt fejét.

– Mi a fenét művel? – kiáltott rá Agatha, és odarontott az emberhez. – Nem látja, hogy szegény fel van dúlva?

– Törődjön a maga dolgával, hülye tyúk! – köpte Trotter.

Agatha megfeszült. Egész kicsikét oldalra billentette a fejét.

– Mit mondott az imént? – morogta a torka mélyéből.

– Azt mondtam, hogy… – de Trotternek esélye sem volt elismételni, mert Agatha kikapta az újságot a kezéből, és jobbról-balról felpofozta vele a férfit.

– Elég! – kiáltott Bill Wong közéjük lépve, és megragadta Agatha csuklóját, mielőtt az újabb ütésáradatot zúdíthatott volna Trotterre. – Mit művelsz, Agatha?

– Hallhattad, mit mondott!

– És láthatta, hogy mit csinált, ni! – vicsorgott a fickó, míg piszkos ujjával dühödten Agatha felé bökött. – Ez tettleg inzultálás! Nem fogom feljelenteni, biztos úr, de nem is fogom elfelejteni!

Agatha hátat fordított neki, majd megfogta a csacsi kötőfékét.

– Gyere, Csitt-Csatt – mondta halkan és megnyugtatóan, mire a szamár megindult vele a boksza felé.

– Agatha – szólt utána Bill. – Menj most haza. Holnap majd beszélünk erről.

Eleredt az eső, miközben Agatha és Toni az ananászos kapu felé hajtottak az aszfaltúton. Agatha a táskájában matatott. Szeretett volna rágyújtani, de az ablakot nem

akarta lehúzni, mert félt, hogy beesik az eső.

Toni ráfordult a Mircesterbe vezető útra.

– Én is azt hiszem, baleset lehetett – mondta, míg a szélvédőn kémlelt kifelé, ahol az ablaktörlők bogártetemeket kentek szét a szeme előtt. – Arra gondolok, tudjuk, hogy Csitt-Csatt milyen agresszív tud lenni.

– Ezt balesetnek nevezni körülbelül olyan, mint azt állítani, hogy tiszta gin folyik nálam a mosogatócsapból – felelte Agatha. – Nagyon kényelmes lenne, csak épp távolról sem igaz. Egyszerűen túl sok minden bűzlik e körül a cég körül. És valami határozottan nem stimmel a tetthellyel sem.

Elképzelte a kockaköves udvart, és próbálta előhívni, mi nem hagyja nyugodni, mi az, ami ott motoz az agyában, és szinte ordítja, hogy „Vegyél már észre! Itt vagyok, te hülye tyúk!” Erről aztán Trotter jutott eszébe, majd pedig Csitt-Csatt.

– Ó, a francba! – csapott a homlokára. – Otthagytam a gyönyörű kabátomat annak a nyomorult állatnak a nyakán!

– Visszamenjünk? – lassított le Toni.

– Nem, ráér – legyintett Agatha. – És legalább lesz ürügyem, hogy újra felbukkanjak az istállónál holnap. Ki kell derítenem, mi történt ott valójában. Ez nem baleset, Toni. Mrs. Dinwiddyt meggyilkolták.

– Pedig tényleg úgy néz ki, hogy a szamár kirúgott, és megölte őt, Agatha – sandított rá Toni.

– Szerintem meg azt akarták, hogy így tűnjön – ellenkezett a másik. – És a rendőrség meg mindenki más bevette.

– De hogy tud rábírni egy szamarat, hogy rúgjon halálra valakit? – merengett Toni. – A halálosztó szamár… ilyesféléről nemigen hallottam még sosem.

– Csitt-Csatt nem ölte meg azt a nőt – szögezte le Agatha. – Nem vagyok egy nagy állatbarát, de éreztem, mennyire meg van rémülve. És azok a vérfoltok a hátsó lábán valahogy nem győztek meg. Túl precíznek, túl szabályosnak, túl tökéletesnek tűntek. Semmi véletlenszerűséget nem mutattak. Mintha odafestették volna. Egyértelműen gyilkosság történt. Még nem tudom, hogyan, de feltett szándékom kideríteni.

– Csakugyan furcsa – jegyezte meg Toni, míg az A44-esről rákanyarodott az ismerős carselyi útra. – Furcsa, hogy ez most történt, amikor tudjuk, hogy valami fondorkodás zajlik az üzemben.

– A furcsa nem a megfelelő szó erre – csóválta a fejét Agatha. – Én gyanúsnak nevezném. Patkányt szimatolok – egy gyilkos patkányt.

– Egy gyilkos patkány, aki egy szamár képében jelenik meg – mosolyodott el az orra alatt Toni.

– Az az érzésem, te nem veszed ezt komolyan – szidta meg a főnöke.

A reflektorfény végigsöpört az eső pettyezte orgonabokrokon, melyek Agatha házához vezettek. Toni lehúzódott a kertkapunál.

– Jól van – bólintott Agatha. – Holnap kora reggel találkozunk az irodában. Addig meg kitalálom, mi legyen a következő lépés.

– Holnap egy kicsit később érek be, emlékszik? – szólalt meg Toni. – Már említettem, hogy fogorvoshoz kell mennem.

– Rendben – sóhajtott Agatha. – Beszéljünk holnap, miután végeztél a kínzószékben.

– Csak rutinellenőrzés – mosolyodott el Toni. – Ellesz egyedül ma este? – Úgy értem, itt maradhatok, ha…

– Nem, minden rendben, köszönöm – mondta Agatha. – Biztos vagyok benne, hogy akad hely, ahol szívesebben lennél.

– Hát, én…

– Akkor viszlát holnap.

Agatha végigsietett a rövid kerti ösvényen, összehúzta magát és lehajtotta a fejét az esőben. Matatott egy darabig a kulcsával, majd belépett, kirázta a hajából a vizet, és felkattintotta a lámpát. Boswell és Hodge kocogtak oda hozzá az előszobában, égnek emelt farokkal, csillogó szemmel.

– Szervusztok, szépségeim – turbékolta a gazdájuk. – Ez igazán kedves üdvözlés. Éhesek vagytok, igaz? – Lehajolt, hogy megcirógassa a macskákat, akik a bokája körül tekeregtek. – Menjünk a konyhába, és keressünk valami finomat. Jó volt megérinteni a cicák puha, meleg bundáját. Mennyivel simább, lágyabb a szőrük, mint az a sprőd drót Csitt-Csatt hátán! Ahogy hangosan

doromboltak, a ritmikus berregés mintha a mellkasukban zakatoló apró motorból tört volna elő. Agatha megcirógatta a fejüket és megvakargatta a hátukat. Ezek valódi kedvencek. Miféle őrült tart háziállatnak egy megveszekedett szamarat, aki répával köpködi tele az embert, és menekülni kell előle?

Nem tudta elképzelni, hogy Aphrodite Morrison valódi érdeklődést mutat Csitt-Csatt iránt. Hogy játszhat egyáltalán szerepet egy szamár ennek a nőnek az életében? Sehogy sem illik bele. Ez az állat túl önfejű, túl független, túl követelőző, kiszámíthatatlan és büdös. „Lehet, hogy én is egy Csitt-Csatt vagyok – merengett Agatha. – Leszámítva a bűzt, persze. Talán egyikünk sem tud beilleszkedni. Talán mindketten magányra vagyunk kárhoztatva.”

Elmélázott, hogy is maradt magára ma este. James valami lepukkant emlékműnek eredt a nyomába egy hegyen, amiről ember nem hallott, egy olyan országban, ami a világon senkit nem érdekel – de hol van Charles? Már el kellett jutnia a hírnek a fülébe, de ha nem neki, hát Gustavnak biztosan, hogy ő, Agatha, megint egy zűrös helyzetbe csöppent. Charles azt mondta korábban, érdekli a Morrison’s-ügy, de hol van akkor most, amikor az eddig pusztán érdekes ügyből gyilkosság lett?

És valóban az? Agatha megtöltötte a cicák tálkáját, eltűnődve Mrs. Dinwiddy borzalmas sorsán. Irritáló, kellemetlen nőszemély volt, de ki akarhatta a halálát?

Ebben a valószínűtlen helyzetben, hogy afférja lett

volna Albert Morrisonnal és rosszul alakultak a dolgok, elképzelhető, hogy akár a férfi, akár Aphrodite meg akartak szabadulni tőle. Mrs. Dinwiddy szorosan együtt dolgozott John Sayerrel. Talán megtudott valamit a fiatalember rejtélyes múltjáról, ami az életébe került. És mi van Josie-val, a korábbi recepcióssal, aki rivális lehetett Albert Morrisont illetően? Josie is valahogy belekeveredhetett? Vagy a biztonsági őrnek van köze az ügyhöz, akitől Mrs. Dinwiddy olyan feszült lett?

Agatha sóhajtott. Míg elnézte a lakmározó cicákat, eszébe jutott, hogy egész nap nem evett rendesen. Kinyitotta a mélyhűtőt, és előhalászott néhány készételt, amit egyből be lehetett dugni a mikróba. Csirkecurry vagy lasagne, melyik legyen? Egyik sem. Visszadugta őket jeges sírgödrükbe, rágyújtott egy cigarettára, és töltött magának egy pohár bort.

Újra lejátszotta fejében a jelenetet, ahogy megtalálja a holttestet, és megállította a filmet Mrs. Dinwiddy cipőjénél. Félcipő, mint azon a műlábon. Csak épp ez a pár egy valódi lábhoz tartozott, a szerencsétlenül járt Mrs. Dinwiddy lábához. Ha tényleg megölték, hogyan csinálhatták? Senki nem használhat egy szamarat halálos fegyverként, nem igaz? Nem, Agatha meg volt győződve arról, hogy Csitt-Csatt nem gyilkos. Azok a vérfoltok túl réginek tűntek. Valaki balesetnek akarta álcázni a gyilkosságot. A kérdés tehát, ki ölte meg Mrs. Dinwiddyt, miért és hogyan.

Halk kopogást hallott a bejárati ajtón. Ki lehet ez?

Charles? Végre itt van! Ajtót nyitott, és Margaret Bloxbyt találta a küszöbön, a lelkész feleségét, kezén edényfogó kesztyűvel, amivel egy tűzálló edényt tartott.

– Hallottam, hogy valami szörnyűség történt a Morrison's gyárban – mondta Mrs. Bloxby. – Biztos borzasztó sokk érte. Gondoltam, elkél egy kis társaság.

– Nahát, maga tényleg egy kellemes meglepetés – örvendezett Agatha. – Jöjjön be az esőről.

Mrs. Bloxby egyenesen a konyhába indult.

– Fogadok, hogy ma még nem evett, úgyhogy csináltam egy kis báránygragut. Alf nagyon dolgozik egy prédikációján, nem fog hiányolni. Eszembe jutott, hogy ellehetnék itt a vendégszobájában, így nem lesz egyedül.

– Köszönöm – rebegte Agatha. Hirtelen roppant erőtlennek érezte magát, és elfutották a szemét a könnyek. – Maga igazi barát.

– És most – rakott ki két tányért Mrs. Bloxby az asztalra – meséljen el mindent.

Negyedik fejezet

Mrs. Bloxbyval ültek a konyhaasztalnál, kávét iszogattak és frissen vajazott pirítóst majszoltak. Agatha nem sokkal ezelőtt ébredt a pirítós illatára. Felkapta a köntösét, leszaladt a lépcsőn, és a konyhában ott találta barátnőjét, aki éppen a könnyű reggelit készítette.

– Sokkal jobban néz ki ma reggel – dicsérte Mrs. Bloxby. – Csodálatos, mit tesz egy jó éjszakai alvás.

– Ez magának köszönhető – tartotta fel a kezét Agatha. – A bárányragu isteni volt, az pedig, hogy kibeszélhettem a Morrison's-ügyet meg a gyilkosságot, segített rendbe rakni a dolgokat a fejemben.

– Nos, én mindig itt vagyok, ha szüksége van rám – mosolygott Mrs. Bloxby. – Az alapján, amit hallottam, nekem úgy tűnik, egyértelműen megölték azt a szegény asszonyt. De nem szabad egyedül próbálkoznia az ügy megoldásával. Toni segíteni fog, és használja csak Patrick Mulligant is.

– Úgy lesz – értett egyet Agatha, és lesöpört egy kis morzsát a szája széléről. – Patricknek egy kis szünetet kell tartani abban a hotelben. Használhatná a kapcsolatait, hogy utánanézzen néhány embernek a Morrison'stól. A biztonsági őrökkel és John Sayerrel kell kezdenie. Tonit majd megkérem, hogy később ő is jöjjön velem az üzembe. Szeretném tudni, mit gondolnak ott az esetről az emberek, és újra körbe akarok szaglászni.

– Akkor a legjobb, ha én megyek – dobta a vállára Mrs. Bloxby a kabátját. – Tízkor a carselyi Hölgyegylet vezetőségének találkozóját tartjuk, a mircesteri kórussal pedig délben próbálunk a templom közösségi termében. Érdekes lesz… A karvezetőnek támadt egy sajátos ötlete. Azt javasolta, vegyítsük Monteverdit a Motörheaddel. Na, Alf is már biztos reggelizni szeretne.

– Köszönöm még egyszer az estét és az éjszakát! – kiáltotta Agatha utána, miközben barátnője az ajtó felé vette az irányt. – Nekem is már készülődnöm kell. A Raisin Nyomozóiroda egy gyilkos nyomába ered!

Toni a fogorvos várószobájában ült. Mindig igyekezett pontosan megjelenni az orvosi viziteken, de ritkán hívták be időben, folyton várnia kellett. Immár több mint tíz perce ücsörgött ott, és a várakozás kezdett kimerítő lenni.

A plakátokat nézte a falon. Az egyik, meglehetősen gusztustalan fotó egy kitátott szájú férfit ábrázolt, megfeketedett, töredezett, rothadó fogakkal, köztük fekete hézagokkal. Az őrlőfogai környéke vörös és gyulladt volt, és az egész nem is hasonlított egy ember szájára. Inkább

valami megsebesített tengeri szörnyére, aki most pottyant a Földre egy bűzbolygóról. A második fotóról egy férfi mosolygott le, akinek valamennyi rossz fogát csillogó implantátumra cserélték. A kép azt hivatott érzékeltetni, mennyire megváltoztatták az implantátumok a férfi külsejét és feltehetőleg az egész életét. Igazából úgy festett, mintha valaki más fogait viselné. Akár egy fogtolvaj. Toni arra gondolt, a fogtolvajlás igazán a nagy Wilkes főkapitány hatáskörébe való bűntény lenne… de lehet, hogy megtalálná a módját annak, hogy balesetnek minősíttesse.

A következő plakáton egy fiatal pár andalgott kéz a kézben egy elhagyatott tengerparton, azúrkék ég alatt, vakító mosolyuk még a napot is túlragyogta. A kép a fogfehérítést hirdette. Toni eltűnődött, vajon tényleg olyan szerelmes-e a pár, mint amilyennek a fotó mutatja. Ezt maga sem hitte. Elvégre csak reklámmodellek, nem hús-vér emberek. Addig kell szerelmesnek látszaniuk, amíg el nem készül a felvétel a plakáthoz. Nem kell együtt tölteniük életük hátralevő részét, és megismerni a másik családját. Nem kell megjátszaniuk, hogy ugyanazt a zenét kedvelik, ugyanazokat a tévéműsorokat nézik, és ugyanazt a színt választanák a nappali falára. Lehet, hogy nem is bírják egymást. Lehet, hogy undok megjegyzéseket tettek a másikra a fotósnak. A lány talán azzal piszkálta a fiút, hogy több időt tölt a hajával meg a ránctalanító pepecseléssel, mint ő maga. A fiú meg arra panaszkodhatott, hogy a lány gyakrabban is

szőrteleníthetné a lábát meg a felső ajkát. Talán egyetlen dolog közös bennük: a valószínűtlenül fehér fogak.

Toni felsóhajtott. Minden erejével igyekezett kiverni a fejéből a gondolatot, hogy benne és a fiújában alig van valami közös. Talán az ifjú doki épp a megfelelő ember, csak nem a megfelelő időben. Talán ő, Toni nem áll még készen a kapcsolatra, amiről azt hiszi, szeretné. Hogy magyarázza meg ezt neki? Csalódottan csettintett a nyelvével, aztán elvett egy közéleti magazint a mellette lévő széken heverő újságkupac tetejéről. Meglepve látta, hogy idei szám, sőt friss, csupán néhány nappal korábban jelent meg.

Átpörgette a divat-, ékszer-, óra-, autó- és ingatlanhirdetésekkel zsúfolt oldalakat – mindezeket sosem engedheti majd meg magának. Egyik fotót nézte a másik után a különféle arisztokratákról és előkelőségekről, amint éjszakai klubokból és éttermekből távoznak – ez sem az ő világa volt. Aztán hirtelen megállt, és visszalapozott pár oldalt. Biztos volt benne, hogy egy ismerős arcot pillantott meg. Igen, ő az: Charles Fraith. Határozottan jól festett alkalmi öltönyében és csokornyakkendősen. Egy fájdalmasan egyszerű küllemű fiatal nő kapaszkodott a karjába.

A képaláírás szerint Sir Charles Fraith távozik egy családi vacsoráról a Savoyból Miss Mary Darlinda Brown-Fielddel. A vacsorán különleges eseményt ünnepeltek, és Mrs. Brown-Field közölte:

– „…Boldog vagyok, hogy bejelenthetem eljegyzésem

Charlesszal!” – mondta ki hangosan Toni, és a szája elé kapta a kezét.

– Szép is az, drágám – jegyezte meg mosolyogva a sarokban ülő idős hölgy.

– Nem, nem rólam van szó – magyarázkodott Toni. – Hanem a… á, mindegy.

– Miss Toni Gilmour? – kukkantott ki az asszisztensnő.

– Már nem sokáig! – csiripelt az idős hölgy. – Tudja, épp most jegyezték el.

– Tényleg? – ámult el a nővér. – Gratulálok, Miss Gilmour!

– Nem, nem engem – mentegetőzött Toni, és visszaejtette az újságot a kupac tetejére, miközben felállt. Velem ez sosem fog megtörténni – gondolta, míg az asszisztensnőt követte a rendelőbe. Talán hatalmába kerítette volna a búskomorság, ha nem rémíti halálra a gondolat: Agatha semmit nem tud Sir Charles eljegyzéséről. Magából kikelve fog őrjöngeni. Toni tudta, hogy idővel el kell neki árulnia, és azért fohászkodott, hogy Charles szedje össze a bátorságát, és ő maga mondja el Agathának. A lány a környéken sem óhajtott lenni, amikor lecsap ez a tornádó. A fogorvosi szék kétes örömei is sokkal csábítóbbnak tűntek annál, hogy Agatha Raisin tombolásához kelljen asszisztálnia.

Agatha épp végzett az öltözködéssel, amikor kopogtak nála. Előzőleg egy fekete, krepp Valentino ruhát választott a ruhaujjába hímzett makramévirágokkal. Ez

megfelelőnek látszott, tekintve, hogy olyan helyre készült, ahol egy munkatárs meghalt – azaz meggyilkolták – előző nap. Aztán meggondolta magát. A fekete jó a gyászhoz, de délelőttre nem. Elővett egy vörös Preen ruhát, és a Mrs. Dinwiddy iránti tiszteletből fekete velúrbőr cipőt és fekete ridikült választott hozzá. A cipő talpa túlságosan csúszott, a sarka pedig túl magas volt ahhoz, hogy lerohanjon a lépcsőn a kopogtatásra, így aztán oldalazva óvakodott le. Másodszor is dörömbölt valaki.

– Türelem! Jövök már! – kiáltotta az ismeretlennek. Toni lehet az? Nem, ő fogorvosnál van. Bill Wong? Talán. Azt mondta, beszélni szeretne ma vele. – Csak a lépcsőn suhanok lefele! – Miután földet ért, ismét magabiztos léptekkel az ajtó felé repült. – De sokkal jobb vagyok a… Charles!

Az ajtóban Sir Charles Fraith állt, makulátlanul, mint mindig. Az egyetlen, csöpp szabálytalanság szokatlanul ferde mosolya volt.

– ’reggelt, Aggie – dugta be a fejét. – Hallottam, hogy volt egy kis zűröd, és…

– Hol a pokolban voltál? – förmedt rá Agatha. – Azt hittem, tegnap este átjössz.

– Jöttem volna – vakarta a fejét Charles –, csak akadt egy dolog, amit el kellett intéznem. Akartam is veled beszélni róla, hogy…

– Jó, hát most várnod kell – szólt közbe Agatha, miközben felkapott egy esőkabátot, és elhessegette Charlest az ajtóból. – De ha már itt vagy, elvihetnél a

Morrison'shoz. Útközben el kell intéznem pár telefont, aztán beavatnálak, mik történtek. Azt mondtad, érdekel az ügy, úgyhogy itt az idő, hogy megismerd. Na, gyerünk!

Amikor megérkeztek az üzemhez, a kapukat zárva találták, és Farley Dunster sietett eléjük a portásfülkéből. Charles letekerte az ablakot, Dunster lehajolt, hogy benézzen. A biztonsági őr szikár, kemény arcú fickó volt, keskeny szájjal.

– Mrs. Raisin! – mondta. – Nem ismertem meg az autót. Charlesra nézett. – És ön, uram?

– Egyik társam – magyarázta Agatha. – Szükségem van a segítségére, hogy átnézzük a személyi aktákat és beszéljünk a személyzettel.

– Senki nincs ma bent, Mrs. Raisin – felelte Dunster. – Mindenki szabadnapot kapott a tegnap történtek után.

– Úgy tűnik, maga nem, Mr. Dunster. Azt hittem, éjszakánként dolgozik.

– Normál esetben igen, de most Angus van a recepción, ő fogadja a hívásokat meg ilyenek. Ha szeretnék az aktákat böngészni, szólok neki, hogy itt vannak.

Dunster visszament a portásfülkébe, felemelte a telefont, beszélt pár pillanatig, majd megnyomott egy gombot az íróasztalán, és kinyitotta a kaput. Mire Agatha és Charles begördültek az üzem bejáratához, Angus Bream már várta őket.

– Nem számítottam ma önre itt, Mrs. Raisin – fogadta őket. – Üres a cég.

– Az ördög viszont nem alszik – mosolygott rá Agatha. –

Szerződésünk van a vállalattal, úgyhogy folytatnom kell a munkát.

– Az összes akta ott van ugyanúgy a tárgyalóban – nyugtatta meg Bream. – Felkísérem önöket.

– Nem szükséges, ismerem az utat – lépett előbbre Agatha.

– Semmiből nem áll – ragaszkodott az udvariassághoz Bream, és Agatha elé került. – Megyek előre.

Az emeleten kinyitotta a tárgyaló ajtaját, azzal magára hagyta a vendégeket.

– Olyan érzésem van, mintha szobára kísért volna minket – szólalt meg Charles.

– Kétségtelenül – bólintott Agatha. – Nem akarják, hogy önállóan kószáljunk itt. Bármi is folyik ennél a cégnél, szeretnének eltéríteni attól, hogy mi rájöjjünk.

Charles a szája elé tartotta egy ujját, és a másik kezével körbemutatott a helyiségben.

– Poloskák? – nézett rá Agatha. – Azt nem mernék. Tudják, hogy Toni átnézte a szobát, és nem kockáztatnák, hogy megismételjük a keresést, és találjunk valamit.

Beletúrt az asztalra halmozott dossziékba, kiválasztott párat, a többit Charles felé tolta.

– Van még pár akta, amibe nem tudtam belenézni. – Agatha az asztalra tette ridiküljét, majd elővette a cigarettát és az öngyújtót. – Megskubizhatnád ezeket a dokumentumokat, hátha a szemed elé kerül valami fontos. Bár kétlem. Semmi érdekes nincs bennük.

– Szabad itt dohányozni? – húzta fel a szemöldökét

Charles.

– *Nekem* igen – nyomta meg a szót Agatha egy bólintással. – Eddig semmi probléma nem volt belőle. Még néhány ilyen hamutartószerű izét is biztosítottak számomra.

– Igen, észrevettem – mondta Charles, és felvette az egyiket, hogy közelebbről is szemügyre vegye. – Tudod, miből vannak, ugye?

– Hamutartó – vont vállat Agatha –, valami vicces kis… fedővel.

– Természetesen hamutartó, drágaságom – felelte Charles –, de ezeket egy lónak a patájából csinálták.

– Mi?! Fúj! – húzta el az orrát Agatha, aztán gyorsan visszarendezte a vonásait, nehogy ráncos maradjon. – Azt akarod mondani, levágták egy ló lábfejét, csak azért, hogy…?

– Szuvenír, Aggie – magyarázta Charles. – Mementó. Wellington herceg harci ménjének, Koppenhágának is levágták az egyik patáját, amikor az állat elpusztult. Aztán ott volt Wellington ősellensége, Napóleon. Amikor a lova, Marengo elpusztult, egyik patájából tintatartót, egy másikból tubákos szelencét csináltak. Ez utóbbi a Királyi Testőrség Múzeumában látható a Whitehall-palotában, a lovas testőrség részlegén.

– Azt hiszem – pillantott fel Agatha, miközben rágyújtott –, a történészdiplomád olykor egészen jól jön.

– Ez nem csak a diplomámnak köszönhető – felelte Charles, aki ritkán emlegette a végzettségét, annak

ellenére, hogy Oxfordban szerezte. Megmérte a hamutartót a markában. – Sok ilyet láttam már. Ezeket, úgy tűnik, ellátták plusz súllyal is. Valószínűleg ólmot raktak az aljába, hogy stabilabb legyen. És ez a súlyos ezüstdíszítés is igencsak szép. – Megfordította a hamutartót. – Van egy véset az alján. Ez a pata, úgy tűnik, megnyerte egyszer az ascoti derbit Szerencsés Fickó lábán.

– Nem lehetett túl szerencsés szegény, ha nem tudta elkerülni, hogy levágják a patáját – mordult fel Agatha.

– Jó eséllyel akkor már nem élt – húzta el a száját Charles –, így hát nem valószínű, hogy nagyon izgatta volna. Szép patinája van, habár az ezüst megkopott kissé – tette hozzá, majd visszarakta a hamutartót az asztalra. – Erről viszont – nyúlt a másik után – lesuvikszoltak minden egyediséget. Brutálisan megpucolták.

– HOZZÁ NE NYÚLJ! – kiáltotta Agatha.

Charles elrántotta a kezét.

– Miért?

– Azért, drága Charlesom, mert ez… bizonyíték! Ezzel az izével gyilkolták meg Mrs. Dinwiddyt. Nem egyszerű pata vagy hamutál – egy gyilkos fegyver!

– Gyilkos fegyver? – meredt rá Charles. – Biztos vagy ebben?

– Egészen biztos – jelentette ki Agatha önbizalomtól duzzadva. Meggyőződése szerint első és legfontosabb bizonyítékát találta meg annak, hogy Mrs. Dinwiddy halálát szándékosan okozták. – Ez a pata nem volt ilyen

csillogó-villogóan tiszta, amikor először jöttünk ide. Bárki ölte is meg azt az asszonyt, azt a látszatot kellett keltenie, hogy Csitt-Csatt a tettes. Tehát leütötték a nőt ezzel itt, aztán bekenték a szamár patáit vérrel, majd a hátsó lábait is összevérezték. Ezért van ez a hamutál úgy kisuvikszolva. Azért tisztították meg ilyen alaposan, hogy eltüntessenek róla minden vérnyomot és egyebet, ami segíthetne beazonosítani mint gyilkos fegyvert.

– A lópatának – gondolkodott el Charles – más az alakja, mint a szamárpatának.

– A gyilkos bizonyára bebugyolálhatta egy zokniba vagy valamibe – mondta Agatha. – Mivel nagyjából stimmelt a forma, ez is megtette. Ásót, bunkósbotot vagy téglát használni hiba lett volna. Nem, ezt használta a gyilkos.

Elővette a mobilját a táskájából, és Bill Wongot tárcsázta.

– Jó reggelt, Agatha – üdvözölte Bill. – Épp hívni akartalak. Ugye nem tartogatsz mára több hullát vagy testrészt?

– Voltaképpen – mélázott Agatha –, ha úgy vesszük, igen… – Azzal beszámolt a tárgyalóban talált kiglancolt patáról.

Noha Bill is megkérdőjelezte a baleset elméletét, Agatha lendületével nem versenyezhetett. A nő hamar felülkerekedett rajta, és nem sok ellenérvet hagyott a számára. Bill megígérte, hogy még aznap délelőtt maga megy be a gyárba, hogy elhozza a hamutartót, és beadja a rendőrségi laborba.

Agatha lenyomta a hívás vége gombot, és győztesen nézett Charlesra.

– Ne érjünk hozzá – mutatott a gyanús tárgyra. – Bill bejön érte, aztán leadja a laborban.

– Gondolod, találnak rajta valamit? – firtatta Charles. – Úgy tűnik, nagyon alaposan megtisztították.

– Elképzelhető, de ha nem is, a tény önmagában gyanús, hogy ilyen pedánsan megpucolták. Azt hiszem, ez a bűntény hamarosan megoldódik, Charles. Na, most lássuk, körül tudunk-e itt nézni kísérő nélkül.

Az ajtóhoz ment, és csendesen kinyitotta. A folyosón csend honolt, és ahogy Agatha arra számított, közel s távol nem járt ott senki.

– Hova megyünk? – suttogta Charles Agatha nyomában és a falhoz tapadva, míg végigosontak a folyosón.

– Akárhová – felelte a másik fojtott hangon. – Az elosztóba, a régi kutatás-fejlesztési részlegbe, mindegy, csak körülnézünk.

Néhány méter után a folyosó balra kanyarodott.

– Figyelj arrafelé is – bökött hüvelykujjával a háta mögé Agatha, jelezve, hogy mögöttük is lehetnek. Én majd nézem, hogy errefelé tiszta-e a levegő.

Óvatosan a sarokra araszolt, és úgy nyújtogatta a nyakát, hogy fél szemmel is belássa a folyosó további részét. Ám ekkor szoborrá dermedt. Nem más jött vele szembe, mint Angus Bream. Agatha határozott mozdulattal megfordult, és elindult vissza arra, ahonnan jöttek. Sajnos Charles is épp ebben a pillanatban fordult

meg, és Agatha jobb melle a férfi könyökébe csapódott. Agatha hátratántorodott, elfojtott egy sikoltást, és csak arra tudott gondolni: „A francba, ez fájt!” A karjával úgy egyensúlyozott, mintha úszni próbálna a levegőben, és épp amikor már úgy gondolta, sikerült visszanyernie az egyensúlyát, az utolsó hátralépéskor reccsent egyet velúrbőr cipőjének fényes sarka, és ő egy visszhangos puffanással fenékre esett a linóleumon. Átcsúszott a folyosón a sarkon túlra, és a hátán fekve sikerült megállnia, miközben fájó cicijét masszírozta.

– Segíthetek, Mrs. Raisin?

Kinyitván a szemét Agatha egy poros fekete bakancsot és egy kék nadrágot pillantott meg. Angus Bream kuncogott. *Kuncogott!* Agatha elengedte fájós cicijét. A feneke sajgása lényegében elhomályosította ezt a problémát. Az első gondolata az volt, hogy közli Breammel, húzzon bőrt a szájára, és segítse föl. Ugyanakkor, ha a fickó ezt mókásnak találta, őt meg egy idiótának nézte, miért is ne élne a lehetőséggel?

– Jaj, nagyon kedves lenne, ha segítene – nyöszörögte a kezét nyújtva a férfinak.

Charles is mellette termett. Breammel két oldalról talpra állították Agathát.

– Jól vagy, édesem? – firtatta Charles.

– Jól, köszönöm – felelte Agatha nagy szuszogások közepette. – Csak összezúztam a se… a méltóságom. Köszönöm, Mr. Bream.

– És mit keresett errefelé, Mrs. Raisin?

– Mi… éppen… az istállóhoz készültünk – válaszolta Agatha. – A legjobb kabátomat hagytam azon az ostoba szamáron, és szeretném visszakapni.

– Értem – bólintott Bream. – Akkor odakísérem. Elvégre nem lenne jó, ha eltévedne vagy pláne újra elpottyanna, nem igaz?

Charles felvette a letörött cipősarkat, és odaadta Agathának. Amaz olyan bájos mosolyt villantott rá, hogy a férfi tudta, készül valamire. Agatha sosem vette volna félvállról, ha egy értékes cipője tönkremegy. A mosolynak még csak az árnyéka sem jelent volna meg az arcán napokig. A gyász nem kifejezés arra, amit mutatni szokott egy-egy tönkrement lábbelit siratva. Valamiben sántikált. Mármint a fél pár cipőn kívül is. Charles vette a lapot, és belement a játékba.

Két oldalán a két férfival Agatha végigbicegett a folyosón. Ha a jobb lábával lépett, a válluk fölé ért. Ha a ballal lépett, lejjebb süllyedt a könyökük magasságába. A jobb sarka koppant, a bal talpa csattant. Kopp-csatt, kopp-csatt – elég idegesítő ritmusa volt, ahogy lépkedtek.

– Jól ismeri itt a járást, igaz? – kérdezte Breamet.

– Ez a munkám, Mrs. Raisin.

– Nagyon más lehet, mint Sekli… Selki… – Járt ott valaha?

– Sekiliv – igen, voltam párszor, hogy ellenőrizzem a biztonsági szolgálatot. Nagyon más. Sokakat kihelyeztek oda. Még saját futárszolgálatunk is van, egy héten egyszer jön-megy.

– Futárszolgálat? – csodálkozott el Agatha. – Mit szállítanak?

– Klasszul hangzik, nem? – Bream felnevetett. – Igazából csak két fickó egy furgonnal. Különféle akkumulátorokat hoznak, kisebb megrendeléseket, olykor még egy-egy utast is, ha hazajön valaki szabadságra. Visszafelé céges iratokat, terveket, tervrajzokat visznek, amelyeket a főnök nem bíz az e-mailre, meg branstoni uborkát és marmaládét a kint dolgozó briteknek. Én is mentem már ki a furgonnal. Fárasztó és hosszú út, néha meleg és izzasztó is, de azért jó móka.

– Nem hangzik rosszul – hagyta rá Agatha, és néhány kopp-csatt után elérték a lépcsőt. Ez vezetett ahhoz a bizonyos ajtóhoz, amelyen korábban Tonival kimentek az istállókhoz. A főépületből kilépve csipogó hangot hallottak. Bream elővette az adóvevőjét a zsebéből. Intett nekik, hogy menjenek tovább az istállóhoz, miközben fogadta a hívást. Agatha a rádió recsegésén át is felismerte Farley Dunster hangját.

Elsétáltak a kutatás-fejlesztési épület mellett, és meglátták a piszkos külsejű Peter Trottert az istállóudvaron, amint a kockakövet slaugolta és seperte egy erős seprűvel.

– Hé, maga! – vakkantotta Trotter, amikor meglátta, hogy Agatha biceg felé. – Micsiná' itt?

Agatha a levegőbe szimatolt. Erős hipószagot érzett. Trotter nyilvánvalóan a vérfoltokat akarta így eltakarítani. Agatha kikerült egy kis patakocskát. A cipője

talán menthető, de csak akkor, ha a hipó nem teszi tönkre a fekete antilopbőrt.

– A kabátomért jöttem, amit Csitt-Csatt hátára terítettem – mondta.

– Haha! Aztat csak szeretné! – gúnyolódott Trotter. – Ez a gyilkos dög nem fogja odaadni. Majdnem leharapta a kezem azokkal a szörnyű fogaival, ni. A közelibe se enged.

– Mint a legtöbb nő, gondolom – jegyezte meg Agatha.

– Na, idefigyeljen, maga beképzelt tehén… – Trotter Agathára mutatott a seprű végével, és megindult felé. Charles tett egy lépést előre, hogy elállja Trotter útját, de a férfi Charles mögé nézve megtorpant. Agatha a szeme sarkából látta, hogy Bream figyeli őket és csóválja a fejét. – Egy nap – vigyorodott el Trotter – megkapja, ami magának jár.

– De előtte még próbáljon lefürödni – húzta el az orrát Agatha. – Büdösebb, mint a szamár.

Trotter keresztülvágtatott az udvaron, kinyitotta régi terepjárójának ajtaját, megragadta a *Racing Post*ot, aztán felcsattogott a kovácsoltvas lépcsőkön a lakásába. Agatha kivett egy szépnek látszó répát a vödörből, és megközelítette Csitt-Csatt bokszát. Korábban nem sült el túl jól az etetés, de most szerette volna valamivel elcsábítani az állatot, hogy visszaadja a kabátját. „Ki kell majd tisztíttatni, talán gőzölni is, gondolta, de szeretem ezt a kabátot. Mi nem jutott eszembe, hogy odaadtam ennek a bolond állatnak?”

Áthajolt a bokszajtó felett, és Csitt-Csatt ismét rábámult

nagy, vizenyős szemével. „Tudtad, hogy itt vagyok, igaz? – gondolta Agatha. – Hallottad a hangom, és tudod, hogy a kabátomat szeretném, úgyhogy most elővetted a bánatos tekinteted meg azt a megnyúlt képed. Bár, gondolom, ez utóbbin nem tudsz változtatni, igaz?”

– Ne nézz így rám, öreglány – mondta ki hangosan. – Tudod, mit akarok. Becsületes üzletet ajánlok – répát a kabátért.

Csitt-Csatt odanyújtotta a fejét, és elfogadta a répát. Zajosan rágni kezdte. Agatha mozdította a karját, hogy elvegye a kabátot. Csitt-Csatt különösebb erőfeszítés nélkül odébb mozdult, néhány centire elhúzódva Agatha kezétől, aki a bokszajtóban tipródott.

– Charles! – kiáltotta. – Elkélne egy kis segítség.

Charlesnak hosszabb karja volt, de Csitt-Csatt meglepően fürgének bizonyult.

– Agatha – szólalt meg a férfi, miközben újabb sikertelen kísérletet tett a kabát visszaszerzésére –, akartam veled beszélni…

– Koncentrálj, Charles! – korholta barátnéja. – Ó, ez így nem jó, be kell menned a vadállathoz.

– Hahó! – jött az ismerős hang. Megfordultak, és Tonit pillantották meg. Bream elindult visszafelé, nyilván ő kísérte ide Tonit. A lány Charlesra függesztette a tekintetét, akinek hirtelen rossz előérzete támadt. Lecsapott rá a felismerés: Toni *tudja!* Annak pedig az járt az eszében: Charles nem mondta meg Agathának.

– Toni! – örült meg Agatha. – Épp jókor. Gyere már, és

segíts légy szíves visszaszerezni a kabátomat. Mit akartál mondani, Charles?

– Á, igen – vakarta meg a fejét amaz. – Nem a legalkalmasabb a hely és az idő, de… öööö… van valaki, akit megismerhetnél. Nos, igen. Mondtad, hogy szeretnél többet megtudni erről az elektromosautó-üzletről, és ismerem a fickót, akivel beszélhetnél. Egy mérnök vagy szerelő, vagy valami ilyesmi. Bérel tőlem a birtokon néhány gazdasági épületet, lent, a gázlónál. Valami Chris… Chris nem is tudom. Megmondom neki, hogy találkoznál vele. Most rohannom kell. – Azzal elporzott.

– Mi ütött bele? – nézett utána Agatha, míg a bokszajtótól ellépve szalmaszálakat söprögetett az esőkabátjáról.

– Fogalmam sincs – hajtotta le a fejét Toni.

Halk zörgés hallatszott Agatha háta mögül, egy retesz fémes zaja, és a bokszajtó vészjóslóan kitárult. Csitt-Csatt előlépett az árnyékból.

– Odanézzen, Agatha! – nyöszörgött Toni. – Megint kijött!

Agatha úgy gondolta, esélytelen futásnak eredni fél lábbal magas sarkúban, fél lábbal sarok nélkül, de amúgy sem szükséges. Nyugodtan állt egy helyben, míg Csitt-Csatt odaoldalazott hozzá. A csacsi finoman a karja alá dugta a fejét, és egy elégedett szusszanást hallatott.

– Úgy tűnik, szereti magát.

– Fene se érti, miért – grimaszolt Agatha, miközben elfordította arcát a szamárból áradó áthatóan savanyú

szagtól. – Eltekintve attól a ténytől, hogy egy igencsak drága és szép kabátot adományoztam neki. – Ahogy a napfényben szemügyre vette a kabátot, a luxus piros műszőrme szálai között szalmamaradványokat és egyéb hulladékokat fedezett fel, amelyek többségét inkább nem is próbálta beazonosítani. Gusztustalan látványt nyújtott. – És azt hiszem, meg is tarthatja.

– Na és, mi a terv mára? – kérdezte Toni.

– Hát, eléggé unom ezt a helyet – ismerte be Agatha, szórakozottan vakargatva Csitt-Csatt fülét. – Olyan árgus szemekkel követik minden mozdulatunkat, hogy aligha találhatunk valamit. Keressük meg azt a szerelőt vagy kit, akit Charles emlegetett. Na, gyere szépen – tette hozzá, és visszavezette Csitt-Csattot az istállóba. – Gyere csak befelé.

Toni csatlakozott Agathához, miután az kibicegett az istállóból.

– Ha nem ismerném jobban, azt mondanám, megszerette ezt a jószágot – jegyezte meg a lány.

– Sosem fogsz igazán megismerni, drágám – jelentette ki Agatha. – Én egy csupa rejtély nő vagyok.

– Mi történt a cipőjével?

– Ez is egy a rejtélyeim közül. – Agatha hátranyúlt, és finoman végigsimított sajgó hátsóján. Nem kérdés, hogy jó foltos lesz.

Sir Charles Fraith birtoka több mint ezer hektárnyira rúgott, többnyire helyi bérlők művelték meg. Toni

pontosan tudta, hol a régi gázló. Egy dél felé húzódó ösvényt egy patak vágott ketté, de sem híd nem vezetett az útra, sem a vizet nem terelte el csatorna. Autóval átvágni nem volt veszélytelen móka. Mi van, ha beragadnak a kocsival? Ha azzal nem is, de az ő kapcsolata minden bizonnyal megfeneklett. Egy újabb balsikerű románc.

– Fel a fejjel, Toni! – biztatta Agatha. – Nézd, előbújik a napocska. Napok óta nem láttunk napsütést. Mindjárt jobban érzi magát az ember, nem igaz? – Kivéve a fenekem táján, gondolta Agatha, ahogy egy bukkanón zöttyentek egyet a kocsival.

– Azt hiszem, ez az – mondta Toni, és félreállt az autóval egy sor régi gazdasági épület közelében. Az egyik pajta hatalmas, dupla szárnyú ajtaja szélesre volt tárva, és megjelent egy férfi olajfoltos szerelőruhában. Agatha kipattant a kocsiból, és odabicegett hozzá.

– Jó reggelt, hölgyeim – mosolygott rájuk a szerelőruhás. – Mit tehetek önökért?

Középmagas volt, sűrű, sötét, hullámos hajjal, ami a halántékánál enyhén őszült. Agatha amolyan negyvenes évei közepén-végén járónak becsülte. Erős állkapcsa volt, a mosolya szimpatikus barázdákat vésett az arcára. Mindezt Agatha egyetlen pillantással felmérte, a férfi szemétől viszont nem tudta elszakítani a tekintetét. Egyszerűen lenyűgöző volt az az élénk, kék szempár. Foglyul ejtette.

– Mi Chris… Egy Chris nevű illetőt keresünk. –

Rávillantotta a férfira legragyogóbb mosolyát.

– Firkin.

– Hogy?

– Chris Firkin – bólintott az ember. – Én vagyok. Ön pedig bizonyára Agatha Raisin. Sir Charles felhívott, és szólt, hogy jön. – Levette kék gumikesztyűjét, és kezet nyújtott. Agatha megszorította. Erős kéz volt, és a legtisztább, amit valaha szerelőnél látott. Akárhányszor a kocsiját vitte szervizbe, az emberek bőrébe mintha többéves olaj- és koszmaradványok ették volna be magukat. Na és a körmeik… A szerelők valószínűleg már fekete körmökkel születnek. Csak ez lehetett a magyarázat. Chris Firkin kezén azonban a legapróbb piszok sem látszott.

A férfi udvariasan kezet fogott Tonival is, majd visszafordult Agathához, és észrevette félzsódéros tartását. Lenézett kitört sarkú cipőjére.

– Hát önnel mi történt? – kérdezte.

– Ja, hogy ez? Csak egy kis üzemzavar! – kacagott Agatha, és legyintett is hozzá. – Semmiség.

– Azt hiszem, valamit tudunk kezdeni vele – mondta Chris Firkin, és letérdelt Agatha elé, hogy szemügyre vegye a sérült cipőt. – Megvan a letörött sarok? Várjon egy pillanatra! – Visszasietett a pajtába, és pár pillanat múlva megjelent egy pár hófehér teniszcipővel.

– Nem szabad ebben járnia – térdelt újra Agatha lábához –, így mindkettő tönkremegy. Próbálja meg ezt. – Míg Agatha kicsusszant a cipőjéből, Firkin finoman

megtámasztotta először egyik térdénél és bokájánál, majd a másiknál, aztán segített neki belebújni a saját teniszcipőjébe.

– Ez ideiglenesen megteszi – mondta, majd megvizsgálta a törött sarkat. – Igen, ezt meg tudom oldani. Bár kell egy kis idő, míg megköt a ragasztó.

Alighogy Firkin hátat fordított neki, Agatha kicsusszant az esőkabátjából, és kirúzsozta a száját, de mindez egyetlen könnyed mozdulatnak tűnt. Toni elismerte, hogy egy illuzionistának is becsületére vált volna. Egyáltalán honnan került elő az a rúzs?

– Nos, Toni – szólalt meg Agatha olyan hangosan, hogy Firkin is hallja –, azt hiszem, neked nem szükséges itt várnod. Menj csak vissza az irodába, és trombitáld össze a csapatot holnap reggelre egy megbeszélésre.

Toni rávigyorgott a főnökére, aki élénkpiros Preen ruhájában és a hozzá tökéletesen passzoló rúzzsal a száján tündöklött a napfényben, esőkabátja gondosan a karjára hajtogatva, lábán pedig egy bumfordi teniszcipő. A bevetésre kész Agatha Raisin csodálni való látványt nyújtott.

– Remekül néz ki – bólintott Toni. – Holnap találkozunk.

Agatha odacsoszogott a pajtához. Bent egy egész műhely tárult a szeme elé, amelyet alacsonyan függő neonlámpa világított meg. A falakon szerszámok garmadája, rendezett sorokban felakasztva, mindegyik a maga helyén. Hogy mire használhatják ezeket, Agatha meg nem tudta volna mondani. Némelyik amolyan

kínzóeszköznek tűnt. A műhely közepén egy Volkswagen lakóautó parkírozott. Makulátlan rubinvörös fényezésén egy fehér csík futott az orrától a tetején át a faráig. Agatha elsétált a jármű mellett. A hátuljánál, ahol meggyőződése szerint egy motornak kellett volna lennie, jókora lyuk tátongott.

– Egy befejezetlen átalakítás – magyarázta Firkin, miközben beragasztózta Agatha cipősarkát. – Ezzel foglalkozom. Régi autókat alakítok át modern elektromos járművekké.

– Á – bólintott Agatha. – Ezért ajánlotta Charles, hogy találkozzam magával. – Hanyagul nekitámaszkodott a kempingautónak, de lecsúszott fényes felületéről, úgyhogy gyorsan visszarendezte magát álló helyzetbe.

– Igen – mondta Firkin, oldalára fordítva a cipőt. – Végeztem egy kis konzultánsi munkát a Morrison'snak. Meglepő lenne, ha működésre bírnák azt a bizonyos akkumulátort.

– Úgy gondolja, nem lehetséges?

– Vannak gondjaik. Inna egy kávét?

A raktárból Chris előhozta egy autó hátsó ülését, és kitette a műhely elé a napfényre. Agathával leültek egy-egy bögre friss kávéval a kezükben.

– Miért ne működne az a találmány? – firtatta Agatha.

– Először is – kezdte Firkin –, mindenki ilyen akkumulátorra vágyik. A villanyautó ugyanazt a távolságot képes megtenni vele, mint a benzines. Csakhogy az utóbbit pillanatok alatt megtankolhatjuk,

míg az elektromos autót órákig tart feltölteni. Senki nem akar ezer évig várni, míg a Morrison's-féle aksi feltölt. Ma már megjelentek a gyorstöltők az állomásokon meg a szupermarketeknél, ahol valamivel több mint fél óra alatt újra menetkész a villanyautó. Mialatt bevásárol vagy iszik egy kávét, fel is töltheti a kocsiját. A legnagyobb probléma a Morrison's akkumulátorával, hogy nem működik együtt a gyorstöltőkkel.

– Mit ért azon, hogy nem működik együtt?

– Emlékszik, amikor pár évvel ezelőtt a légitársaságok betiltottak bizonyos mobiltelefonokat, mert az akkumulátoruk túlhevült és tűzveszélyes volt? Ez történik a Morrison's berendezésével is, ha a gyorstöltőre csatlakoztatják.

– Vagyis felgyulladhat?

– Nem csak „-hat". Rendszeresen felgyullad.

– Akkor hát ez okozta a tüzet a kutatás-fejlesztés épületében!

– Akkor én már nem dolgoztam a cégnek – felelte Firkin –, de szinte biztos vagyok benne, hogy ez történt.

Szóval nem szabotőrök, gondolta Agatha. A tüzet a gyár megbízhatatlan akkumulátora okozta.

– Mi a véleménye egy ebédről? – kérdezte Firkin, miközben felállt, és kibújt a kezeslábasából. Alatta tiszta kék vászonnadrágot viselt és egy fehér pólóinget, bal mellkasánál egy kis címerrel.

– Nem igazán ebédhez öltöztem – mosolygott Agatha, és a levegőben megmozgatta teniszcipős lábát.

– Mindjárt kész a cipője. – Firkin eltűnt a műhelyben, és kihozta a művét. – Ismerek egy pompás kiskocsmát Chipping Norton másik felében. Remek a koszt.

Agatha belecsusszant a cipőjébe, és a kempingautó felé biccentett.

– De a járgánynak nincs motorja.

– Nem azzal megyünk – zárta be Firkin a műhely ajtaját. – Azzal, ami ott áll a sarkon.

Agathának leesett az álla, ahogy odaballagtak a közelben parkoló Volkswagen Beetle-höz. Semmiben sem hasonlított a csillogó-villogó kempingautóhoz. Lehangoló szürke festés, a krómrészek mindenhol lepattogzottak. Belül hiányzott a kárpitozás, és ugyanaz a csúf szürke fém mindenhol. Viszont határozottan tiszta volt.

– Ne aggódjon, tökéletesen üzemképes – nyugtatta meg Firkin. – Csak be kell fejeznem, ennyi az egész.

Agatha óvatosan elhelyezkedett az utasülésben, észrevétlenül hunyorítva egy aprócskát, ahogy ránehezedett összezúzott hátsójára. Elindultak, és teljes csendben suhantak az úton.

– Azt hittem, ezek az autók kerregnek-berregnek – húzta fel a szemöldökét.

– Elektromos motor – mosolyodott el Firkin. – Csendes és egyenletes.

– És milyen rend van itt! – ismerte el Agatha. – Az én autóm amolyan hasonmása a…

– Az elbűvölő személyiségének? – fejezte be helyette a mondatot Firkin. – Az elegáns megjelenésének?

– …a táskámnak.

Egy piros lámpánál várakoztak Chipping Norton külvárosa felé tartva, amikor Agatha észrevette, hogy egy kopaszodó férfi áll be melléjük egy piros sportkocsival, és őket nézi. Egy gúnyos vigyorral lefitymálta a Beetle-t, aztán felhúzott szemöldökkel bámult Agathára. Neki az első gondolata az volt, hogy felemeli a középső ujját, de még idejében sikerült visszafognia magát. Firkin látta, mi történik, és kacagott egyet.

– Móresre tanítsuk? – kérdezte.

A lámpa zöldre váltott, a Beetle kilőtt. Agatha feje a fejtámlának csapódott, és úgy érezte, egész testével az ülésbe préselődik. Az elektromos motor halkan felsüvített, mint az űrhajók a tévében. A puccos sportautó morogva hátramaradt.

– Látja? – pillantott oldalra Firkin. – Annak végig kell mennie a sebességfokozatokon, és megtalálni a megfelelő fordulatszámot, hogy elérje a maximális forgatónyomatékot a legnagyobb gyorsuláshoz. Ezzel szemben egy elektromos motor folyamatosan a maximális forgatónyomatékot produkálja, és…

– Elég, elég – emelte fel a kezét Agatha. – Egyszerűen gyorsabb. Mint a villám!

– Pontosan – bólintott Firkin, és felkacagott.

* * *

A kocsmában letelepedtek egy barátságos asztalhoz az

ablak mellett, és élvezték az üvegen át az utolsó napsugarak maradék melegét. Kitűnő fish and chipset ettek, pikkelyes tőkehalat mennyei sörtésztában kisütve, ami roppan, ha ráharap az ember, aztán egyszerűen szétolvad a szájban. Agatha jó néhány pohár száraz fehérborral öblítette le, míg Firkin, aki vezetett, csak egyet ivott.

Szinte az egész délutánt a kocsmában töltötték. Agatha könyörtelenül kifaggatta Christ az életéről. A királyi haditengerészetnél szolgált, tengeralattjárókon. Megnősült, de, mint mondta, „A hosszú távollétek nagyon megnehezítették a dolgokat. Szétmentünk. A másik hiánya nem mindig mélyíti el a szeretetet”. Sötétedett, mire a kis elektromos autó zajtalanul begördült Agatha háza elé az Orgona közben. Firkin pontosan a kapuban állt meg.

– Élmény volt – búcsúzkodott Agatha. – Muszáj lesz megismételnünk.

– Mindenképpen – felelte Firkin. – Mit szólna a péntekhez? Vacsora?

– Akkor az egy randi. – Agatha elmosolyodott, és a férfihoz hajolt, hogy egy puszit nyomjon az arcára, de az arrébb fordította a fejét, így az ajkaik találkoztak.

– Ez gyors volt – kerekedett el Agatha szeme, amikor szétváltak.

– Mint az elektromos motor – mosolygott Firkin.

Agatha közelebb hajolt, ismét megcsókolta a férfit, de most lassabban, szenvedélyesebben, elmélyültebben.

– Ez jó hosszú volt – dobta vissza a labdát Firkin. – Jobban is élveztem. Péntek este felveszem ugyanitt.

Agatha csak úgy beszökkent a kerti járdára. A mai nap igazán sikeresen alakult, gondolta. Jöhet az a péntek.

Ötödik fejezet

Másnap reggel, miután megetette a cicákat, Agatha a konyhaasztalnál kortyolgatott egy csésze mennyei kávét a szokásos cigaretta nélkül. A levegő romantikával volt tele, úgy döntött hát, a mai jó nap az újrakezdéshez, hogy felhagyjon a rossz szokással. Mosolygott a cicákon, akik elégedettségük jeléül most is szép kövér kérdőjelet formáztak a farkukkal. Ha farkam lenne, talán ugyanígy tennék, merengett Agatha. De csak fenekem van, ráadásul tele kék-zöld foltokkal. Ilyesmi sosem történhet Hodge-dzsal vagy Boswell-lel. Ha valaha is megesett velük olyan méltatlan baleset, hogy lepottyanjanak a kanapé háttámlájáról vagy a kerítésről, mindig sikerült a talpukra érkezniük, mintha pontosan így is tervezték volna el.

– De nektek nem kell magas sarkút viselnetek – szólt oda Agatha a cicáknak hangosan, miközben azok nagy szemekkel bámultak rá, látványosan megdöbbenve a puszta gondolattól is.

Épp ekkor kopogtattak az ajtón.

– Ki lehet ez, lányok? Kora reggeli látogató két nap egymás után?

Pár lépéssel átszelte a kis előszobát, és Doris Simpsont, hű takarítónőjét találta az ajtóban.

– Egy kicsit korán jött ma Doris, nem? – kérdezte Agatha, majd félreállt, hogy beengedje a takarítónőt. – A szombat ráadásul nem is a maga napja.

– Ó, igen, elnézést – szabadkozott Doris –, de az unokatestvéremnek, Ritának beállt a háta, úgyhogy át kell mennem hozzá Eveshambe pár napra. Gondoltam, megkérdem, nem volna-e gond, ha ma takarítanék hétfő helyett.

– Persze, nem gond – mondta Agatha, majd visszatért a konyhába a reggeli kávéjához. – Nyugodtan bejöhetett volna, hiszen van kulcsa.

– Hát, nem voltam benne biztos – tétovázott Doris –, nem az új barátjával van-e…

Agatha szemöldöke felszaladt a homlokáig. Chris tegnap már sötétben hozta haza egy olyan autóval, ami az égvilágon semmilyen hangot nem ad ki, és ma reggel Doris már tud róla. Az MI5 elleshetne pár trükköt a carselyi kémhálózat információszerzési módszereit illetően. Teljesen nyilvánvaló, hogy Doris korai látogatásának a kíváncsiság az oka, hogy vethessen egy pillantást Agatha „új lovagjára”. Az első ember, aki személyleírást tud majd adni róla, elnyeri az aranyérmes pletykafészek pozícióját.

– Amint láthatja – mutatott Agatha a magányos kávéscsészére az asztalon –, egyedül vagyok. Mondja csak, Doris, nem ismer véletlenül valakit a Morrison's-tól?

– Nem igazán – merengett a takarítónő. – Elég kicsi cég, igaz? Valami akkumulátorokat vagy ilyesmit gyártanak, úgy tudom. A férjem unokatestvérének a lánya, Tracey dolgozott náluk, de aztán otthagyta őket. Túl sok ember volt ott, akit nem kedvelt.

– Mennyi ideje történt ez? – firtatta Agatha. – Ismerte Josie-t, a recepcióst?

– Ó, őt nagyon is! – kacagott fel Doris. – Josie-t mindenki ismerte, meg az is köztudott volt, hogy mit ügyködött azzal az Albert Morrisonnal. Tracey mesélhetne róla.

– Mi történt Josie-val?

– Egy nap kilépett a cégtől, és közölte, hogy ennyi, viszlát. Tracey szerint készpénzzel volt kitömve a táskája. A rokonom azt mesélte, hogy Josie odavolt a *Szerelem és háború* című musicalért, ezerszer megnézte. Még a londoni bemutatóra is vett jegyet. Azt mondta Traceynek, elmegy, hogy felfedezze a földi paradicsomot, aztán felborította a recepciós pultot, és kitáncolt az ajtón, miközben azt énekelte, hogy „Kitörlöm ezt a férfit a szívemből".

Megint kopogtak. Agatha felhörpintette a kávét, és megint ment ajtót nyitni.

– Jó reggelt! – üdvözölte vidáman Tonit. – Nem számítottam rád, azt hittem, az irodában találkozunk majd.

– Tudom – felelete a lány –, de gondoltam, örülne egy fuvarnak. És akartam is beszélni magával, mielőtt bemegyünk az irodába. Mégpedig arról… szóval, hogy alakultak tegnap a dolgok?

– Nagyon kellemes és hasznos délután volt – felelte Agatha –, de nem kellett volna azért idejönnöd, hogy…

Már megint kopogtak. Hihetetlen, gondolta Agatha. Most meg ki az ördög? Ezúttal Bill Wong állított be, Alice Peterson társaságában.

– Jó reggelt, Agatha – köszönt be a rendőr. – Nem baj, ha bejövünk?

– Miért ne? – vonta meg a vállát a ház gazdája. – Már mindenki itt van.

A szűkös kis előszoba nem sok helyet hagyott a manőverezésre, különösen, amikor Doris is megjelent a porszívóval.

– A nappaliba – intett Agatha az ajtó mögül Billnek és Alice-nek. – Doris, kezdhetné az emeleten. Toni, lennél olyan drága, és főznél nekünk friss kávét?

Bill és Alice lehuppantak a kanapéra, míg Agatha az egyik fotel karfájára telepedett. Ma még sok teendő várt rá, így hát erősen igyekezett éreztetni a vendégeivel, hogy ne készüljenek tartós maradásra. Összerándult egy picit, ahogy hátsója jelzett a kemény karfa miatt, úgyhogy inkább leereszkedett a puha párnára.

– Találtatok valamit azon a patán? – kérdezte Billtől.

– Semmit – ingatta a nyomozó a fejét. – Nemrég tisztíthatták meg vegyi anyagokkal. Se ujjlenyomatok, se

egyéb bizonyítékként használható nyom.

– Leszámítva, hogy tisztára suvikszolták – vetette fel Agatha. – Miért pucolták meg ennyire, miközben a másikat nem?

– Bream szerint azért mosták el alaposan, mert használta valaki, aki dohányzott – sandított Agathára Alice.

– Ez nevetséges! – horkant fel amaz. – Az ember *kiürít* egy hamutartót és eltörli, ha használták, nem sikál le róla egy félujjnyi réteget.

– Egyetértek, hogy ez különös – bólintott Bill –, és nem is tetszenek túlzottan azok az alakok a Morrison'snál, de nincs kézzelfogható bizonyítékunk, hogy Mrs. Dinwiddy halálát nem az okozta, ami az eddigiekből kitűnik – baleset. Fel kell vennünk tőled egy hivatalos vallomást, mivel te találtad meg a holttestet. Tonival tegnap már beszéltünk.

– Mire ez a sietség? – ráncolta Agatha a homlokát.

– Wilkes főkapitány szeretne minden szálat elvarrni a bírói meghallgatás előtt – magyarázta Alice.

– Az mikor esedékes? – kérdezte Agatha.

– Ma délután – felelte Bill. – Kettőkor.

– Csak vicceltek! – kiáltott fel Agatha. – Ki hallott már szombati meghallgatásról?

– Nem szokványos ügymenet – ismerte el Bill –, de mivel egyértelműen balesetnek tekintik, egyszerű ügy, és gyorsan meg akarnak szabadulni tőle. A főkapitány szeretné, ha mielőbb lezárnánk. Azt mondja, nincs fölös

időnk és költségvetésünk ilyesmire. A bíró is beleegyezett a mai meghallgatásba, feltéve, ha mindent rendben talál. Most már csak a te vallomásod hiányzik.

– Nos, akkor halljátok a vallomásomat – emelte fel a hangját Agatha: – Wilkes egy barom!

Alice, aki a kezében papírral és tollal várakozott készenlétben, a szája elé kapta a kezét, hogy elfojtson egy kuncogást. Bill megmasszírozta a halántékát, és felsóhajtott.

– Ez nem túl nagy segítség, Agatha.

– Segítség? – pattant fel a másik. – Itt az lenne a *segítség,* ha engednék nektek, hogy normális nyomozást folytassatok le, amelynek során ki lehetne deríteni, mi a fene zajlik ennél a cégnél, ami egy nő MEGGYILKOLÁSÁHOZ vezetett!

– Nyugodjon meg, Agatha – lépett be Toni egy kávéscsészékkel megrakott tálcával –, túlságosan felizgatja magát. Miért nem gyújt rá?

– MERT LESZOKTAM! – bődült el Agatha.

A többiek összenéztek, és sokat tudóan bólintottak.

– És ne fölényeskedjetek itt velem – morogta Agatha, miközben visszahuppant a fotelbe, és ujját vádlón körbehordozta rajtuk –, mert minden jogom megvan, hogy ideges legyek, miután találok egy hullát, és Wilkes karba tett kézzel hagyja elsétálni a tettest.

– Na és ki sétál el? – kérdezte Bill.

– Még nem tudom – vágta rá Agatha –, de azon vagyok, hogy kiderítsem.

Miután elvett a tálcáról egy csésze kávét, röviden végigfutott az eseményeken, amelyek az istállóudvaron tett felfedezést előzték meg. Egy pillanatra megtorpant, amikor odaért a történetben, hogy felfedezte a földön fekvő Mrs. Dinwiddyt, és ott állt mellette Csitt-Csatt. Valami hiányzott a képből, de még rá kellett jönnie, mi az.

Agatha és Toni végre kettesben autóztak Mircester felé.

– Szóval, miről akartál beszélni? – nézett a lányra Agatha. – Kitaláltad már, mi legyen azzal a sráccal?

– Tudja, ez tényleg az én dolgom. Nincs szükségem rá, hogy beleavatkozzon.

– Ki avatkozik bele? Csak a szívemen viselem a sorsod – tiltakozott Agatha, miközben magában hozzátette: „és nem akarom, hogy a nyakadba vegyél egy követelőző férjet egy rakás üvöltő gyerekkel, miközben nekem szükségem van rád az irodában.”

– Tökéletesen elboldogulok az életemmel – jelentette ki Toni.

– Hát jó – felelte Agatha –, csak épp nem kell rögtön szerelembe esni az első szembe jövő valamivel, ami nadrágot visel.

– Vagy kezeslábast?

– Ez *csúnya* volt!

Mindketten elkapták a tekintetüket a másikról, aztán lassan újra összenéztek, és hangos nevetésben törtek ki.

– Tényleg nagyon helyes – merengett el Agatha.

– Valóban – értett egyet Toni. – Örülök a dolognak. – Nem ez volt a megfelelő alkalom, hogy szóba hozza

Charlest.

Agatha letelepedett az íróasztalához a Raisin Nyomozóirodában, Tom és Patrick Mulligan vele szemben ültek le, mindkettőjüknél jegyzetfüzet és toll.

– Nos – kezdte Agatha –, lássuk, mit tudunk a Morrison's-ügyről. Először is közelebbről meg kell ismernünk az érintetteket. Toni, te mivel tudsz szolgálni?

– Egy kicsit jobban utánanéztem Aphrodite Morrison múltjának – mondta a lány –, és figyelemre méltó dolgokat találtam. A nő harmincéves, és itt született Kate Hibbertként. Az anyja angol, az apja egy amerikai katona, a légierőnél gépszerelő. Nem házasodtak össze. A férfit visszahelyezték az Egyesült Államokba, Kate itt nőtt fel az anyja mellett. Tizenhét éves korában azonban elveszítette az édesanyját, és kiment az Államokba, hogy előkerítse az apját. Nem találta meg, de gyönyörű fiatal lányként gyorsan talált magának munkát mint modell New Yorkban.

– Rájöhettem volna – bólintott Agatha – az alapján, ahogy öltözik.

– Az öltözködés – jegyezte meg óvatosan Toni – nem a legfontosabb követelmény azon a területen, ahol ő modellkedett. Számos néven futott, például Angyali Angelica Arkansasból, Ledér Layla Louisianából és… a Kentuckyra utaló elnevezést inkább nem említeném.

– Öt éve hozzáment egy milliárdos Wall Street-i brókerhez, Edwin Levinhez. A házasság mindössze kilenc hónapig tartott, a férfi meghalt. Aphrodite több mint

százmillió dollárt örökölt.

– Aha! – bólintott Agatha. – Felettébb gyanús haláleset.

– Nem feltétlenül – magyarázta Toni. – A pasas kilencvenkét éves volt. Amikor újságírók faggatták a házasságról, azt nyilatkozta, hogy szeretkezés közben akar meghalni.

Patrick Mulliganből kibuggyant a nevetés.

– Van fotónk Ledér Layláról? – kérdezte.

– Nincs – ingatta a fejét Toni. – Edwin felvásárolt minden róla készült képet. Külön csapatot foglalkoztatott, hogy figyeljék az internetet, és szerezzenek meg minden fotót, majd semmisítsék meg. Kizárólag magának akarta a nőt.

– A férfi családja – több gyereke is van előző házasságokból – megtámadta a végrendeletet, de Kate, aki ekkorra megváltoztatta a nevét Aphroditére, mégis jelentős részével sétált el a Levin-millióknak. Albert Morrisonnal egy Saint Tropez-i hotelben találkozott három éve, és fél éven belül össze is házasodtak.

Agatha hátradőlt a székén.

– A mindenit, életrevaló lány ez a mi Aphroditénk, nem igaz? Neked mi van Morrisonról, Patrick?

– Messze nem olyan izgalmas, mint a felesége – felelte Mulligan. – Negyvennyolc éves. Egyedüli gyerek, középosztálybeli családból. Vegyészmérnök diplomát szerzett. Több nagyvállalatnál dolgozott, mielőtt átvette a családi vállalkozást az apja halálakor, tizenhárom éve. Létrehozta a gyárat Sekilivben. Gyerekei nincsenek, és

ahogy Toni mondta, három éve vette el Aphroditét.

– Unalmas egy fickó – morogta Agatha. – Hogy mit láthatott benne Aphrodite?

– Talán apafigurát – latolgatta Toni. – Valakit, aki gondoskodik róla, aki mellett biztonságban érzi magát.

– Lehetséges – hagyta annyiban Agatha. – Mit tudunk a biztonsági őrökről, Breamről és Dunsterről?

– Ahogy azt gyanítottad, egyikőjük sem szolgált az SAS-nél, de mindketten voltak katonák a Királyi Logisztikai Hadtestnél.

– Az meg mi? – kérdezte Agatha.

– A legnagyobb alakulat a hadseregben. Az ellátmányozásért és szállításért felelnek, az ételtől kezdve a ruházaton át az üzemanyagig és lőszerekig. Bream és Dunster együtt szolgáltak Németországban és Afganisztánban. Egy cimborám a katonai rendőrségtől elmesélte, hogy az egységüknél jó nagy botrány tört ki Németországban. A rakományból egyre-másra tűntek el mindenféle cuccok – benzin, ruha, pia, meg amit akartok. Akkor szakadt vége a dolognak, amikor az egységet átirányították Afganisztánba, de a katonai rendőrség sosem tudott a végére járni az ügynek.

Bream Afganisztánban igazolatlanul távozott el három hétre. Mielőtt kirúgták a seregből, két hónapot ült börtönben. Dunstert szintén elbocsátották őfelsége szolgálatából. Verekedésbe keveredett egy másik katonával, akinek végül eltörte a lábát egy feszítővassal. Zűrös alak.

– Szóval Dunsternek erőszakos vonásai vannak – töprengett Agatha –, és Breammel egyértelműen tartották a kapcsolatot.

– Nemcsak hogy tartották a kapcsolatot – folytatta Mulligan –, de együtt dolgoztak egy leicesteri raktárban, ám kirúgták őket, miután összeverekedtek a művezetővel. Az illető rájött, hogy ezek ketten saját szakállukra vesznek fel online rendeléseket. Ezek után, míg fel nem bukkannak a Morrison'snál, semmit nem találtam róluk.

– Vajon miért foglalkoztat a gyár két ilyen bandität, mint Bream és Dunster? – mélázott Toni.

– Ez újabb kérdés John Sayernek – mondta Agatha. – Róla mink van?

– Egyelőre semmi – ismerte be Mulligan. – Rejtélyes egy fickó. Az az érzésem, hogy ez a John Sayer nem a valódi neve. Még nyomozok utána.

– Jó – hagyta annyiban Agatha. – Ki kell derítenünk, hogy a titokzatos Mr. Sayer hogy jön a képbe. Dolgozz rajta tovább, Patrick. És most – tette hozzá – beavatlak benneteket, mire jutottam tegnap. Mr. Sayer nem volt teljesen őszinte hozzánk, ami a sekilivi személyzetet illeti. Dolgozik néhány brit is odakint.

Agatha beszámolt a futárszolgálatról, és hogy Josie-nak valószínűleg fizettek azért, hogy tűnjön el.

– …aztán ott van a nagy találmány, az új akkumulátor – folytatta Agatha. – Nem működik. Sőt, egyenesen veszélyes. Hajlamos kigyulladni. Majdnem bizonyosan ez okozta a tüzet is.

– Akkor igazunk volt – szólt közbe Toni –, amikor azt sejtettük, hogy a cég igyekszik úgy tenni, mintha lenne valami, amit nagyon védenek, csak hogy elfedjék a tényt, miszerint az akkumulátoruk hasznavehetetlen.

– Ez most már nagyon valószínű – értett vele egyet Agatha. – Számíthatunk rá, hogy a velük kötött szerződésünket bármikor érvénytelenítik. Gyorsnak kell lennünk, ha a végére akarunk járni a dolgoknak.

– És még mindig nem tudjuk, *miért* gyilkolták meg Dinwiddyt – jelentette ki Mulligan. – Hacsak a hölgy nem jött rá, mi folyik a cégnél.

– Tudta, hogy gondok vannak a találmánnyal – szőtte tovább a gondolatmenetet Agatha –, de erről mások is tudtak. Chris Firkin, példának okáért. Nem, Dinwiddy úgy hitte, az akku gyerekbetegségeit kiküszöbölték… Miért őt ölték volna meg? Valami többről lehet itt szó.

– Rájöhetett a főnök és a recepciós lány viszonyára – vetette fel Patrick.

– Kétségtelenül – felelte Agatha –, de ez, úgy tűnik, elég közismert volt.

– És a biztonság kedvéért még el is simították a problémát – szólt közbe Toni. – Josie-t kifizették és lapátra tették.

– Még mindig nem látjuk a teljes képet – sóhajtott Agatha.

– De már több lépéssel előbbre vagyunk – szólt Patrick. – Megtaláltad a gyilkos fegyvert.

– És van egy sor gyanúsítottunk – tette hozzá Toni. –

Albert Morrisonnak akár viszonya is lehetett Dinwiddyvel. És ha kényelmetlenné vált számára az affér, meg is akarhatott szabadulni a nőtől.

– Aztán ott van Bream és Dunster – így Mulligan. – Dinwiddy szemlátomást tartott tőlük. Talán a két fickó valamiért neheztelt rá. És Sayer? Róla még nem tudunk eleget.

– Aphroditét is fontolóra kell vennünk – csatlakozott Toni. – Rájöhetett Morrison viszonyára Dinwiddyvel, és úgy döntött, kiiktatja a riválist.

– De mindezeknek az embereknek sziklaszilárd alibijük van – vetette ellen Agatha. – Láttuk őket a partin Morrisonéknál. Nem lett volna idejük átrohanni az istállóhoz, leütni Dinwiddyt, aztán felszívódni, mielőtt mi odaérünk. Valamit láttunk volna. Várjunk csak… mi van azzal a hitvány kis gnómmal, Peter Trotterrel?

– Egy bukott zsoké – pillantott a jegyzeteibe Mulligan. – A rendőrség számára nem ismeretlen. Főleg kocsmai verekedések. Sosem dolgozott hosszú ideig egy helyen. Nem tudom elképelni, mi lehetne az indítéka.

– Nincs szüksége indítékra – mondta Agatha. – Ilyen vérmérséklettel lehet, hogy egyszerűen csak begőzölt.

– Ez nem igazán elképzelhető – vetette közbe Toni. – Kevéssé valószínű, hogy elveszítette a fejét, bement a főépületbe, magához vette a hamutartót, leütötte Dinwiddyt, aztán megrendezte szamaras balesetnek, lesikálta a hamutartót, és visszatért a tárgyalóba.

– Egyetértek – helyeselt Patrick. – Ezt az egészet előre

eltervelték. Bárki követte is el, gondosan kidolgozta a lépéseket, és használatra készen tartotta a hamutálat.

– Trotter túl tompa agyú ehhez – bólintott Agatha. – Azt sem tudná előre megtervezni, hogy legyen egy tiszta alsóneműje.

– És alibije is van – tette hozzá Toni. – Bill Wong szerint látták a mircesteri fogadóirodában, és az alapján, hogy mikor távozott, épp annyi ideje maradt csak, hogy megérkezzen az istállóhoz, amikor mi is találkoztunk vele.

– Jó, azért tartsuk a listánkon – gondolkodott hangosan Agatha. – Kétségem sincs, hogy képes embert ölni. – Kicsusszant a magas sarkújából, és az egyik íróasztalfiókból elővarázsolt egy kényelmes cipőt, amit Toni még nem is látott. – Patrick – folytatta Agatha –, te maradj rajta John Sayeren. Toni, te vegyél magadnak valamit enni. Én most járok egyet.

– Jár egyet? – csodálkozott el Toni. – Mármint ebédelni megy egy pubba?

– Egyáltalán nem – jelentette ki Agatha, miközben megpaskolta a hasát, és erősen behúzta. – Szükségem van egy kis testmozgásra. Elvagyok ebéd nélkül, és ha bemegyek a kocsmába, akkor inni fogok, amitől pedig…

– Rá akar majd gyújtani?

– Nem, hanem elködösülhetnek tőle a gondolataim a ma délutáni meghallgatásra. Időben visszajövök.

Toni az iroda ablakából figyelte főnökét, amint karját lengetve fürgén végigsétál a Mircester főutcájára vezető

járdán. Agatha Raisin és az egészséges életmód? Ez csak egyet jelenthet. Egész pályás letámadásra készül. Chris Firkinnek esélye sincs.

A meghallgatást a Mircester főterén magasodó városháza tanácstermében tartották. Rövid lépcsősor vezetett a dupla bejárati ajtóhoz. Az épület háromszögletű tetejét két kőoszlop tartotta, az ókori görög építészetet idéző viktoriánus stílusban. Bár nem sok sikerrel idézte, mint Agatha megállapította magában. Eddig sem szentelt túl nagy figyelmet a városházának, de innentől aztán még kevesebbet fog.

A tanácsterem falait egyszerű famintázatú burkolat borította, a helyiséget széksorok töltötték meg. Szemben a székekkel egy dobogón ugyanolyan jellegtelen, fadíszítésű íróasztal állt, mint amilyen a burkolat volt. Az íróasztalnál egy testes, tweedöltönyös öregúr foglalt helyet, mellette egy kisebb asztalnál egy írnok szinte eltűnt a számítógép-monitor mögött.

Agatha és Toni a terem közepe táján ültek le. Rajtuk kívül igen kevesen voltak jelen. Morrison nekik balra ült, a pódiumhoz közel, mellette két oldalról Aphrodite és John Sayer. Mögöttük több sorral egy idős pár foglalt helyet. Az asszony illedelmes öltözékének része volt egy komor, fekete kabát, a férfiban semmi nem ragadta meg a tekintetet, leszámítva göndör, ezüstös hajkoronáját.

Ha jobbra nézett, Agatha Wilkes főkapitány, Bill Wong és dr. Charles Bunbury hátát láthatta.

A bíró mondott néhány szót bevezetésképpen, majd feltett pár kérdést Wilkesnek, aki felállt és tömör, lényegre törő válaszokat adott. Majd dr. Bunburyt kérdezte ki, aki, Agatha biztos volt benne, élvezte, hogy a figyelem középpontjába került.

– …és alaposan mérlegelt véleményem szerint – zengte –, vitathatatlan bizonyítékok súlyával megtámogatva a halál oka…

– Igen, igen, ezt már tudjuk – motyogta a bíró, miközben meglobogtatott pár papírt. – Egy sérülés a tarkón és így tovább.

A meghallgatás mindössze húsz perce tartott, amikor a bíró a lezárás felé terelte az eseményt. Csakugyan nem volt több megvitatni való kérdés, több nyomozni való? Agatha úgy gondolta, nagyon elsietve beszélték meg Mrs. Dinwiddy halálát.

– Az elém tárt bizonyítékok és a jelen meghallgatáson elhangzott tanúvallomások alapján – bugyogta a bíró olyan hangon, ami egy több pohár portóival leöblített nehéz ebédről árulkodott, és valószínűleg a bor hatására nem tudta rendesen kiejteni az R betűket, csak raccsolva – arra a véleményre jutottam, hogy Clarissa Dinwiddy halálát egy tragikus baleset okozta, amikor is a Kitt-Katt nevű szamár…

Ekkor az írnok odahajolt, és suttogott valamit a bírónak.

– …a Csitt-Csatt nevű szamár kirúgott a hátsó patáival. A sérülés végzetesnek bizonyult Mrs. Dinwiddy számára. A halál szinte azonnal beállt. Arra a konklúzióra jutottam,

hogy ennek oka a baleset volt.

– Ez teljes képtelenség! – kiáltotta Agatha, és felpattant a helyéről. – Nem baleset volt!

– És ön, hölgyem…? – nézett Agathára a bíró a szemüvege pereme fölött.

– Agatha Raisin vagyok, magánnyomozó.

– Ismeri ezt a hölgyet, főkapitány úr? – fordult Wilkeshez a bíró.

– Valóban az, akinek mondja magát – állt fel a főrendőr, és dühös pillantást vetett Agatha irányába. Ha a tekintettel ölni lehetne, gondolta amaz, most rögtön kérhetnének időpontot egy új meghallgatásra. Bill Wong meredten nézett előre. – Ő találta meg a holttestet, és…

– Á, igen – kotorászott a bíró a papírjai között, és egy intéssel elhallgattatta Wilkest. – Akit előzőleg megtámadott a szamár.

– Az nem volt támadás – helyesbített Agatha. – Csitt-Csatt egyszerűen játékos kedvű állat.

– Játékos, azt mondja? Ön mégis igencsak ideges sietséggel menekült az állat közeléből.

– Nem *menekültem* – vágta rá Agatha idegesen. – Csak… akkor még nem ismertem Csitt-Csattot elég jól, és úgy döntöttem, inkább tartom a távolságot.

– Nagyon bölcsen tette. Ha megkísérelt volna barátkozni az állattal, talán most ön lenne ennek a meghallgatásnak a tárgya, nem Mrs. Dinwiddy. Az a szamár egy veszélyes vadállat, amely halálos balesetet okozott.

– Ó, ne legyen már nevetséges! Ez nem baleset volt, hanem gyilkosság!

– Mrs. Raisin! Megköszönném, ha nem használná ezt a hangot velem szemben. Tudhatná, hogy szamarak nem szoktak gyilkosságot elkövetni, csak emberek.

– Természetesen tudom. Akkor sem Csitt-Csatt a gyilkos, maga bolond vénember!

– Mi? Mit merészelt…? Azonnal vezessék ki ezt a nőt!

– Megyek magamtól is! – jelentette ki Agatha, amikor egy-egy szürke öltönyös teremszolga lépett hozzá két oldalról. – De még hallanak rólam!

– Továbbá javaslom – hallotta a bíró kántálását, épp amikor Tonival az ajtóhoz értek –, hogy a szamarat ki kell végezni.

– Ezt nem teheti! – kiáltotta Agatha, visszafordulva a terembe. – CSITT-CSATT ÁRTATLAN!

A tanácsteremben most minden arc rámeredt. Agatha felemelte összeszorított öklét, és úgy skandálta: „CSITT-CSATT ÁRTATLAN!” Az egyik szürke öltönyös a karja után kapott, de Agatha lerázta magáról.

– Ha még egyszer megpróbálja – vicsorított rá –, kitépem a torkát. – A férfi elhátrált.

Ahogy a városháza lépcsőjén állt és a teret bámulta kalapáló szívvel, forrongó haraggal, hirtelen mindent megadott volna egy cigarettáért. Nem, jelentette ki végül magában Agatha. Ezek a szarháziak nem fognak legyőzni, és a dohányzás sem. Harcolni fogok velük!

Mobiltelefon csörgését hallotta, és a szeme sarkából látta, hogy Toni felveszi a készülékét. Egy hang szólalt meg a háta mögött.

– „Csitt-Csatt ártatlan!” Jól hangzó kis szlogen.

Egy vékony alkatú, sötét hajú, fekete keretes szemüveget viselő nő lépett a látómezejébe.

– Charlotte Clark – mutatkozott be, és egy jegyzettömböt szorongatott a kezében. – A *Mircesteri Hírmondó*tól vagyok.

– Igen… igen, pontosan annak szántuk – felelte Agatha, akinél gyorsan bekapcsoltak a marketinges szakmában töltött évek régi reflexei. – Ez a Mentsük meg Csitt-Csattot! kampány szlogenje. Nem fogjuk hagyni, hogy ez a szegény állat bűnhődjön egy szörnyű gyilkosságért!

– Ezt a tanácsteremben is említette – mondta Clark. – Miből gondolja, hogy gyilkosság történt?

– Nagyon, nagyon sok okom van, hogy ezt higgyem – vágta rá Agatha. – Higgyen nekem, Miss Clark, itt embert öltek, és Csitt-Csattot próbálják bemártani.

Wilkes főkapitány lépegetett lassan lefelé a lépcsőn, hosszú lábaival kettesével szedve a fokokat.

– Bármit mond is magának ez a nő – vigyorgott gúnyosan rájuk –, merő handabanda. Ez egy fantaszta, folyton a figyelem középpontjában akar állni. Komplett őrült. – Azzal meg sem állt, csak elügetett mellettük.

– Nem viszik eleget ágyba – nézett utána lesajnáló grimasszal Agatha.

– Vagy egyáltalán nem – kuncogott Clark.

– Akkor sem állíthat meg bennünket – jelentette ki Agatha. – Megmentjük Csitt-Csattot!

– Ebben maga mellett állok! – kopogott le következőnek a lépcsőn maga Aphrodite. Járásra alkalmatlan magas sarkakon lépdelt, de olyan magabiztos eleganciával, amellyel kivívta Agatha kelletlen csodálatát. – Ugye nem hagyja, hogy kivégezzék az én Csitt-Csattomat, Mrs. Raisin?

– Szavamat adom – jelentette ki Agatha, és nézte Aphroditét, amint megereszt egy szívszakajtó zokogásra emlékeztető hangot, és tökéletesen száraz szemét tapogatja egy zsebkendővel. – Miért nem hirdetjük meg a kampányunkat hétfő reggel az istállónál?

– Úgy van – helyeselt Aphrodite. – Bármire szüksége van, csak beszéljen vele – bökött hüvelykujjával Sayer felé, aki mint mindig, Albert Morrison mellett állt. Sayer mosolygott, és odabiccentett Agathának. Morrison ügyet sem vetett rá, csak elvezette a feleségét abba az irányba, ahol Dunster várt rájuk az autóval.

– Érdekes performansz volt – nézett a nő után Clark.

– A nő is érdekes – bólintott Agatha. – El kell jönnie a kampánynyitó gyűlésünkre. Remek sztorit írhat belőle.

– Már van egy remek sztorim – lengette meg Clark a jegyzetfüzetét. – „Halálra ítélik a gyilkos szamarat. Káosz a meghallgatáson. A magánnyomozó gyilkost kiált.” Címlapra kerülhetek a holnapi különkiadásban.

„Agyafúrt egy nőszemély – gondolta Agatha –, de ügyelnem kell rá, miként kerül az eset a közvélemény elé.

Nekem is jót tehet, az irodának is, és remek módja, hogy rajta maradjunk a Morrison's-ügyön."

– Címlapra kerülhet – mondta Agatha –, de őszinte leszek magával. Kézben akarom tartani ezt az ügyet. Innentől csak nagyobbra dagad. Szerintem az országos lapokat is bevonhatjuk, de nem fog nekik tetszeni, ha a helyi lappal maga beelőzi őket. Egyelőre tartsa vissza a sztorit, aztán mindenki mással együtt robbanthat hétfőn.

– És miért tennék így? – kérdezte az újságírónő. – Mi ebben a jó nekem?

– Ebben a sztoriban felvonul majd a pénz, a ragyogás, a szex, egy szerencsétlen, bűnösnek beállított szamár és egy gyilkosság – magyarázta Agatha. – És mindennek a középpontjában én állok majd. Amikor a végére érünk, maga csinálhat egy exkluzív interjút velem – az egész történetről. Az összes sajtós nagykutya le akar majd csapni rá. Minden országos hírügynökségnél elsőséget élvez, tele lesznek a New York-i újságosstandok az anyaggal – és a maga neve lesz aláírva.

– Szaván fogom – mondta Clark, és eltette a jegyzetfüzetét.

„Jól is teszed – gondolta Agatha, miközben a riporternő elsétált. – Megéri neked is." A gyomrára csúsztatta a kezét. Valami különös érzés. Éhség? Nem, izgalom. Pezsegsz, Agatha Raisin, mint amikor a PR-hálózat közepében csücsültél Londonban, és az újságok képszerkesztőivel alkudoztál a fotósasztalok fölött, vezércikkírókat vettél le a lábukról és riportereket szédítettél. „Kaphat egy

exkluzív anyagot” – mikor mondtad ki ezt utoljára? De hol van Toni? Még mindig a telefonjával matat. Mi a csodát csinál?

A fekete kabátos nő épp Toni mögött állt, sápadt arcával Agatha felé fordult. Tett pár lépést előre, majd csendesen így szólt:

– Válthatnék pár szót önnel, Mrs. Raisin? – Szürke szemébe könnyek gyűltek, de makacsul visszatartotta őket, nehogy csak egy csöpp is kigördüljön.

– Természetesen – felelte Agatha. – Miben segíthetek?

– Elizabeth Thirkettle – mutatkozott be a nő –, ő pedig a férjem, Clive. Clarissa Dinwiddy nővére vagyok.

– Szívből együtt érzek önnel – rázta meg Agatha az idős asszony kezét –, és elnézését kérem, ha mondtam valami olyasmit, amivel felizgattam.

– Egyáltalán nem tett ilyet, drágám. Sőt, maga az egyetlen, aki komolyan veszi Clarissa halálát. Tudja, egyetértek magával. Én is úgy hiszem, hogy a húgomat megölték.

– Csakugyan? Miből gondolja? Van valami, amit elmondana nekem, Mrs. Thirkettle?

– Nem itt – felelte az asszony, és szeme aggodalmasan járt körbe. – Jöjjön el hozzánk hétfő délután. A címünk…

Ismét kezet nyújtott, és Agatha érezte, hogy egy gondosan összehajtott papírt nyom a markába. Clive Thirkettle is kezet rázott vele, ezüst fürtjei előrehullottak, ahogy bólintott, aztán kötelességtudóan visszarendeződtek a helyükre.

– Agatha! – kiáltott oda Toni, feltartva a telefont. – Patrick talált valamit. Küldött egy fotót. Az irodában többet is mutat.

– Akkor menjünk – mondta Agatha. A dolgok most tényleg mozgásba lendültek.

Agatha új életre kapott a fordulat örömétől, Toni alig győzött lépést tartani vele, ahogy az iroda felé trappolt. Amikor megérkeztek, Patrick Toni asztalánál várta őket.

– Megmutatom nagyban a monitoromon – mondta a lány, majd leült, és pötyögött valamit a billentyűzeten. – Itt a fotó, amit átküldtél.

Egy katonai különítmény beállított fotója ugrott fel a képernyőre, az első sor ült, a hátsó állt. Mindegyik sötét színű barettet viselt és barna-zöld-bézs terepszínű öltözéket.

– Ez itt Bream és Dunster egysége Afganisztánban – mutatott a képre Mulligan.

– Itt vannak – bökött oda Agatha –, a hátsó sorban.

– Amikor a telefonomon megnéztem, kiszúrtam egy másik ismerős arcot is – mondta Toni.

Ránagyított a képre, majd egy mosolygós figurára bökött az első sorban.

– Sayer! – kapta a szája elé a kezét Agatha.

– Valójában – szólalt meg Patrick – Neil Webster hadnagy. Miután Toni beazonosította, már könnyű volt utánanézni a múltjának. Rögtön az egyetem után csatlakozott a hadsereghez, Breammel és Dunsterrel szolgált együtt Németországban. Még fel is szólalt Bream

mellett a hadbíróságon. Harcművészettel és fitnesszel foglalkozott, azonkívül túlélési szakértő, úgy tűnik, megszállottja ezeknek a sportoknak. Egy terepjárót vezetett Helmandban, ami felrobbant. Nem találtak benne senkit.

– Mert nem is volt! – kiáltott fel Agatha. – A pasas él és virul, és valami rosszban sántikál a Morrison'snál.

– Értesítenünk kellene a rendőrséget – vélte Toni.

– Mindent a maga idejében. Először is próbáljuk kitalálni, miben mesterkedik ez a három ember Albert Morrisonnal együtt. Csitt-Csatt talán segíthet nekünk ebben.

Agatha átment a saját irodájába, felkapta a telefont, és lenyomott egy gyorshívó billentyűt.

– Roy? – szólt bele, amint a túloldalon felvették. – Én vagyok.

– Agatha, drágám – ömlengett Roy –, ezer éve nem hallottalak.

– Csak pár hete, hogy beszéltünk.

– Két hét az örökkévalóság ebben a szakmában, mint azt te is tudod, édesem.

– Szükségem lenne rád ma este, Roy.

– Ma este? Az képtelenség, Aggie. Totálisan és iszonyatosan el vagyok foglalva. Mi másért lennék bent a cégnél szombat este?

Agatha elképzelte Roy Silvert, amint a Padman's PR londoni irodájában pihenteti a lábát az íróasztalon – annál a cégnél, ami megvette Agatha saját

marketingcégét. Roy volt az egyetlen a régi munkatársai közül, aki még kitartott Padmannél, és jókora léptekkel haladt felfelé a szamárlétrán, köszönhetően Agathának, aki tálcán kínálta neki a kincset érő lehetőségeket.

– Roy – mondta Agatha –, tartozol nekem, és ez az ügy visszarepít téged az országos színtérre, a reflektorfény kellős közepébe. Gyilkosság történt.

– Egy újabb? – affektált Roy. – Mesélj, drágám.

Mire Agatha végére ért a tündéri, aranyos kis csacsi történetének, akit halálra ítéltek egy bűncselekmény miatt, amit nem ő követett el, Roy a tenyeréből evett.

– Már látom a címoldalakat – lelkesedett a fiú. – „A gyilkossággal vádolt szamár. Csitt-Csatt ártatlan!” Most rögtön nekilátok felhajtani a lapokat, tévét, rádiót. Összehívjuk őket az első sajtótájékoztatóra hétfő reggelre a Morrison’shoz. Utána elmegyek hozzád Carselybe vacsorázni. Ez egyszerűen fenomenális lesz, drágám!

Agatha gratulált magának, miután letette a telefont. A Csitt-Csatt megmentésére indított kampány vitorlát bontott. A Morrison’snál semmi nem az, aminek látszik – mosolygott Agatha.

Hatodik fejezet

Roy Silver kora este érkezett meg az Orgona közbe, és az izgatottságtól szinte lihegve ugrott ki a kocsiból halvány rózsaszín kordbársony szerelésben. Alighogy nyílt az ajtó, már dőlt belőle a szó, és akkor sem állt be a szája, amikor enyhén szólva túlméretezett bőröndjét bevonszolta a nappaliba.

– Szó szerint egész délután a telefonon lógtam, drágaságom. Rengeteg mesélnivalóm van, és valami bűbájosat akarok mutatni – csicsergett Roy. – Mit gondolsz a külsőmről? – Csábos pózba vágta magát az ajtóban. A rózsaszín kordnadrág tökéletesen passzolt a golfkalaphoz, a sötétbarna velúrdzsekihez és a rózsaszín-barna bőrcipőhöz. – Öltözék lazulós vidéki programra, egy csipet városi kifinomultsággal – folytatta Roy választ sem várva. – A holnapi sajtótájékoztatóra. A koros állatbarátoktól a kisgyerekekig mindenkit meg kell nyernünk a „Csitt-Csatt ártatlan” kampánynak. A

gyerekek majd meggyőzik a szüleiket – ismered ezt, amikor a kicsik elkezdenek sivalkodni: halálra ítélnek egy ártatlan kis csacsit, jaj…

Ez nem is olyan rossz ötlet, gondolta Agatha, miközben Royból ömlött a szó. Az öltözéke meg… akár egy gyerekcsatorna műsorvezetőjének a paródiája. Épp megfelelő lesz!

– Tehát a hétfői sajtótájékoztatón főleg regionális lapok és ügynökségek lesznek jelen, meg néhány külsős az országos lapoktól – vett levegőt Roy. – Az eseményt az érdeklődés felkorbácsolására használjuk majd, és hogy felhívjuk magunkra a tévés nagykutyák figyelmét a másnapi termékbemutató előtt. Tökéletesíteni kell a módszerünket, mielőtt a nemzetközi média is feltűnik a színen, aztán…

– Termékbemutató? – szólt közbe Agatha. – Miről beszélsz?

– Ó, csak egy ötlet, drágám – mosolygott Roy. – Elmondom egy vacsora mellett. Farkaséhes vagyok. Elmehetünk a ti kis cuki pubotokba? Olyan eredeti és falusias.

Roy végigbeszélte az Orgona közt, majd Carsely főutcáját is. Csak a Vörös Oroszlán előtt hallgatott el egy pillanatra, és elbűvölően rusztikusnak nevezte a helyet. Amúgy tényleg nagyon bájos régi kocsma, gondolta Agatha a bárpult felé menet. A födém itt is alacsony volt, de azzal a borzalmas Vidám Farmerrel ellentétben, ahol Tonival járt, a Vörös Oroszlán valódi gerendákkal

dicsekedhetett, és otthonos hangulatot árasztott. Az asztalokon itt is, ott is vázába tett friss virágok dobták fel az enteriőrt. Hűvösre fordult, míg idesétáltak, és Agatha örömmel konstatálta, hogy a kandallópárkányként szolgáló vaskos tölgygerenda alatt békésen lobog a tűz a rostélyon.

Néhány férfi, aki a bárpultnál iszogatott, mosolyogva odabólintott, és a kocsmáros lánya a rendelés felvételéhez szükséges jegyzetfüzettel a kezében vidáman köszöntötte őket, miközben letelepedtek az egyik asztalhoz. A Vörös Oroszlán nem büszkélkedhetett bőséges választékkal, de a főztjük mindig ízletes volt. Lasagnét kértek sült krumplival. Agatha tudta, hogy mikróban fogják újramelegíteni, és oda is ragad majd az edény aljára, de a sült krumplijuk mindig kifogástalan. Kért egy üveg fehérbort, ebben megbízott. Roy egy vastag, barna borítékot tett az asztalra.

– Ennek ahhoz a bizonyos termékhez van köze? – bökött rá Agatha.

– Nagyon is – felelte Roy, és előhúzott egy papírt a borítékból. – Ta-dammm!

A papíron különféle pólóminták látszottak, mindegyik egy szamarat ábrázolt, nyaka körül valami könnyű, szőrös, piros izével. Agatha nem emlékezett rá, hogy elmesélte volna Roynak: akaratlanul Csitt-Csattnak adományozta a kabátját. Ezek szerint mégiscsak valahogy megemlíthette. A képeken különféle jelmondatok virítottak: „Csitt-Csatt ártatlan!”, „Mentsük meg Csitt-

Csattot!”, „Ne hagyj meghalni!”

– Figyelemre méltó – jegyezte meg Agatha. – Csak a szamár színe nem igazán stimmel, és a kabátnak bolyhosabbnak kellene lennie.

– Ezek még csak vázlatok – dugta vissza morcosan Roy a papírlapot a borítékba –, amiket a dizájnerünkkel csináltattam gyorsan. Keddre már kidolgozottabb rajzaim lesznek.

– Tényleg jók – békítette meg egy mosollyal Agatha. – Egyszerűen csak nem számítottam rá, hogy pólóterveket vonultatsz fel.

– Imádni fogod őket – vágta rá Roy, és lelkesedése varázsütésre visszatért. Újra benyúlt a borítékba, a szájával nem túl meggyőzően dobpergést és cintányércsörrenést imitált, aztán csillogó szemmel előhúzott egy aprócska plüss-szamarat, amely bolyhos, piros gallért viselt. – Ez itt Csitt-Csatt, a csökönyös szamár! – Az asztalra állította, megnyomta, mire a játék csacsi ugatni kezdett, mint egy kutya. Agatha felkacagott.

– Sokféle zajt hallottam már Csitt-Csatt-tól, amit kiad magából, de ugatni speciel még sosem.

– Ez csak a prototípus – vigyorgott Roy. – A sorozatgyártott már iázni fog. Egy játékgyártásban érdekelt ismerősöm juttatta el hozzám, mielőtt eljöttem az irodából. Azzal tudjuk majd népszerűsíteni, hogy a bevétel a „Csitt-Csatt ártatlan” kampány javára megy, vagy egy szamármenhelynek, vagy akárhová.

– Az *összes* bevétel? – húzta fel a szemöldökét Agatha.

– Nos, nyilván vissza kell valamennyit tartani bizonyos… költségeimre.

– Akkor te állod a vacsorát.

– Természetesen – bólintott Roy. – Holnap átvehetnénk részletesen a terveinket. Felhívok majd pár embert, aki tartozik nekem ilyen-olyan szívességgel, és hétfő reggelre készen állunk majd. Most pedig meséld el újra részletesen a gyilkosságot, és szeretnék mindent hallani a gyönyörűséges Aphroditéről.

* * *

– Mi az ördög ez a sok autó? – nézett ki az irodája ablakán Albert Morrison hétfő reggel. A gyár előtti kis parkolót vagy tucatnyi jármű töltötte meg, míg mások felugrattak a behajtó füves szegélyére.

– Az a nőszemély, Raisin idehozott valami PR-ügynököt Londonból – mondta John Sayer. – A fickó jól felkorbácsolta az érdeklődést a környéken.

– Semmi szükségünk rá, hogy felkeltsék az érdeklődést az ügyleteink iránt! – vakkantotta Morrison. – Sayerhez fordult, aki Farley Dunsterrel együtt az íróasztal túloldalán várakozott. – Ügyeljenek rá, hogy ezek ott bírjanak magukkal. Nem tudjuk, kik közülük az újságírók, úgyhogy tartsák rajtuk a szemüket. Foglalkozzanak velük, aztán tessékeljék ki őket. Utána senkit nem szeretnék itt látni.

– Holnapra eltűnnek – nyugtatta meg a főnökét Sayer. –

Legalábbis a többségük… Talán…

– Akkor magával is ugyanez fog történni holnap! – ripakodott rá Morrison. – Nem értem, miért engedjük ezt a cirkuszt.

– Mert különösnek hatna, ha nem engednénk – folytatta Sayer nyugodtan –, és a kedves felesége…

– Rá is ügyeljenek – dörmögte Morrison. – Nem hagyhatjuk, hogy ez a felhajtás megzavarja a terveinket. Tartanunk kell magunkat az ütemezéshez. Mondja meg Raisinnek, hogy beszélni akarok vele, amint végzett a sajtógyűléssel. Most menjenek, és vegyék kézbe ezt a káoszt.

A két férfi sarkon fordult.

– És Dunster! – szólt a biztonsági őr után Morrison. – A legjobb, ha a kis játékszerét nálam hagyja.

Dunster Sayerre pillantott, az bólintott egyet. Az őr levette a dzsekijét, mire bal karja alól egy bőr pisztolytáska villant elő. Ahogy lecsatolta a tokot, fémesen megcsillant benne egy fegyver. A rögzítőszíjakat a tok köré csavarta, és letette a felszerelést Morrison asztalára. Az felvette a revolvert, és bezárta az íróasztalfiókjába.

Az időjárás kedvezett a sajtótájékoztatónak. Agatha megkönnyebbült, hiszen az idő nem olyasmi, amit bármelyikük befolyásolhatna. Csupán néhány bárányfelhő úszott át a halványkék égen, de esőnek jele sem mutatkozott. Tökéletes körülmények a fotózáshoz, gondolta Agatha.

Nézte Royt munka közben, ahogy egy csapat fotós körül fontoskodik, instrukciókat oszt, hárítja az ilyen-olyan újságírói kéréseket, és türelemre inti őket. Rózsaszín szerelésében messziről kitűnt a tömegből. Agatha szolidabb öltözéket választott, olyat, amiről úgy érezte, méltó egy magánnyomozó-iroda vezetőjéhez. A sötétkék Max Mara nadrágkosztüm kellőképp visszafogott volt. Roy majd játssza az excentrikus kampánymenedzsert, ő meg komoly interjúkat ad. Az egyik szórakoztat, a másik informál. Ez nem a „jó zsaru-rossz zsaru” kettős, gondolta Agatha, inkább „a bohóc és a porondmester” szereposztás.

– Jól van – szólt lágyan a mellette várakozó Tonihoz. – Immár minden figyelem erre a gyülevész hadra irányul. Most besurranhatsz az elosztórészlegbe. Jól nézz körül. Ha bent van ma bárki az állandó munkatársakból, elegyedj szóba vele. Kérdezd meg, észlelt-e valami szokatlant mostanában.

– Mármint egy gyilkosságon és a médiafelhajtáson kívül?

Agatha szúrós pillantást lövellt a lányra.

– Oké, megyek – tartotta fel a kezét Toni.

– Mrs. Raisin! – John Sayer közeledett. Vagy inkább az eltűnt és halottnak hitt Neil Webster hadnagy.

Agatha figyelmesen megnézte magának, és igyekezett semleges arckifejezést ölteni. Még nem jött el az ideje, hogy akár csak halványan célozzon Sayernek a kérdéskörre, ami nyugtalanította: miért robbantotta fel

azt a terepjárót? Hogy jutott ki Afganisztánból? Hogy jutott át a határokon, és utazta át a fél világot anélkül, hogy elkapták volna? Hogy került vissza Angliába? És mit keres itt egyáltalán?

– Csak nem a szőke kis kolléganőjét láttam az előbb önnel? Máris el kellett mennie?

– Megkértem, hogy nézzen utána… – Agathának sebesen kattogott az agya –, hogy az újságírók nem álltak-e rossz helyre az autókkal.

– Értem – bólintott Sayer. – Kitűnő gondolat. Nem szeretnénk több balesetet, igaz?

Ez szörnyen vészjóslóra sikeredett, gondolta Agatha, már-már fenyegetésnek hangzott, Sayer negédes mosolya ellenére.

– Mr. Albert szeretné, ha bemenne hozzá, miután itt végzett – adta át az üzenetet Sayer. – Én majd felkísérem.

– Részemről rendben – felelte Agatha. – És most, ha megbocsát, kezdenünk kell.

„Tehát berendeltek – gondolta. – Úgy látszik, Morrison felhúzta magát. Nos, ha zabos lesz, könnyen lehet, hogy elkottyint majd valamit. Alig várom, hogy beszéljek vele.”

Roy összeütögette a tenyerét, majd le-föl ugrált párat, hogy megbizonyosodjon, mindenki látja, és hangosan figyelmet kért. Sayer hátrahúzódott, és úgy helyezkedett, hogy szemmel tartsa az istállótól a gyárhoz vezető útvonalat. Agatha elnézett a másik irányba. Dunster ballagott be a látóterébe, és a kocsifelhajtó felé indult. Figyelnek bennünket – gondolta Agatha. Nem akarják,

hogy elbóklásszunk olyan helyekre, ahová nem kellene.

– Kérem, egy kis figyelmet! – eresztette ki a hangját Roy a zsurnaliszták kisebb gyülekezetének. – Most, hogy mindannyian itt vannak, szeretnék bemutatni önöknek egy nagyon különleges illetőt. Hölgyeim és uraim, a bűbájos Csitt-Csatt!

Itt következett Peter Trotter belépője a show főszereplőjével. A kantárjánál fogva bevonszolta a csacsit a kíváncsi fotósok és újságírók elé. A műszőrme kabát a lapockájára terítve virított. Agatha még ebben a megtépázott állapotában is szerette volna visszakapni a ruhadarabot. Olyan kellemes viselet volt! Mi az ördögért kellett ennek a szamárnak adnia? Amint alkalma lesz rá, fogadta meg, elmegy Londonba, és vesz egy újat, ugyanilyet.

– Gyere már, te büdös disznó – motyogta a szája sarkából Trotter. Csitt-Csatt halkan morgott, és félig leeresztett szemmel az idegeneket méregette az udvaron. „Nem tűnik túl boldognak, gondolta Agatha. Talán megnyugtathatnám, és…”

– Az én kicsi Csitt-Csattkám! – Aphrodite Morrison összetéveszthetetlen nyávogása hasított a levegőbe. Trotter előrevezette a jószágot, az istállóudvarra. A közeledő Aphrodite szőke haja hullámokban simult a vállára. Napszemüveget viselt, aranyszínű pufidzsekit, arany csillagokkal ékesített fekete leggingset, és szintén arany, magas szárú tornacipőt. Vakuvillanások záporában lépett a fotósok elé.

– Hölgyeim és uraim! – kiáltotta Roy, eltökélten, hogy visszaszerzi a figyelmet. – Ő itt Csitt-Csatt odaadó gazdája…

– Affffrodi… frodité Morrison vagyok – botladozott Aphrodite nyelve, míg Csitt-Csatt felé lépkedett enyhén támolyogva, és egy répát nyújtott felé.

Hihetetlen, gondolta Agatha. Még délelőtt fél tizenegy sincs, és már bepiált. Tökrészeg.

Csitt-Csatt a répa után kapott, és eközben megharapta gazdája egyik ujját.

– Aúúú! – visított a nő. – Te dög! – Aphrodite elrántotta a kezét, aztán ütésre lendítette, de az állat könnyedén kitért előle. A pofon telibe találta Peter Trottert. A kamerák surrogva irányba álltak, a vakuk villogni kezdtek, ám Roy máris a helyzet magaslatán volt. Aphrodite és a fotósok között termett, és hatékonyan elejét vette, hogy bármit megörökíthessenek a történtekből.

Az igazi lencsevégre való pillanat akkor adódott, amikor Sayer közbelépett, hogy odébb terelje Aphroditét, mire Csitt-Csatt az újságírók előtt odaballagott Agathához, finoman a karja alá dugta a fejét, és nagy, barna szemével a kamerákba bámult. A jelenet olyan ellenállhatatlan volt, hogy még a legkeményebb, legcinikusabb sajtósok szíve is megenyhült, és kórusban olvadoztak, miközben kattogtak a gépek, forogtak a kamerák.

A riporterek a vakuviharban Agathának kiáltoztak, hogy nézzen oda. A tömeg élén Charlotte Clark állt. Szélesen mosolygott, és a szájával azt formázta:

– Exkluzív!

Agatha bólintott, aztán Charlotte szinte eltűnt a szeme elől, ahogy a nő feje fölött mikrofonokat és felvevőket nyújtogató karok erdeje lendült feléje.

– Hogyan lettek barátok Csitt-Csatt-tal? Hogyhogy így szereti önt?

Agatha kívülről hallotta a saját hangját, amint a kérdésekre válaszol. A gondolatai egymást kergették, és elrepítették egy más dimenzióba, mert ebben a pillanatban rájött, mi hiányzik a tett színhelyéről. Nem – fordult meg gyorsan, hogy megvizsgálja az istállóudvart –, valami más volt ott. A kép még mindig nem állt össze, de most már tudta, miféle hiányzó darabkát keressen hozzá. Már csak meg kell találniuk.

Miután kifogytak a kérdésekből, Roy Silver az autóikhoz terelte az újságírókat.

– Ne feledjék – mondta búcsúzóul –, holnap ugyanitt termékbemutatót tartunk. Ugyanebben az időben, sajtócsomagokkal és ajándékokkal. Elmondjuk majd a verseny részleteit, hogyan nyerhetik meg az olvasóik a fődíjat, vagyis a személyesen találkozást Csitt-Csatt-tal, továbbá…

Agatha visszavezette a csacsit a bokszába.

– Még a végén megszeretlek? – morfondírozott. – Kötve hiszem, hogy valaha a kedvenc állatom leszel, de még az is lehet… – Megcirógatta az állat fejét, aztán a saját kezéről csapta meg a csacsibűz. – Vagy nem.

Felbukkant Trotter, és bevágta a bokszajtót. Az arcán piros folt éktelenkedett.

– Nincs sok szerencséje a nőkkel, mi, Trotter? – kérdezte Agatha.

– Fogja be azt a lepcses száját – sziszegte a férfi, és tett egy lépést felé.

– Menjen a dolgára, Trotter! – John Sayer közeledett az udvaron át. Trotter Agatha lába elé köpött, és eloldalgott.

– Igazi sármőr – jegyezte meg Agatha Sayernek. – Honnan kukázta ezt az alakot, Mr. Emberierőforrás-menedzser úr?

– Velem jönne, kérem? Mr. Albert már várja.

Albert Morrison felnézett egy iratból, és zordan méregette a nyomozót, miután Sayer beterelte az irodába.

– Mrs. Raisin. Nem szeretem az efféle színházi előadást a saját ingatlanom területén – mutatott ki az ablakon az istállóudvar felé.

– Önnek is jó reggelt, Mr. Morrison – felelte Agatha. – A felesége, mondhatni, főszerepet játszott ebben az előadásban, nem igaz?

– Hagyja ki ebből a nejemet! – kiáltotta Morrison. – Maga itt csak felfordulást csinált, semmi mást. Azt akarom, hogy távozzon. A szerződése érvénytelen. – Felkapta az iratot az asztaláról, Agatha elé tartotta, hogy lássa, ez az, amit aláírtak, majd darabokra tépte, és visszaszórta egy kupacba az asztalra.

– Nagyon drámai – jegyezte meg Agatha –, de nekem is van egy példányom belőle.

– Akkor bizonyára emlékszik arra a kitételre – hangsúlyozta Morrison –, hogy tilos bármi olyat tennie, ami árt a vállalat hírnevének. Maga egyértelműen megszegte ezt a záradékot. Egy pennyt nem kap a munkájáért.

Ekkor kinyílt egy oldalajtó, amelyben Angus Bream jelent meg, keze szorosan Toni karjára fonva, és durván Agatha felé lökte a lányt.

– Soha többé, semmilyen körülmények között nem léphet be többé a gyár területére – jelentette ki Morrison Tonira pillantva. – Maga pedig, Mrs. Raisin, a holnapi tevékenységét az istállóudvarra korlátozza. Látni sem akarom többet. És most kifelé.

Agatha aggódva pillantott Tonira. A lány bólintott és vállat vont. Jól volt, az a fő.

– Megyek – mondta Agatha az asztalra támaszkodva –, de nem utoljára látott, Albert Morrison. – Felkapta a papírfecniket, és a levegőbe szórta, úgy, hogy azok konfettiesőként hullottak vissza magára Morrisonra. Agatha Raisin ekkor kimasírozott, és elhagyta az épületet.

* * *

Agatha, Toni és Roy a Károly Király kocsmában ültek a Raisin Nyomozóirodával szemben. Néhány szendvics és ital mellett a délelőtti eseményeket vitatták meg.

– Szerintem kitűnően ment – áradozott Roy –, leszámítva az Aphrodite-incidenst, de emiatt nem kell

idegeskednünk. Az újságírók többsége nem látta, mi történt, és egyik sem kapta le a pillanatot. Rólad viszont isteni képek fognak megjelenni, Agatha, a csacsival. Egyszerűen szenzációsan néztetek ki együtt!

– Azt hiszem, sikerült meggyőznöm őket, milyen aranyos Csitt-Csatt – mosolygott az érintett. – A nagy kérdés változatlanul az, ha Csitt-Csatt ártatlan, akkor ki ölte meg Mrs. Dinwiddyt?

– E téren ragaszkodnod kell a tervünkhöz, Aggie drágám – mondta Roy. – Nem nyilatkozhatsz egy folyamatban lévő nyomozásról. Holnap, miután elmagyaráztuk nekik a kampány lényegét, adhatsz egy kis lökést a Raisin Nyomozóirodának, beszélhetsz például az eredményeidről, és elmondhatod, hogy minden bizonyíték, amit felfedezel, a megfelelő hatóságokhoz kerül.

– Nem mintha lenne valami bizonyítékunk – vetette közbe Toni.

– Még nincs – mondta Agatha –, de már tudom, mit kellene keresnünk.

– Mire gondol? – nézett rá kíváncsian Toni.

– Valamit, ami határozottan hiányzott a színhelyről – magyarázta Agatha. – Mrs. Dinwiddy hangfelvevőjét.

– Hát persze! – csapott a homlokára Toni. – Folyton ott lógott a csuklóján. Látnom kellett volna, amikor ellenőriztem a pulzusát. De nem volt rajta, kétségkívül.

– És bárkinek a hangját vette is fel arra a magnóra – fűzte tovább a szót Agatha –, és bármit mondott is az

illető, jó eséllyel ez vezetett Mrs. Dinwiddy halálához. Szerintem a hölgy rájött valamire, és el kellett hallgattatni.

– Tehát meg kellene találnunk a diktafonját – bólintott Toni. – Hol kezdjük a keresést? A gyárban?

– Nem lesz könnyű visszajutni – ingatta a fejét Agatha. – Téged teljesen kitiltottak, engem meg egy percre sem fognak szem elől téveszteni. Egyébként mi történt délelőtt?

– Tulajdonképpen találtam egy besurranási lehetőséget a gyárba – mondta Toni. – Bream üvöltött velem, hogy mondjam meg, hogyan sikerült bejutnom. Én azt állítottam, a főbejáraton, de nem hitt nekem. Rajtakapott, hogy egy munkatársat faggatok az elosztórészlegben. Ez a lány épp azt mesélte, hogy a nap végén mindig el kell hagyniuk az épületet, de amikor másnap reggel bejönnek dolgozni, gyakran egyértelmű jeleit látják, hogy éjszaka emberek jártak ott. Bream ekkor ragadott meg és vonszolt ki.

– Na és hogy jutottál be?

– A kutatás-fejlesztés épülete nem biztonságos – magyarázta Toni. – A nagy része tűz martaléka lett. Az ajtók csak lógnak a helyükön. Az az épületrész maradt a leginkább ép, ami a főépülettel határos, bár itt is szenes és kormos minden. Nincs közvetlen átjárás, de találtam egy ajtót, ami a női mosdóba vezet. Úgy tűnt, zárva van, de egy kicsit meglöktem, és kinyílt. A zár és a keret elváltak egymástól. Amikor belülről becsuktam, megint olyan volt,

mintha stabilan zárva lenne. Szóval, ennek a részlegnek a mosdója a főépület női mosdójába nyílik egy ajtón keresztül, ami szintén nem volt bezárva – de most már igen.

– Honnan tudod? – hökkent meg Agatha.

Toni a zsebébe túrt.

– Mert én zártam be, és itt a kulcs.

– Nagyon okos – ismerte el Agatha. – Így aztán, ha fel is merülne bárkiben, hogy ezen az úton surrantál be, csak zárt ajtókra találsz, mi pedig újra használhatjuk ezt az útvonalat.

– Nekem ez nem tűnik jó ötletnek – rázta a fejét Roy. – Ha ott ólálkodtok majd, és elkap benneteket valamelyik ronda smasszer…

– Ez csak egy lehetőség – vette el a kulcsot Tonitól Agatha –, és mérlegelnünk kell minden lehetőséget.

– Most szükségem lenne az irodádra, Aggie – mondta Roy. – Meg kell szerveznem egy csomó mindent holnapra, és bebiztosítani, hogy az esti hírekben ott szerepeljetek Csitt-Csatt-tal. A regionális lapokat egyértelműen megnyertük, és azok majd idecsábítják a nagyokat, akik úgy fognak döngeni az ügy körül, mint méhek a mézesbödön felett.

Ahogy Roy elindult az iroda felé, Agathának hirtelen bevillant, mit mondott a fiú. *Méhek a mézesbödön felett*. Büszkeség és izgatottság remegtette meg a szívét. Ez vagyok én, gondolta. Én vagyok a mézesbödön! Annyi marketingszakmában töltött év után Londonban,

megszervezve egy csomó felhajtást és hírverést másoknak, most én állok a figyelem középpontjában. Az a gondolat Dinwiddy magnójáról egy kicsit elterelte a figyelmem, de a rengeteg újságíró mind *velem* akart beszélni. Ezúttal én vagyok a sztár. Agatha Raisinből híresség lesz!

– Odatalálsz erre a helyre? – nyomta Toni kezébe Elizabeth Thirkettle címét. – Nekem közben át kell gondolnom, mit mondok holnap a közönségemnek.

Szép maradt az idő az alatt is, míg a Charlbury felé vezető úton autóztak. Toni vezetett, Agatha az ablakon bámult kifelé, az út menti sövényeken túlra, ahol a földek már felszántva várták a telet. A burgonya itt-ott még fölszedésre várt, zöld foltokkal színezve a lágyan hullámzó dombokon elterülő patchwork-szerű mintát. Agatha egyre-másra fedezett fel piros sárkányrepülőket, amint kecsesen keringenek az égbolton a földek felett, széles szárnyukkal megkapaszkodva minden meleg légáramban és segítő széllökésben.

– Szerintem most jön majd balra a Sparrow-tanya bekötőútja – szólalt meg Toni. Rákanyarodott egy keskeny dűlőútra, a kocsi ide-oda ugrált, ahogy egyik vályúból a másikba pattant. Agatha attól félt, mindjárt felbukkan a torkában az ebédre elfogyasztott szendvics, de aztán hál' istennek kisimult az út, és megérkeztek egy kőből épült farmházhoz.

– Ez az – csatolta ki Toni a biztonsági övét. – Sparrow-

farm.

Tanyasi épületnek túl nagy volt a ház, kúriának túl kicsi. A bejárati ajtó előtt fatornác nyújtózott, mindkét oldalán rózsaágyás, a virágok utolsó, rózsaszín szirmaikat tárogatták szemérmesen.

– Azt hiszem, valami nagyobb szabásúra számítottam – nézett körül Agatha. – Nem épp egy palota, igaz?

Megzörgette a nagy fekete oroszlánfejes kopogtatót, mire Clive Thirkettle nyitott ajtót. Ezüstös, göndör fürtjei glóriaként világítottak a sötét előszobában.

– Jöjjön be, Mrs. Raisin – tárta ki az ajtót. – Már vártuk önt.

Bevezette vendégeit egy szalonba, ahol Elizabeth Thirkettle egy díszes, fakeretű kandallónál ült. A ház frontjának nagy ablakain beömlött a fény. A szoba berendezését két kanapé, két fotel, valamint egy kredenc és egy üvegvitrin alkotta, valamennyi masszív György-korabeli darab, akárcsak a kávézóasztalka a kandalló előtt. Elegáns és kényelmes – állapította meg Agatha a berendezés láttán.

Elizabeth Thirkettle felállt, hogy kezet rázzon velük. Hellyel kínálta őket, Clive pedig teát és Garibaldi-koktélt ígérve kisietett.

– Köszönöm, hogy eljött, Mrs. Raisin – kezdte Elizabeth. – Nagyon sokat jelent számomra, hogy ön komolyan veszi ezt a rettenetes ügyet.

– Ó, nagyon is – sietett a válasszal Agatha, miközben felvillant előtte az ugató plüsscsacsi képe. – Nagyon

szeretnék többet megtudni a testvéréről.

– Ezek mi vagyunk – mutatott Elizabeth egy ezüstkeretes képre a kandallópárkányon. Két fiatal, nyári ruhás lány állt a fotón, mosolyogtak a napsütésben. Az idősebb Elizabeth, a fiatalabb Clarissa. Agatha meghökkenve látta, hogy fél karjukkal egy-egy szőrös, hosszú fülű szamár nyakát ölelik át.

– Az itteni szamarak – magyarázta Elizabeth vendége arcát látva. – A kép a ház mögötti réten készült. Mindig tartottak errefelé csacsikat. Clarissával mi itt nőttünk fel.

– Ön egész életében itt élt? – kérdezte Toni.

– Nem egészen – mosolyodott el Elizabeth. – Amikor Clive-val összeházasodtunk, sok időt töltöttünk külföldön. Egyesült Államok, Közel-Kelet, Burma – ezt ma Mianmarnak hívják, ugye? Clive egy olajtársaságnál dolgozott. Amikor Clarissa hozzáment Henry Dinwiddyhez, beköltöztek egy hatalmas, modern hampshire-i házba. Henry építési vállalkozóként kezdte a pályáját, aztán ingatlan-adásvételre tért át, főleg London környékén. Igen módos ember lett. Nem sokkal azután, hogy az én Clive-om nyugdíjba ment és meghaltak a szüleim, visszatértünk erre a birtokra, és Clarissa is visszaköltözött, amikor pár éve Henry eltávozott.

– Clarissa hagyott maga után gyermeket? – érdeklődött Agatha.

– Nincs gyereke – rázta a fejét Elizabeth. – Nekünk Clive-val két fiunk van, Szingapúrban dolgoznak. Javarészt Ázsiában nőttek fel, és ott is maradtak.

– Tehát Clarissa örökölte Henry vagyonát? – kérdezte Toni.

– Pontosan – bólintott Elizabeth. – Sosem voltak anyagi gondjai.

Az előszoba felől teáscsészék csörgése jelezte Clive jöttét. Óvatosan letette a tálcát a kisasztalra, és megkönnyebbült sóhaj hagyta el a száját abbéli örömében, hogy sikerült balesetmentesen leszállítania a porcelánt. Toni ajánlkozott, hogy kitölti a teát, mire Clive hálásan süppedt az egyik fotelba.

– Ha Clarissa ekkora vagyonra tett szert, miért dolgozott Albert Morrisonnak? – firtatta Agatha.

– Ezt sosem fogom igazán megérteni – felelte Elizabeth. – Mindig alaposan kivette a részét Henry vállalkozásaiból. Remek szervező volt. Kimondottan hatékony. Henrynek szüksége is volt rá hátországként, hogy a csúcson maradhasson. Szerintem a testvérem úgy gondolta, Albert Morrison Henry egy másik kiadásban. Egy falunapon ismerte meg Carselyben. Úgy tűnt, minden ragaszkodását, amelyet egykor Henry irányába táplált, az új kapcsolatába invesztálta, és teljes szerelemmel fordult Morrison felé. Csodálta a férfit, és nem látta, amit mi láttunk, hogy nem egy kimondottan jó ember.

– Egy igazi gazfickó – motyogta Clive. – Nincs itt túl meleg, drágám?

– Most ezt ne, drágám – intett neki Elizabeth. – Clarissa össze volt törve, amikor Albert elvette Aphroditét, és szentül hitte, hogy érdekházasság köttetett.

– Mit ért ezen? – nézett rá Agatha.

– A nő amerikai állampolgár volt – szólt közbe Clive. – Nem kapott brit útlevelet. Morrison azt ígérte neki, ha hozzámegy, letelepedhet az országban. Tényleg szörnyű itt a hőség, Elizabeth, sajnos muszáj…

– Ó, jól van akkor, csináld – szólt türelmetlenül a felesége.

Agatha rémülten nézte, amint Clive a kardigánján matatva gombolkozni kezd. Vajon meddig vetkőzik? Mit nem akart a felesége? Valami nudista a pasas? Ekkor Carl ezüstös fürtjeihez nyúlt, és lehúzta magáról az álhajat, kivillantva csillogó, tökéletesen kopasz fejét. Megtapogatta a búbját egy vászon zsebkendővel.

– Elnézésüket kérem, hölgyeim – ejtette a parókát az ölébe. – Elizabeth szereti, de én ki nem állhatom ezt az izét.

– Mert a fiatalkorodra emlékeztet – vágta rá a neje, aztán Toni kikerekedett szemét látva elkacagta magát. – De lehet, hogy ideje feladni…

– Tehát Aphrodite úgy hitte, hozzá kell mennie Morrisonhoz, hogy az Egyesült Királyságban élhessen – összegezte Agatha –, ami valószínűleg nem igaz. Mit nyert vele Morrison? Egy trófeafeleséget?

– Azt remélte – magyarázta Elizabeth –, hogy ráteheti a kezét a nő pénzére. Az üzlet hanyatlott, a férfi gyakorlatilag csődbe ment. Aphrodite azonban aláíratott vele egy házassági szerződést. Kész volt nagyvonalú havi járadékot biztosítani a férjének, de a vagyonát Morrison

nem örökölhette. Akkor sem, ha Aphridote váratlanul meghalna. Ez esetben minden pénz egy állatvédő szervezetre szállna. Albert elég mohó vagy eltökélt volt ahhoz, hogy belemenjen ebbe, kétségtelenül azt remélve, hogy egy nap mégiscsak az övé lesz a vagyon.

– Mindeközben a vállalkozás még mindig köhögött – jegyezte meg Agatha. – Morrison Clarissától kért pénzt?

– Rendszeresen – bólintott Elizabeth –, de a nővérem egy pennyt sem adott neki. Azt akarta, Albert hagyja el Aphroditét, szüntesse meg a vállalkozást, és költözzön vele új otthonba – de úgy, hogy Clarissa kezében maradjanak a pénzügyek. Körül volt véve tehát két gazdag nővel, de egyik sem volt hajlandó kisegíteni.

– És ekkor jött a képbe Josie – szólt közbe Toni. – Róla tud valamit?

– Clarissa mindent elmesélt – sóhajtott Elizabeth. – Ő maga látta el pénzzel a lányt, hogy az mondjon fel a cégnél, és vágjon neki a világnak. Aphrodite egy dolog, de ez a szajha…

– Clarissa szerette a szamarakat? – kérdezte Agatha, miközben tekintete újra a fotóra siklott.

– Imádta őket! – lelkesedett Elizabeth. – Rajongott Csitt-Csattért, és az érzés kölcsönös volt. Szerintem Aphrodite csak azért tartja az állatot, mert az idegesíti Morrisont, emlékeztetvén rá, hogy egy jótékonysági szervezetre szállnak a felesége milliói, ha bármi történik az asszonnyal. Az egyetlen ember, aki igazán szerette azt a jószágot, Clarissa volt, amin mindenki elámult, tekintve,

hogy a nővérem milyen tüskésen viselkedett az emberekkel a gyárban. Csitt-Csatt viszonozta a szeretetet. És innen tudom, Mrs. Raisin, hogy az az állat egyszerűen nem ölhette meg a testvéremet.

– Keresünk egy tárgyat, ami Clarissáé volt – mondta Agatha. – Egy hangfelvevőt. Mindig magával hordta.

– Mr. Sayer elhozta egy dobozban a gyárból Clarissa dolgait – állt fel Elizabeth. A szalon másik végéből nyíló ajtóhoz ment. – Itt van, a dolgozószobában.

Agatha és Toni követték. Az asszony egy kisméretű kartondobozra mutatott, amely az íróasztalon pihent. Benne hevert egy sál, egy pár kesztyű, egy töltőtoll, egy szemüvegtok, és a legalján a diktafon. Agatha felkapta, és győzedelmes mosollyal Toni kezébe nyomta.

– Hogy működik? – fedte fel szokásos tájékozatlanságát a technikai eszközök világában.

– Ezt itt bekapcsoljuk – nyomta meg Toni a Power gombot –, és a kijelzőn látni lehet a tárolt fájlokat. – Toni arca elkomorult. – Kivéve, ha nincs rajta semmi.

– De hát ezt használta Clarissa a hangfelvételekhez – értetlenkedett Agatha. – Tele kellene lennie beszélgetésekkel. Sayer nyilván letörölte, mielőtt leszállította ide a dobozt.

– Csakugyan teli lehetett – forgatta Toni az ujjai között az eszközt elgondolkodva. – Egy ilyen masina nem használható örökké, Clarissa viszont aligha törölte le a hanganyagokat. Én a helyében átmentettem volna a fájlokat egy másik eszközre, hogy ott tároljam, ezt pedig

használtam volna az újabb felvételekhez. Mrs. Thirkettle, a húgának volt laptopja vagy számítógépe?

– Ugyanezt kérdezte Sayer is, amikor elhozta a holmijait – mondta Elizabeth. – Azt állította, meg kell győződnie róla, hogy nem kerültek ki a vállalattól bizalmas dokumentumok. Mondtam neki, hogy itt nincs semmiféle komputer.

– A fene esne belé! – szaladt ki Agatha száján, nem leplezve csalódottságát, majd látva, hogy Elizabeth felvonja a szemöldökét, gyorsan hozzátette: – Elnézést kérek.

– Nos, egyetértek, hogy bosszantó lenne a dolog, ha így állna… – húzta a szót a hölgy –, de én nem bíztam ebben a Sayerben. Úgyhogy hazudtam neki. – Elfordított egy kulcsocskát az íróasztal egyik fiókjában, és elővett egy ezüstszínű laptopot. Toni felnyitotta, bekapcsolta, és vártak. A képernyő életre kelt, a háttérfotón Clarissa Dinwiddy állt büszkén Albert Morrison mellett. Formális öltözékükből ítélve valami hivatalos eseményen lehettek.

– Szükségünk lenne a jelszavára – szólalt meg Toni.

– Azt sajnos nem tudom – ingatta a fejét Elizabeth. – Sosem érdeklődtem túlzottan az efféle dolgok iránt.

Agatha hátrapillantott Mr. Thirkettle-re, aki a foteljában elnyúlva lehunyt szemmel, hátrahajtott fejjel és tátott szájjal aludt. Parókája, mint valami bizarr erényöv, az ölében pihent, de úgy látszott, bármikor lepottyanhat a földre.

– És ő sem – tette hozzá Mrs. Thirkettle, majd

csettintgetni kezdett a férjének, rosszallóan ingatva a fejét, amikor annak csak mellkasára biccent az álla a zajra.

– Talán rájöhetünk – latolgatta Agatha, és visszanézett a monitorra Toni válla fölött. – A legtöbb ember valami könnyen megjegyezhető jelszót használ, nem? Én például mindig…

– Az 1-2-3-4-et? – fejezte be Toni.

– Honnan tudod?

– Számtalanszor kellett már megtalálnom a gépén dokumentumokat, mialatt nem volt az irodában – mosolyodott el a lány. – Mivel nincs túl sok türelme az ilyesmihez, ez volt a legkézenfekvőbb verzió, hogy kipróbáljam, és elsőre működött.

– Kézenfekvő? – ráncolta a homlokát Agatha. „Az első adandó alkalommal megváltoztatom – határozta el. – Ezentúl *Hodge Boswell* lesz. Ezt elég könnyű megjegyezni.”

– A másik, amit a legtöbb ember használ – folytatta Toni –, a kedvenceik neve.

„A francba! – gondolta Agatha. Akkor talán legyen *Charles*.”

Toni ujjai végigszántottak néhány billentyűn.

– Nem – csóválta a fejét –, nem Csitt-Csatt. Szintén gyakori jelszó valamelyik közeli szerettünk neve. „Ó, az isten szerelmére!” – sóhajtott magában Agatha.

– Jól van? – pillantott fel Toni a billentyűzetből.

– Igen, persze! – legyintett Agatha. – Nézd csak ezt a

róluk készült képet… Próbáld meg az Albertet.

– Nem Albert – mondta Toni begépelve a nevet. – Hogyan is emlegette őt? Mr. Albert, így mondta, nem? Nem, nem működik ez sem. Lássuk az Albert M-et. Ez se jó. Várjunk csak egy kicsit…

Toni elővette a zsebéből az okostelefonját, ujjai olyan tempóban szántottak a kijelzőn, hogy Agatha nem is próbálta követni, mit gépel. Agathát egy flipperjátékra emlékeztette. Ő maga egyszer próbált egy ilyen masinával játszani sok évvel ezelőtt, amikor egy ifjú titánt igyekezett elbűvölni a randevújukon, de kiderült, hogy a fickót sokkal jobban érdeklik a pittyegések, csilingelések és villogó fények, mint maga Agatha. Aztán amikor ő távoztában véletlenül rátaposott tűsarkával a fickó lábára, az el is vesztette a játszmát.

– Internet… anagramma… – motyogta Toni, majd újra a billentyűzet fölé hajolt. – Ez az! – kiáltott fel. – Megvan! Mrs. Dinwiddy jelszava Mr. Table, az Albert M anagrammája.

A képernyőn most egy sereg ikon tűnt fel.

– Rengeteg mappája van – vette szemügyre őket Toni, majd kiválasztott egyet, és rákattintott.

– Nem baj, nézzük, mik azok – szólt Agatha türelmetlenül. – Mi van bennük?

– Bingó! – örvendezett Toni. – Hangfájlok. Itt tárolta a felvételeket. Több ezer lehet. Sokórányi rögzített beszélgetés.

– Mrs. Thirkettle, lehetséges volna kölcsönkérnünk

Clarissa laptopját? – kérdezte Agatha, miközben visszamentek a szalonba. Mr. Thirkettle parókája a térdére vándorolt. Agatha eltűnődött, vajon magától-e, vagy a férfi felébredt, és ő igazította oda. – Úgy tűnik, rengeteg felvételt kell végighallgatnunk.

– Ha ez segít a nővérem gyilkosának megtalálásában, Mrs. Raisin – mondta az idős hölgy enyhén remegő ajakkal –, természetesen tegyék, amit kell.

– Toni – szólt hátra Agatha –, hozd, kérlek, a laptopot. Dolgod lesz vele.

Hetedik fejezet

Visszaérve Mircesterbe Toni az irodában átmásolta az összes hangfájlt a saját gépére, Agatha pedig biztonságosan elzárta a laptopot a fémszekrény alsó fiókjába. Sayer ugyan nem tudhatja, hogy Elizabeth Thirkettle odaadta neki a gépet, de a nyomozó az esélyét sem akarta meghagyni, hogy esetleg rájöjjön és keresni kezdje.

– Hol kezdjem? – kérdezte Toni a számozott fájlok özönét nézve a monitoron.

– Ha látod, melyik a legrégebbi, azzal volna a legjobb – javasolta Agatha. – Nem tudjuk, mit keresünk, tehát mindent ellenőriznünk kell. Elcsíphetünk pár fontos szót egy gyári munkástól, vagy életbevágónak bizonyulhat valakinek a hangja, akit ismerünk. Egy részük lényegtelen lehet, más részük unalmas…

Miután Toni vagy fél órát hallgatta egyik felvételt a másik után, amelyeken az alkalmazottak a helyi busz

fűtésétől kezdve a tenerifei vécékig mindent megvitattak, elkínzottan nézett Agathára.

– Nem utálja, hogy mindig igaza van? – sóhajtott. – Ez nem egyszerűen unalmas… Mi a fenéért vette föl Mrs. Dinwiddy ezt a sok hablatyot?

– Szerintem nem tudhatta, mi jön majd kapóra a kis bosszúakciókhoz, amiről beszélt nekünk – vélte Agatha. – De nem mindegyik unalmas. Ott volt az a nő, aki hazament, és ott találta a férjét, amint az asszony esküvői ruháját próbálgatta…

– Az tényleg jó! – nevetett Toni. – De ez is az. – Rákattintott egy fájlra, és a hangszóróból egy suttogó hang hallatszott: – „…meglátta a bozótosban, és nem volt rajta más, csak zokni meg egy gyapjúsapka…”

– Kíváncsi vagyok, vajon ugyanaz a fickó lehetett-e – kuncogott Agatha, aztán az órájára pillantott. – Már ennyi az idő? Haza kell mennem. Roy jön hozzám az esti lapokkal.

– Én még egy kicsit hallgatom ezeket – mondta Toni a következő fájlra kattintva.

„Az én Jake-em olyan beszédes volt, amikor megismerkedtünk – hallatszott egy középkorú nő hangja. – Most meg egy kuka.”

Agatha épphogy töltött magának egy gin-tonikot és lehuppant egy fotelbe, amikor Roy Silver viharzott be a házba egy köteg hírlappal.

– Siker, drágám! – kiáltotta ragyogva. – Meghódítottuk a

megyei sajtót, és a rádióállomások is leadják az anyagot. A telefonom megállás nélkül csörög, és mindenki ott lesz holnap a fotózással egybekötött termékbemutatón.

Roy kihajtogatott egy újságot, hogy megmutassa a címlapon a képet Agatháról és Csitt-Csattról. Amaz izgatottan előrehajolt a fotelben, majd elvette a lapot, és alaposan szemügyre vette a képet. A nyomtatás minősége miatt közelről mindent olyan elmosódottnak látott, így hát kartávolságra eltartotta magától a fotót. A hajával elégedett volt. Itt-ott egy-egy elbitangolt tincsecske, de egy szeles istállóudvaron ez még belefér. A mosolya magabiztos, határozott, egy csipetnyi finom bájjal. Igen, a mosolyával is elégedett volt, különösen, hogy a halványabb képminőség és a sminkje együttesen jól elrejtették minden ráncocskáját. Jaj ne! Az ott rúzs a fogán? Nem, ez is csak a kép hibája.

Hümmögések és halk motyogások közepette – „Nem is rossz, mmm” – összehasonlította a címlapfotót két másikkal, amit Roy mutatott, csak azokat más szögből fotózták. Összességében a bal profilját találta a legelőnyösebbnek, ehhez felzárkóztak a portréképek. Csitt-Csatt viszont, bárhonnan fotózták, minden képen szörnyen fest – állapította meg Agatha, és őszintén el kellett ismernie, hogy ő maga volt a show sztárja.

– Várj csak egy kicsit, Roy – ráncolta a homlokát. – Mi ez itt? – bökött az egyik újság címlapjára, ahol a Csitt-Csatttal közös képük közelében ez a cím virított: S*eggfejnek nevezte a polgármestert egy nő.*

– A helyi lapok… – vonta meg a vállát Roy. – Ezek már csak így működnek. De a sztorinkat nagyon jól dolgozták fel, lapozz oda, van másik fotó is.

– „Agatha Raisin magánnyomozó ma kampányt kezdeményezett Csitt-Csatt, a szamár megmentésére. A teljes cikk az 5. oldalon!” – olvasta hangosan Agatha a képfeliratot, amikor kopogás zavarta meg őket. – Megnéznéd, ki az, Roy? – Végigpörgette az újságot, véletlenül átlapozva azt az oldalt, amit látni szeretett volna, ellenben megakadt a szeme valamin.

– Hé, Roy! – kiáltott a fiú után. – Itt egy kis cikk Charles birtokáról. A Mircesteri Szabadidős Sportok Szövetsége összejövetelt tart nála, és azt írják… ELJEGYEZTE MAGÁT!

– Helló, Aggie! – A nappali küszöbén maga Charles állt.

– Te… – akadt el Agatha szava – téged eljegyeztek. Egy szóval sem mondtad. Egy árva szót nem szóltál erről!

– Akartam, hogy tudj róla – felelte Charles. – Őszintén, Aggie…

– Ne Aggie-zz engem! – reccsent rá a másik, és felpattant, hogy a férfi szemébe nézzen. – Akartad, hogy tudjam, de mindenki másnak előbb mondtad el. – Megrázta az újságot Charles orra előtt. – Most már mindenki tudja a faluban. Az egész világ, kivéve engem! Meddig tervezted titokban tartani? És amúgy ki a szerencsés választott? Ki az a szegény lány, akit átejtettél?

– Nagyon kedves teremtés – mondta Charles, és próbálta megőrizni a nyugalmát. – Egy kifogástalan és decens családból. Marynek hívják. Mary Darlinda Brown-

Field. Az apja sikeres üzletember. Ott lesz a szabadidős sportok szövetségének ünnepségén csütörtökön. És Mary is. Szeretném, ha megismernéd.

– Megismerném?! Azt akarod, hogy találkozzam vele? – kiáltotta Agatha. – Be akarsz mutatni a legutóbbi szexuális hódításod alanyának? Tulajdonképpen tényleg jobb, mint ha belefutok a hálószobádban.

– Nekem, öööö… csak meg kell néznem valamit… – szólalt meg Roy, és gyorsan elhagyta a szobát. Kisurrant a bejárati ajtón, és a Vörös Oroszlán felé vette az útját.

– Nem tudtam róla – szólalt meg fojtott hangon Charles, miközben minden erejével próbálta feltörni készülő dühét visszatartani –, hogy az engedélyedért kell folyamodnom az efféle ügyekben. Elvégre te sem konzultáltál velem Chris Akárkicsodáról.

– FIRKIN!

– Mi?

– Chris Firkin! Ez a neve! – harsogta Agatha. – Tudhattam volna, hogy Gustav kémjei már jelentették. Amúgy meg Chris más. Mi nem *kefélünk* egymással.

– Mi sem Maryvel.

– Mi? Nem hálsz együtt a kis… – Agatha alig hitt a fülének. – Komolyan mondod? Ez úgy hangzik, mintha próba nélkül vennél meg egy fantasztikus cipőt Londonban, aztán amikor felhúzod egy puccos vacsorára Barcelonában, kiderül, hogy nem jó, és hajíthatod el.

– Ez veled pont így történt, nem?

– Azzal ne törődj! Csak nem elvesztetted az érzékiséged,

Charles? Vagy a hölgyemény nem érdeklődik a… szex iránt?

– De, érdeklődik. Egyszerűen csak szeretné kivárni a megfelelő időt, helyet és…

– …hogy átvegye az irányításod a maga gazdasági érdekei szerint? Ez valami kufircmentes előházassági szerződés része?

– Egy házassági szerződést valóban előkészítettünk, de…

– Hát persze, naná! Hadd találjam ki – kapsz egy rakás készpénzt a menyegző után, de mindezt oly módon kell visszaforgatnod az ingatlanodba, ahogy a hölgy és a kedves papa diktálja. Az örökségéből egy pennyre sem számíthatsz, és ígéretet sem tehet ilyesmire, hacsak nem leszel nagyon-nagyon jó fiú hosszú-hosszú időn át. Mindeközben egy légfrissítőt sem vehetsz a BMW-dbe anélkül, hogy ők ne bólintanának rá.

– Egyáltalán nem erről van szó. Cinikus vagy és kíméletlen. Mary és a családja semmi mást nem akar, mint…

– …mint azt az életstílust, amiről úgy gondolják, megvásárolhatják maguknak, Charles. Azt hiszik, a pénzükkel majd felkapaszkodhatnak a társadalmi ranglétrán. Rááldoznak egy kis zsozsót, és befogadja őket az arisztokrácia. *Tudod,* hogy ez nem így működik. Holtom napjáig élhetek Carselyben, akkor is idegenként fognak rám tekinteni. Sosem illeszkedhetek be teljesen. Mindig úgy fogom érezni, hogy nem tartozom ide – és

ezek csak egyszerű falusiak. Te elfogadod azoknak az embereknek a pénzét, és pontosan tudod, hogy százszor rosszabb lesz nekik a te elit közegedben, mint amilyen nekem valaha volt itt, a hétköznapi emberek között. Az új menyasszonyod és a klánja sosem lehetnek az elitklub tagjai. Mindig le fogják őket nézni. Elvégre *kereskedelemmel* foglalkoznak, nem? Milyen családi vállalkozást működtet a Brown-Field família?

– Rendkívül tisztességes üzlet. Hölgyeknek készült termékeket forgalmaznak.

– Hölgyeknek készült termékeket? Micsodákat?

– Női dolgok. Az egyik márkájuk például a Forever Yours.

– *Intimbetétekkel* kereskednek?

– Nos, valakinek ezzel is kell foglalkoznia.

– Természetesen, Charles, de neked nem kell beházasodni közéjük. A te ismerőseid legalábbis így látják, nem? Az ember nem vesz el egy *ilyen* nőt. Pontosan tudod, milyenek azok, a társadalom krémje körülötted. Ezért gyűlölöd őket. Nevetség tárgya lesz nekik ez a szegény lány. Apellálhat arra, hogy ő is közéjük tartozzon, de esélye sem lesz rá. Két kézzel kap az élet után, amiről úgy gondolja, te majd megadod neki, de csak életfogytiglani nyomorúságra ítéled.

– Tévedsz, kedvesem. Mary sokkal öntudatosabb és megfontoltabb, mint hinnéd.

– Ó, hagyj engem békén, Charles. Nem tudom elhinni, hogy ezt teszed. Azt hittem, hogy mi… hogy… Jaj, menj

most el, kérlek.

– Jól van – fordult sarkon a férfi –, de erről még beszélnünk kell. Túl sok mindenen mentünk keresztül együtt, hogy csak úgy eldobjuk a múltat. El kellene jönnöd a szerdai partira, Aggie.

– AGATHA! – kiáltotta a másik megragadva egy díszpárnát, ami a becsapódó ajtón landolt. Aztán egy újabb párnáért nyúlt, beletemette az arcát, és addig zokogott, míg megfájdult a mellkasa.

– Készen állsz, drágám? – tüsténkedett Roy Silver Agatha körül. Egyik kezében gyűrött, kézzel írott jegyzeteket szorongatott, a másikban egy ruhatisztító hengerrel Agatha kabátjáról szedegette le a képzelt szöszöket. – Tökéletesen kell festened. Tudod, mit kell mondanod, ugye? Ne tarts hosszú beszédet, és amikor a kérdésekre válaszolsz, fűzd bele a szlogenjeinket: „Csitt-Csatt ártatlan”, „Mentsük meg Csitt-Csattot!”. És ne feledd azokat a mondatokat sem, amelyeket gyakoroltunk. „Még egy egyszerű szamár is megérdemli az igazságot”, meg azt, hogy „Nem látok mást a szemében, csak az ártatlanságot”. Le kell venned ezt a napszemüveget, hadd lássuk újra az elbűvölő mosolyodat. A szemecskénk már nem duzzadt a sok sírástól, ugye?

– Dugulj el, Roy.

A fiú bölcsen úgy döntött, valami mással foglalja el magát, Agatha pedig púdert vett elő a táskájából. Felpattintotta, belenézett a kis tükörbe, és úgy ítélte meg,

rendben van a sminkje. A frizurája is tökéletes. Még egy enyhe szellőcske sem adott hírt magáról, így nem kellett azon aggódnia, hogy összekuszálja a szél a haját. Levette a napszemüvegét. „Egyáltalán nem püffedt a szemem – motyogta maga elé. A kora reggeli jeges pakolás megtette a hatását. És a mosoly? – Azt akkor veszem elő, amikor akarom.”

Egy kicsit balra mozdította a tükröt, ekkor látta meg benne John Sayert, aki a tegnapi őrhelyéről tartotta szemmel az eseményeket. A másik irányba fordítva a tükröt Dunster is láthatóvá vált, amint elfoglalta a posztját. Bream bizonyosan a főbejáratnál ügyel majd a hívatlan látogatókra. Dunster kissé idegesnek látszott. Túl sokan jönnek, gondolta Agatha. Ma délelőtt jelentősen nagyobb érdeklődés mutatkozott. Messze több riporter csoportosult itt is, ott is a többiekkel beszélgetve, a parkolóban és a felhajtó szélén jóval több autó és furgon várakozott. Egy csomó jármű szabálytalanul parkolt le ott, ahol épp meg tudtak állni a főút mentén, a gyár kapujához közel. A legkülönfélébb antennákat és szatelittányérokat szerelték össze, az operatőrök a vállukon cipelték a kameráikat és az egyéb eszközöket. Az istállóudvarra erős fények vetültek a magas reflektorállványokról, míg a hangtechnikusok fülhallgatóval a fejükön és szőrös mikrofonokkal a kezükben lökdösődtek az előnyös helyekért.

Roy, még mindig látványos rózsaszínben, elfoglalta a fényárban az udvar közepét. Szélesen mosolygott, és

vidáman tréfálkozott a sajtó képviselőivel. A bemelegítés, gondolta Agatha. Előkészíti nekem a terepet, de a műsor sztárja én leszek. Mind rám várnak. Egy utolsó pillantást vetett a tükörbe. Ugyanaz a kék nadrágkosztüm, mint tegnap, púderkék selyemtoppal, ami szintén hasonló a tegnapihoz. Az öltözéket a folytonosság fenntartása érdekében hagyta meg, azt sugallva, hogy a mai fotók felcserélhetők a tegnapiakkal. Szerette volna, ha azonnal felismerik a képét. A közönsége még nem állt készen arra, hogy ő különféle külsőkkel kísérletezzen.

Úgy döntött, ideje színre lépni. *Showtime,* Agatha! – mondta magának. Visszadugta a púdert a ridiküljébe, és legragyogóbb mosolyát elővéve megindult a fények felé.

Toni az asztalánál ült, kezében egy tollal, előtte nyitott jegyzetfüzettel. Másik keze az egeret mozgatta és nyomkodta, ahogy egyik hangfájlt nyitotta meg a másik után. Egyedül volt az irodában. Előző éjszaka sokáig fennmaradt. A fájlok egy részét kimentette pendrive-ra, és odahaza folytatta a hallgatásukat. Több százon átkínlódta magát, de még több ezer várt rá. Némelyik csak pár másodperces beszélgetésfoszlány volt. Mások akár egy percig vagy tovább is eltartottak. Az egyértelműen értéktelen felvételek egy „Szemét” elnevezésű mappába kerültek. Minden olyasmit, ami a leghalványabb gyanúra adott okot, a „Jó” mappába mentette el, és bármi, ami bizonyíték lehet vagy nyom, annak a „Fontos” dossziéba kellett kerülnie. Ez utóbbi

még üres volt.

Toni kifújt egy nagy sóhajt, majd felállt, hogy készítsen magának egy kávét. Eleinte még izgalmasnak is tűnt a felvételeket böngészni. Átjárta a hallgatózás izgalma – fültanúja lett olyanok társalgásának, akiknek fogalmuk sem volt róla, hogy más is hallja őket. De a tiltott gyümölcs és az újdonság öröme hamar elillant. Ha valami következtetést levonhatott ebből a tengernyi locsi-fecsiből, hát az az volt, hogy milyen sivár életet él az emberek többsége.

Panaszok áradata a partnerről, legyen az férfi vagy nő, a gyerekekről, a munkáról, az egészségről. A nők különös élvezettel merültek el egészségügyi problémák részletezésében, különösen a másokéban. Ez az egész nagyon lehangolta Tonit. Ez vár rá, ha férjhez megy? Problémák özöne és vég nélküli veszekedések a hitel, a gyerekek, a ház, az autó, a szőnyegek, függönyök miatt, és egy totális monotóniába fulladó élet, amelyben a hátfájás és a bütykök jelentik a legizgalmasabb beszédtémát?

Megkavarta a kávéját, és úgy döntött, szünetet tart. Felkapta az irodai tévé távirányítóját, és bekapcsolta a készüléket. Talán bejelentkeznek valami híradással a Morrison’s udvaráról. Végigzongorázta a csatornákat, és felcsillant a szeme, amikor Agatha mosolygós arca töltötte be a képernyőt.

Remekül néz ki, gondolta Toni. Talán kicsit duzzadt a szeme környéke. Felvette a hangerőt, hogy hallja, mit mond a főnöke.

– …vagyis, hölgyeim és uraim, a kampányunk nem másról szól, mint az igazságról – zengett Agatha hangja a tévé hangszórójából. Toni nézte őt, amint bal felé nyúl, majd a kezében félig láthatóvá vált egy nem túl ügyesen rejtegetett répa. Csitt-Csatt besétált a képbe, elvette a répát Agatha kezéből, amelyet ő gyorsan visszahúzott, miközben a mosolya rezzenetlen maradt. – Mert még egy egyszerű szamár is megérdemli az igazságot!

A szavait szinte elnyomta a hangos csámcsogás, ahogy Csitt-Csatt a répát ropogtatta. Agatha szünetet tartott, és a csacsira pillantott, még mindig bájosan mosolyogva. A szamár visszanézett rá, aztán a kamerák felé fordult, és lélekkel teli, mélybarna szemével magára vonta mindenki figyelmét, ahogy lassan megrezegtette egyik szeme hosszú pilláit.

– Na ne… – szaladt ki Toni száján hangosan, és kuncogni kezdett. – Csak nem kacsintott? De hát a szamarak nem tudnak kacsintani, vagy igen?

Az újságírók imádták a produkciót. Toni hallotta, amint kiáltoznak:

– Jaj, de édes! Nézzék azokat a szemeket! Kacsints még egyet, Csitt-Csatt!

Igazi sztár, gondolta Toni. Csitt-Csatt ellopta a show-t.

Az istállóudvaron Agathának egyre inkább melege lett a reflektorok özönében. Aggódott, hogy elveszíti a kontrollt saját sajtótájékoztatója felett. Azt már nem, szögezte le magában. Agatha Raisint nem fogja lejátszani a színről

egy szamár! Karját Csitt-Csatt nyaka köré fonta, és egy szoros öleléssel adott alkalmat a tökéletesen elbűvölő fotókhoz.

– A Raisin Nyomozóirodánál büszkék vagyunk az igazságtalanság elleni küzdelemben szerzett hírnevünkre. Ami a bűntények felderítési arányát illeti…

Ebben a pillanatban egy viharos erejű, trombitaszóval vetekedő, érdes szellentés szakította félbe mondandóját.

Mielőtt folytatta volna, döbbent csend nehezedett az istállóudvarra.

– Nem látok mást ezekben a szemekben, csak… – próbálta továbbszőni szavait Agatha, de a következő pillanatban olyan bűzfelhő burkolta be, hogy a torkához kellett kapnia. Köhögött, fulladozott, a szeme könnyezni kezdett. – Ördög és pokol! – kiáltotta el magát. – Vigyék innen ezt a büdös dögöt minél távolabb!

A sajtósok között kitört a röhögés. A kamerák surrogtak, a gépek kattogtak, Csitt-Csatt pedig eleresztett egy harsogó iááát, a hátsójából előtörő újabb hosszas, kirobbanóan jókedvű szellentéssel kísérve mondandóját. Roy Silver Agatha elé lépett, mosolygott, nevetgélt, és hogy egy kis friss levegőhöz jusson, rózsaszín kordsapkájával legyezgetett egyre vörösödő arca előtt.

– Elnézést kell kérnem Mrs. Raisin miatt! – kiáltotta elfúló hangon Roy.

– Tényleg? – jött egy hang a tömegből. – Mi azt hittük, a szamár volt!

Ekkor még harsányabb kacaj harsant. Agatha

elviharzott.

Toni türelmetlenül várt az irodában. Az egész cirkuszt végignézte a tévében. Agatha országos celebritásból országos közröhej tárgya lett élő adásban. Menőből vér ciki egy szamárfing hatására. Nem lesz boldog, ha bejön az irodába, és Toni biztos volt benne, hogy ide vezet az útja. Használhatná menedékként a házát, de az Orgona közben meg kellene küzdenie az őt zargató barátokkal és szomszédokkal. Itt senki nem juthat be az utcai bejáraton, végképp nem az emeleti belső irodába, különösen, ha nemkívánatos személy az illető. És Toni tudta, hogy Agatha megbízza majd: ne engedjen be senkit, aki nemkívánatos. Vagyis, összegezte magában, a főnöke ide fog jönni, mert itt biztonságban érzi magát.

Mintegy megerősítendő a teóriát, kopogó léptek hallatszottak a lépcsőn, és a nyomozóiroda gazdája állított be.

– Szerintem jól ment – üdvözölte Toni. – Egy adott pontig. Remekül festett a tévében.

– Korábban már óva intettelek a leereszkedő pátyolgatásomtól – vakkantotta a főnöke gőgösen.

– De én nem akartam… Csak nem tudtam, mit mondjak.

– Akkor inkább be kellett volna fogni a lepénylesőd!

– Agatha… nézze, sajnálom. Nem gondolt rá, hogy esetleg…

– …elszívjak egy cigit? NEM, NEM GONDOLTAM!

– Nem, arra, hogy egyáltalán nem hibás.

– Végtére is a szamarat nem hibáztathatjuk, igaz? Amúgy meg „Csitt-Csatt ártatlan”!

Agatha a nála lévő szatyorban hurcolt üvegek ütemes csörgésének ritmusára keresztülmasírozott a helyiségen, és becsapta maga mögött az irodája ajtaját. Toni leült az asztalához és megtámasztotta állát a két kezén.

– „Szerintem jól ment…” – motyogta maga elé saját szavait idézve. – Hogy mondhattam ilyen hülyeséget?

Még mindig a számítógép-monitort bámulta az asztalánál, amikor pár perc múlva egy hangot hallott a háta mögött.

– Miért vagy ilyen rosszkedvű? – Agatha egy pohárral a kezében állt mögötte. – Egyáltalán nem a te hibád. Gyere, igyunk egyet.

Leültek a főnöki irodában. Egy üveg gin állt az asztalon egy tonik társaságában. A gin nyitva volt, a tonik nem.

– Szolgáld ki magad – kínálta Agatha a lányt. – Mire igyunk?

– A jövőnkre?

– Lehet, hogy nem lesz nagy jövője a Raisin Nyomozóirodának a mai kis kifakadásom után a tévében.

– Mire gondol?

– Ki a csoda akarná ez után a kis performansz után Agatha Raisint felbérelni?

– Hallja magát? – csattant fel Toni. A főnöke siránkozása kezdett az idegeire menni. – Úgy beszél, mint aki feladta! „Szedd össze magad, te lány!” Mindig ezt mondja, amikor magam alatt vagyok. Szóval, szedje össze magát! Sokkal

rosszabb helyzetekben is voltunk már, mint ez. Csak nem hagyja, hogy legyőzze egy felfúvódott szamár?

Agatha pislogott. Nem volt hozzászokva, hogy az alkalmazottjai így beszéljenek vele.

– Ha többet ittunk volna, betudnám ezt a ginnek – szólalt meg –, de a dolgok jelen állása szerint igazad van. Nem mi vagyunk a hibásak, hanem Albert Morrison, és én elkapom azt a szemétládát!

– Nyitva volt az ajtó – sétált be Bill Wong az irodába –, úgyhogy feljöttem.

– Ennyit arról, hogy távol tartsuk a hívatlan vendégeket – sóhajtott Toni.

– Italt? – kérdezte Agatha. – Vagy szolgálatban soha?

– Nem vagyok szolgálatban – mosolygott Bill. – Úgyhogy kérek.

Toni úgy döntött, visszatér a hangfájlokhoz, és magára hagyta Billéket.

– Nem sok hozzászólnivalód akadt a szombati meghallgatáson – jegyezte meg Agatha.

– Nem volt tisztem bármit is szólni – felelte Bill –, de cseppet sem tetszett, ahogy intézték az ügyet. Lehet, hogy túlhajszoltak és leterheltek vagyunk, de még egy nyilvánvaló baleset is megérdemli a kellő figyelmet. Mrs. Dinwiddy többet érdemel. Tiszteletet kell mutatnunk a halottak iránt.

Ezeket akár Bill apja is mondhatta volna, gondolta Agatha. Jól ismerte Wong szüleit. Az anyja Gloucestershire-ből származott, az apja hongkongi kínai

volt. Ennek a kevert származásnak köszönhette Bill enyhén keleties küllemét. Tisztelet az öregek és a halottak iránt. Ez a kínai felfogás.

– Én azzal szeretnék tiszteletet mutatni Mrs. Dinwiddynek, hogy megtalálom a gyilkosát – jelentette ki Agatha.

– Meggyőződésed, hogy gyilkosság volt – vágta rá Bill kissé ingerülten –, de erre nincs bizonyíték.

– Hadd avassalak be a történtekbe – felelte Agatha, és részletesen elmesélt mindent rendőr barátjának, ami azóta történt, hogy felvették a vallomását a nappalijában.

– Már utánanéztem Breamnek és Dunsternek – vallotta be Bill, miután Agatha befejezte –, Trottert meg régről ismerjük. Mondtam neked, hogy nem tetszik nekem néhány ember a cégtől. Sayer más tészta. Egyeztetni fogok a katonai rendőrséggel, akarják-e, hogy becserkésszük nekik a pasast.

– Még ne – emelte fel a kezét Agatha. – Ha bekasztlizzátok Sayert, azt kockáztatjuk, hogy sosem göngyölítjük fel ezt az ügyet és találjuk meg a gyilkost.

– Holnap délutánig nem vagyok szolgálatban – vigyorodott el Bill –, és olyan elfoglaltak vagyunk a kapitányságon, hogy akár egy egész napba telhet, mire egyáltalán felveszem a kapcsolatot a hadsereggel, különösen, hogy mindez egy olyan ügy része, amiről nekem azt mondták, le van zárva.

– Ezt hallaniuk kell – dugta be a fejét Toni a szobába, és a számítógépe felé terelte Agatháékat. – Halálra untam

már a négy-öt évvel ezelőtti felvételeket, és elkezdtem belehallgatni a frissebb fájlokba. Ezek közt is egy csomó hulladék van, de nagyon érdekesek. Azt hiszem, Mrs. Dinwiddynek sikerült észrevétlennek maradnia, és néhány titkos felvételt készítenie. – Megnyomta a lejátszás gombot.

„Szabadulj meg ettől a hülye kurvától, mielőtt visszajövök, különben esküszöm, végzek vele, hallod?”

– Aphrodite – kommentálta Toni –, de vajon kiről beszél?

– Talán Dinwiddyről – latolgatta Bill –, de az is lehet, hogy Josie-ról, a recepciósról.

– Az igazi kérdés – szólt közbe Agatha –, hogy *kihez* beszél. Tudjuk, hogy indulatos nő. Tudjuk, hogy van pénze. Talán a gyilkossal fecseg? Fizetett valakinek, hogy intézze el Dinwiddyt?

– Vagy Dinwiddy itt jelen van – vetette ellen Toni. – Aphrodite neki is mondhatta, hogy szabaduljon meg Josie-tól, amit, tudjuk, ő meg is tett.

– Bármelyik lehetséges – vélte Bill. – Mi van még?

„Utálom ezt az átkozott szamarat és a nőt is! Állatóan a nyakamban liheg, és hajtogatja, hogy kefélgessem az állat szőrét, etessem meg ganajozzam ki!”

– Trotter – bólintott Agatha. – Ezer közül is felismerem ezt a hangot.

– Cssss! – emelte az ujját Toni a szája elé.

„A főnök felesége szereti a szamarat, a főnök szereti az asszony pénzét, úgyhogy a dög egyelőre marad… amíg nem

oldjuk meg a másik problémát.”

– Ez Sayer – mondta Agatha. – Lehetséges, hogy „a másik problémájuk” Dinwiddy?

– És kiről beszélt Trotter? – kérdezte Bill. – Dinwiddyről vagy Aphroditéről?

– Szerintem Dinwiddyről – töprengett Agatha. – Aphroditét nem izgatja túlzottan Csitt-Csatt. Nem zargatná miatta Trottert.

– De van itt valami nagyon különös – folytatta Toni. – Hallgassák csak…

„Az első szállítmány holnap esedékes. Mindenkire szükségünk lesz.”

– Morrison! – kiáltott fel Agatha. – De mit ért szállítmányon?

– Akkumulátorokat kaptak – felelte Toni. – Láttam, amint kipakolják, majd újracsomagolják az árut a rendelések alapján, amikor Bream nyakon csípett engem.

– De ez nappal történt – mutatott rá Agatha. – Éjjel nincsenek bent a dolgozók.

– A „szállítmány” meg a „szállítás” szavakat a maffia használja, amikor drogokról beszélnek! – csapott a homlokára Toni.

Bill csodálkozva nézett rá.

– Mi az? – vonta meg a vállát a lány. – A tévében láttam.

– Mindez kétségkívül gyanús – jegyezte meg Bill –, de egyik sem valós bizonyíték. Nem állnának meg a bíróságon. Egy kicsit is jobb ügyvéd cafatokra szedné valamennyit. A hangfelvételek valószínűleg illegálisak.

– Ünneprontó – morgott Agatha.

– De azért adnak okot, hogy elgondolkodjunk – mondta Toni.

– Így van – értett egyet Agatha. – Folytasd csak, Toni, és hagyd a csodába a régi felvételeket. Haladjunk az újaktól visszafelé. Most hazamegyek, szeretnék lezuhanyozni és átöltözni. Úgy érzem, ez a kosztüm már megmerevedett a szamárfingtól.

– Hogy micsoda? – meredt rá Bill, és kitört belőle a nevetés.

– Öööö… te nem nézel tévét? – pillantott rá Toni.

– Nagy élvezetben lesz részed – húzta el a száját Agatha.

Agatha leparkolt a kapuja előtt, és alighogy a lába a járdát érintette, Roy Silver állt be kocsijával Agatháé mögé.

– Aggie, édesem – csicseregte a fiú –, úgy örülök, hogy elcsíptelek. Ez az egész nap teljesen taccsra ment. Pakolnom kell, drágám, most rögtön megyek vissza Londonba.

– Megértelek, Roy – mondta lehangoltan Agatha. – A helyedben én sem szívesen mutatkoznék Agatha Raisin társaságában.

– Miről beszélsz? – kiáltotta Roy Agatha nyomában trappolva a kerti járdán. – A ma délelőttre gondolsz? Ugyan már, rég elfelejtette mindenki. Tudod, milyen ez a szakma. Gyorsan tovább kell lépnünk. Tovább és előre a következő nagy dobásig. És ez az újabb nagy dobás maga Csitt-Csatt. Megőrül érte az ország! A játékgyártó

ismerősöm már dolgozik a prototípuson, ami nem egyszerűen iázik, de kacsint és… szellent. Na, hogy hangzik? Mesés, igaz?

Lehet, gondolta Agatha, de ennek a mesének távolról sem óhajtok szereplője lenni.

Amíg Roy bepakolta a ruháit és tisztálkodószereit hatalmas bőröndjébe, Agatha beszélgetett vele, aztán búcsút intett neki, és a fiú kikocogott az autójához.

Miután felfrissítette magát, belebújt az egyik legtarkább pulcsijába, és hozzá egy laza szabású, sportos, krémszínű vászonnadrágot öltött. Bővebb is, mint amire számítottam – dugta be Agatha hüvelykujját a nadrág derekához. Ekkor jött rá, hogy egész nap nem evett.

Hodge és Boswell rögtön körülvették, ahogy belépett a konyhába. Játékosan megcirógatta őket, aztán kirakta nekik az eledelüket. A mikrohullámú sütő készenlétben várta, hogy használják, de Agatha nem talált semmi ínyére valót a fagyasztóban tárolt élelmiszerraktárában. Úgy döntött, míg világos van, sétál egyet a friss levegőn.

Pár perc múlva a templomhoz és a lelkészlakhoz ért. Margeret Bloxby a korán lehullott őszi leveleket gereblyézte.

– Helló, Agatha! – kiáltott oda barátnőjének. – Láttam a híradóban! Ragyogóan festett a tévéképernyőn!

– Köszönöm, hogy ezt mondja – felelte Agatha –, de nem hiszem, hogy életem legdicsőségesebb órája volt.

– Belegondolni is nehéz – folytatta a lelkészné –, én a

maga helyében mit mondtam volna. Nem akar bejönni egy sherryre?

– De, nagyon – mosolyodott el Agatha.

– Mrs. Raisin az, Alf! – kiáltott Margaret a férjének, miközben az előszobában lehúzta kertészkesztyűjét. Agatha látta, hogy Alf Bloxby a dolgozószobájában körmöl valamit az asztalánál. – Dolgozik, mint mindig – mosolyodott el a lelkészné. – A szalonban leszünk, Alf!

– Úgy sejtem, mostanra már mindenki látta a tévében… – mondta Agatha koccintás közben, kényelmesen elhelyezkedve az egyik fotelban az ablak mellett.

– Lehet – értett egyet Mrs. Bloxby –, de gyorsan elfelejtik. És bizonyosan nem bánta meg, hogy kampányt indított az állat megmentésére, igaz?

– Nem, nem bántam meg – biggyesztette le az ajkát Agatha. – Úgy általában semmit sem bánok. Vagyis, talán egy-két dolgot.

– Mint például Charles Fraith-t?

– Talán – hagyta annyiban Agatha. – Hallotta, hogy Charles eljegyezte magát? Annyira dühös voltam rá, hogy nem mondta el. Dühös, mert…

– Mert nem maga a választott?

– Nem hiszem, hogy valaha is működött volna a dolog kettőnk között. Nem akarok erre gondolni. Tovább kell lépnem.

– Nincs más választásunk – helyeselt Mrs. Bloxby. – Ez az élet. Csak úgy élhetjük, ha előre nézünk, de ahhoz, hogy igazán megismerjük magunkat, hátrafelé kell

tekinteni. Azok a dolgok határoznak meg bennünket, amelyeket a múltban tettünk, de a változás egyetlen reménysége a jövőben lakozik.

– Ez olyan… mélyről jövő volt – állapította meg Agatha. – Csak nem Alf valamelyik prédikációjának egy részlete?

– Még nem – nyújtogatta Mrs. Bloxby a nyakát a férje dolgozószobája felé –, de ha meghallotta, vasárnap könnyen elhangozhat!

Mindketten elkacagták magukat, aztán koccintottak és kihörpintették a sherryt.

– Még mindig úgy hiszi, hogy szegény Mrs. Dinwiddyt meggyilkolták? – váltott témát Margaret.

– Egyre inkább meg vagyok győződve róla – bólogatott Agatha. – Nem lesz könnyű bizonyítani, de nem adom fel.

– Mikor adott fel bármit is? Az nem a maga műfaja. Sir Charlest sem kellene feladnia. Mindketten fontos szerepet játszanak a másik életében. Bárki megmondhatja, hogy kölcsönösen különlegesek egymás számára.

– A jelen állás szerint bárki, rajtunk kívül – fintorodott el Agatha.

Még elcsevegtek egy darabig, aztán Agatha úgy érezte, ideje indulnia. A főutcán hazasétált az Orgona közbe. Két kölyök húzott el mellette kerékpáron, és hangos iákat kiáltottak felé. Agatha két ajka közé dugta a nyelvét, és olyan hangos fújással fejezte ki megvetését, amennyire csak tudta.

„Holnap egy kicsit félreteszem a gyilkossági ügyet – gondolta. – Elmegyek Charles partijára, és farkasszemet

nézek a jövővel.”

Nyolcadik fejezet

Mit vegyen fel az ember a szabadidős sportok szövetségének összejövetelére? Mivel kinti esemény, a legtöbben a barátságtalan időjárásnak megfelelően öltöznek majd. Valami esőálló ruha? Megborzongott az anorák gondolatára. Van egyáltalán ilyesmije? Mintha egy gyenge pillanatában beszerzett volna egyet valamelyik esős napon. Emlékeztette magát, ha valóban van belőle a szekrényében, el kell vinnie egy jótékonysági boltba, ha lesz ideje.

Az idő szép volt, de hűvös, így Agatha egy tweedszoknya mellett döntött, melyet egy kasmírkardigánnal és egy rozsda-arany mintás pasmina sállal kombinált. Aztán belekalkulálta a gravitációt. Sir akármilyen Newton bátran állíthatja, hogy ő fedezte fel, gondolta Agatha szórakozottan, de bizonyos korú nők holtbiztosan tudtak róla már jóval korábban, amikor is rájöttek, hogy minden a föld felé tart. A választ Agatha számára a magas sarkú

jelentette. A sarkak kellően megemelték, és biztosították az ideális formát a vádlijának, a csípőjének és a hátsójának. Csak épp füvön sétálgatni rémálom egy magas sarkúban, márpedig ez bizonyosan része lesz a kerti partinak. Épp ezért ék alakú sarokkal ellátott cipőt választott – ez elég magas ahhoz, hogy legyőzze a gravitációt, de nem áll fenn a veszélye, hogy elsüllyed benne a puha trutyiban. Belenézett a tükörbe. Színes és kifinomult, egy kis vidéki ízzel – épp megfelelő. A pokolba azzal az átkozott szamárral. Agatha Raisin készen állt rá, hogy újra felvegye a harcot a világgal.

A Barfield House-hoz érve, el sem titkolhatták volna, hogy nagyszabású rendezvény készülődik. A ház parkja szokványos esetben a béke szigete volt, ahol semmi nem zavarta meg a nyugalmat. Ág se rezdült, csak olykor a madarak, néhány izgatott mókus és elvétve egy-egy őz neszezett. Ma fehér sátrak, vászonlugasok, napellenzők töltötték meg a kertet, az autóbehajtó egyik oldalára pedig színes standokat állítottak. A másik oldalon kötéllel választottak le egy területet a parkoláshoz. Egy világító mellényes ember a parkolóba terelte Agathát, egy másik megmutatta, hova állhat az autóval.

Elindult a vászonsátrak erdeje felé, amely a felhajtó másik oldalán terült el. Járt már ilyen eseményen korábban is Barfieldben. Charles gyakran mondogatta: bár ő a birtok tulajdonosa, az valamiképp mégiscsak a földek bérlőié és falubelieké, vagyis a helyi közösségé. A majálisok, kerti ünnepségek, jótékonysági vásárok, mint a

mai is, hozzátartoztak a hely fenntartásával járó feladatokhoz. S hogy ezek az események még egy kis bevételt is termeltek, voltaképp hasznosak is voltak. Agatha tudta jól, erről szól Charles eljegyzése is. Ez a frigy nem a mennyben köttetett, és nem is lelki társak egymásra találása; egyszerű üzleti tranzakció. Charles, aki folyton anyagi gondokkal küzd, megint a pénzügyi mocsárban vergődik.

Az első standon, amihez odasétált, nevetségesen túlárazott gumicsizmákat és velúrdzsekiket kínáltak – a vidéki divatot imitáló anorákokat. Ki a csodának jutott eszébe, hogy egy anorák bármiféle stílusértékkel vagy vonzerővel bírhat?

– Szolgálhatok valamivel? – érdeklődött egy élénk fiatalember az elárusítóasztal mögül, jól begyakorolt mosollyal.

– Egy lángszóróval – fintorodott el Agatha, és továbbsétált.

A sátrak között elkerítettek egy kis területet, ahol a plakátok szerint vadászkutya-, terelőkutya- és pónibemutató várja majd az érdeklődőket. Ahogy Agatha átsétált a kis porondon, megállapította, hogy innen kínálkozik a legjobb rálátás Barfield House-ra.

Az egyetlen dicsérő jelző, amely a házról elmondható volt, hogy nagy. Charles emiatt sosem izgatta magát különösen, kivéve, amikor bizonyos házrészek renoválásának horribilis költségei jöttek szóba. Charles nem emlékezett, sor került-e már valaha is bármiféle

helyreállításra. Agatha eltűnődött, hányszor hallotta a „nem a méret számít” szólást. Nyilvánvalóan egy törpe mantrája volt. A Brown-Field családnak kétségtelenül a méret számított. Úgy képzelte, Mary Darlinda Brown-Field papája hatalmas kocsit vezet, whiskyből emberes adagokat dönt magába, és extrém méretű szivarokat szív. Nyilván van egy óriási villája Marbella mellett, egy uszodának beillő medencével, a felesége pedig öklömnyi ékszereket visel.

Ó, igen, mosolyodott el Agatha, ismerem ezt a típust. A nagy a siker jele. A nagy azt jelenti: megcsináltad. Látványosan pazarló életmód, így hívják ezt, igaz? Pénzt költesz egy halom dologra, amiről ordít, hogy sokba került, így az egész világ értesül róla, hogy nagy hal vagy. Hát, Barfield House tökéletesen illeni fog hozzájuk. A csúnya épületet rengeteg kazettás ablak tarkította. Agatha egyszer megpróbálta összeszámolni, de hamar beleunt. Akkoriban épült a ház ál-középkori stílusban, amikor a jómódú birtokosok egész falvakat rendeztek át, hogy kialakítsák a tökéletes tájképet, amelyet az anyatermészet valahogy elfelejtett megalkotni. Bár az ízlést nélkülözte, a házat jó messziről látni lehetett. Nagyon is megfelel a Brown-Fieldeknek.

Agathát meglepte, mennyien ténferegnek a parkban. A vásár sok látogatót vonzott, és a parkolóban álló autókból ítélve olyanokat, akiknek bőven volt mit költeniük.

Agatha ugrott egyet ijedtében, ahogy hangos csattanással elsült egy fegyver.

– Agyaggalamb-lövészet, kedves hölgyem – szólalt meg egy képtelenül nagy bajuszú férfi. Egy sátor előtt állt, ahol egy fegyvereket kínáló cég portékáit mutatták be. – Le a zsarukkal! Szeretné kipróbálni valamelyiket? Azt hiszem, az én lőszerszámom illene a kezébe, ha érti, mire gondolok – húzogatta a szemöldökét jelentőségteljesen. Ezt a mozdulatot a bajusza is követte, mintha egy láthatatlan cérnaszállal lett volna a fickó szemöldökéhez kötve. Agatha színtiszta megvetéssel nézett rá, és annyit mondott:

– Forduljon fel.

– Helló, örülök, hogy látom! – jött egy hang Agatha háta mögül. Azonnal felismerte.

– Chris! – fordult hátra boldogan. – Nem tudtam, hogy itt lesz.

– Én sem, hogy maga eljön – mosolygott a férfi szélesen. – Afféle kötelességem, hogy bemutassam itt egy standnál, mivel foglalatoskodom mint Sir Charles egyik bérlője. Jöjjön, vessen rá egy pillantást.

Agatha belekarolt Chrisbe, és átsétáltak az állatbemutatónak elkerített porond túloldalára. Azonnal kiszúrta a csillogó, piros lakóautót. Most még fényesebben csillogott, és egyértelműen az a trailer hozta ide, amely mellette parkolt.

– Még mindig nincs benne motor? – kérdezte Agatha.

– Egy magafajta nyomozót nem lehet becsapni, igaz? – nevetett Chris. – A vezetékek már nagyjából a helyükön vannak, de még nem volt időm befejezni. De nézze meg

ezt.

A lakóautó másik oldalán állt a régi bogárhátú, amellyel Chris ebédelni vitte Agathát. Az unalmas szürkét azonban mostanra ragyogó kék váltotta fel, a krómszegély szinte szikrázott a délelőtti napsütésben.

– Nagyon mutatós – ismerte el Agatha, míg a krémszínű bőrbelsőt csodálta. – Ez bűbájos, Chris! – Nem igazán tudta, hogyan bókolhatna egy férfinak az autóját illetően. A gépkocsik sosem keltették fel túlzottan az érdeklődését. A következő stand előtt egy egész sor robusztus jármű parkolt. – A maga kis elektromos járgánya sokkal helyesebb, mint bármelyik azok közül! – bökött a monstrumok felé.

– Nem mindenki értene egyet – billentette oldalra a fejét Chris. – Azok terepjárók. Az újabb típusúak már esztétikusabbak, de a legtöbb inkább strapabírónak és megbízhatónak készült, mintsem szépnek. Ők a gazdák és a katonák igáslovai.

– Nemrég megismertem valakit – mondta Agatha –, aki alatt felrobbant egy terepjáró Afganisztánban.

– Súlyosan megsérült az illető?

– Egy karcolás sem esett rajta, amennyire tudom.

– Akkor szerencsés alak. Az Afganisztánban használt típusok nincsenek felszerelve olyan páncélzattal, amely megvédhetné a bennük ülőt egy robbanástól.

– Járt Afganisztánban?

– Tengeralattjárókon dolgoztam – rántotta meg a vállát Chris. – Mivel nincs tengerpartja az országnak, nem sok

hasznunkat vették volna, ha nem fognak be minket rakétabeüzemelésre. Sok barátom van a Királyi Tengerészgyalogságnál, rájuk kemény terepmunkát bíztak Helmand tartományban.

– Helmandban? – kérdezte Agatha. – Mit csináltak ott?

– Megpróbálták elkapni a helyi tálibokat, hadurakat és drogbárókat. A drogkereskedelem jelentette a legnagyobb kihívást. Hatalmas pénzek forognak benne, és a földek komoly hányadát használják máktermesztésre, amiből aztán heroin készül. Egy barátom mesélte, hogy életében ennyi mákültetvényt nem látott, mint Helmandban. Vagy kétszázötvenezer hektárra saccolta a területeket.

– Ez komolyan hangzik – ismerte el Agatha –, de, őszintén szólva, fogalmam sincs, mit jelent.

– Én sem – nevetett Chris. – Nem tudtam felmérni a területek nagyságát, mígnem ideköltöztem, és Sir Charles elmagyarázta, hogy a teljes birtoka – ami nekem óriásinak tűnt – ezer hektár. Az afganisztáni heroinüzletben fontmilliárdok lehetnek.

– Köszönöm, Chris – forgatta magában a hallottakat Agatha. – Ez… nagyon érdekes.

– Nem épp romantikus téma egy beszélgetéshez.

– Magánnyomozó vagyok – mosolyodott el Agatha. – Az én munkám lényege az információ.

– Nos, izgalmasabb társalgást ígérek a pénteki vacsoránkra. Áll még, hogy elmegyünk, ugye?

– Hát persze! – vágta rá Agatha. – Számítok rá, és az izgalmas téma ígéretét sem feledem!

A hangosbemondóban közlemény harsant.

– Hölgyeim és uraim! A mai esemény hivatalos megnyitójára a központi sátor alatt kerül sor. Miss Mary Darlinda Brown-Field néhány szóval köszönti önöket.

– Óóó, ezt ki nem hagynám – szólalt meg Agatha.

Chris is elnézést kért, és egy potenciális vevő felé fordult, aki csillogó szemekkel méregette a bogárhátút, Agatha pedig elsietett a megnyitó helyszínére.

A sátor alatt egy kis pódiumot állítottak fel. Agatha szétnézett, miután betoppant. A tweedzakós urak és kalapos hölgyek túlsúlya megerősítette benne, hogy a megyei előkelőségek partija ez. Egy-két arcot felismert – alacsonyabb rangú vagy kevéssé ismert arisztokratákat, akik viszonylagos ismeretlenségük ellenére jókora darabkáit birtokolták a vidéki Angliának. Nyilván azért jelentek meg ennyien, gondolta Agatha, hogy első alkalommal lássák ezt a szegény lányt. Szinte megsajnálta. Mind azt lesik, hogyan esik pofára.

Észrevette Charlest a pódium egyik oldalán. Egy vele nagyjából egykorú férfival beszélgetett, az illetőnek itt-ott már megritkult sötét haja, ehhez feltűnően előreugró áll és kissé távol ülő szemek tartoztak. A férfi mellett egy csinos, elegáns, rövid barna hajú nő állt. Ezek lehetnek az örömszülők, gondolta Agatha, mellettük pedig a lányuk. Szegénykém, kár, hogy apádra hasonlítasz jobban, mint az édesanyádra. A ruhád rendben van – fehér blézer fekete bársonyszegéllyel és fekete nadrággal.

Franciaszabászat. Párizsban vásárolsz a Rue Saint-Honorén, ha nem tévedek. Nagyon sikkes. De ez az áll és ezek a szemek – határozottan a papa kislánya vagy, igaz?

Nézte Charlest, amint beletúr a hajába, miközben Mr. Brown-Field hozzáhajolva csendesen mond neki valamit. Agatha tudta, hogy ez a hajfürtöket szántó kéz az idegesség jele. Charles a legkevésbé sem tűnt boldognak. Aztán fellépett a pódiumra, és megállt a mikrofon előtt.

– Hölgyeim és uraim, szeretném megköszönni, hogy eljöttek ma, és minden szószaporítás nélkül bemutatnám a leendő Lady Fraith-t, menyasszonyomat, Mary Darlinda Brown-Fieldet.

Szórványos, kissé erőtlen taps hallatszott, majd Charles ellépett a mikrofon elől, és átadta azt Marynek. A nő fél kezében néhány papirost tartott, a másikkal a mikrofont igazgatta.

– Köszönöm – mosolygott –, és neked is köszönöm, Charles. Rendkívül boldog vagyok, hogy itt, a leendő otthonomban üdvözölhetem önöket. Megtiszteltetés számomra, hogy… – Ebben a pillanatban kicsúsztak a kezéből a papírok. – Ojj, te jó ég, nemá' hogy itten…

Az egyik legjobb angliai leányiskolában begyakorolt és Svájc legexkluzívabb intézményében fényesre csiszolt kiejtés egy szempillantás alatt tovatűnt. Kensingtoni rózsaszín felhőjén áttörtek a londoni East End sugarai. Ez majdnem olyan, gondolta Agatha, amikor Aphrodite titokzatossága azonmód elillan, ahogy megszólal. Az idegesség okán Mary egy pillanatra nem ügyelt a

látszatra. A nagy különbség közte és Aphrodite között az volt, hogy amikor az utóbbi elhallgatott, akkor szép volt. Elfojtott kuncogások keveredtek halk köhintésekkel, itt-ott motyogás is hallatszott:

– Attól tartok, ez túl sok neki.

– Nem készült fel még rá.

– Nos, mit vártál?

Aztán valahonnan megütötte Agatha fülét:

– Ez nem az a szamaras nő?

Mary összeszedte magát, rámosolygott a közönségére, elnézést kért a hiányosságokért, és visszatért tökéletességig kiművelt beszédmódjára. Egy védtelenebb lányt, gondolta Agatha, összezavart volna ez a kis nyelvbotlás, de ezekben a tágra nyílt szemekben nem volt jele könnyeknek, semmi dadogás, hebegés, csak a professzionális mosoly és a zökkenőmentes folytatás. Több lehet ebben a Maryben, mint sokan hinnék itt.

Újabb, most már erőteljesebb taps csattant, miután a lány befejezte beszédét a fő szponzorok felsorolásával, és mindenkinek jó szórakozást kívánt. A szülei forgalmazta termékeket nem említette. Charles észrevette Agathát, intett neki, és oldalán Maryvel elindult felé. Agatha megacélozta magát, és mosolyt erőltetett az arcára.

– Nagyon örülök, hogy eljöttél – mondta Charles. – Mary, bemutatom…

– Mrs. Raisint – mosolyodott el a lány. – Boldog vagyok, hogy végre találkozhatunk. Sokat hallottam önről.

– Igazán? – préselt ki magából egy apró kacajt Agatha. –

Charles, remélem, nem fecsegted ki az összes kis titkunkat.

– Nem, én…

– Ó, neki nincsenek titkai előttem, Mrs. Raisin, igaz Charlie?

– Ebben én is biztos vagyok, Miss Brown-Field. Charles mindig egyenesen tud a lányok szemébe nézni.

Mary mosolya megrebbent egy pillanatra, de nem tűnt el.

– Feltétlenül beszélgessünk egy jót, Mrs. Raisin. Mit szólna holnap egy kávézáshoz? Van egy barátságos hely a főutcán, nem messze az ön házától, jól tudom? Carsely olyan eredeti kis falu! Legyen, mondjuk, tíz órakor? Ott fogom várni. Most sajnos mennem kell, annyi *fontos* személlyel kell még beszélnem.

– Milyen jól informált a lakhelyemet illetően – ráncolta Agatha a homlokát, ahogy Mary eltipegett a tömeg felé.

– Sok mindent illetően jól informált – sóhajtott Charles.

– Nem egészen erre számítottam, de hát te tele vagy meglepetésekkel, nem igaz, *Charlie?*

– Sir Charles! – Gustav sietett feléjük, aki Charles inasaként szeretett magára gondolni, de sokkal inkább volt egy mindenessel keresztezett házvezető Barfield House-ban. – Á – szólalt meg szúrós pillantásokat lövellve Agatha felé –, maga az…

– Mi az, Gustav? – szólt Charles türelmetlenül.

– Az a nyomorult szerkesztő a horgászmagazintól – mondta Gustav – a szalonban dorbézol.

– De a házat most nem használjuk – felelte Charles.

– Mondtam neki, és megkértem, hogy távozzon. Nem volt hajlandó. Úgyhogy kipenderítettem a kurafit, és megmondtam neki, hogy hordja el magát. Most ott cirkuszol a bejárati ajtóban, és mindenáron beszélni akar magával. Nagy nehezen visszafogtam magam, hogy ne keverjek le neki egyet.

– Jobb, ha megyek – fordult Charles Agathához –, de majd mindenképp beszélnünk kell. Elmegyünk ma vacsorázni? Találkozzunk a francia étteremben Broadway-ben. Emlékszel rá?

– Emlékszem – bólintott Agatha. – Akkor viszlát, *Charlie*.

Charles elégedetlenkedve ciccegett, aztán ismét beletúrt a hajába. Agatha úgy döntött, mára eleget látott a szabadidős sportokból, és a parkolóba indult. Egy kis sportkocsinak sikerült belesüppednie a sáros talajba. Néhány férfi az orrához erősített egy vontatókötelet, és egy sáros Land Rover segítségével készültek kihúzni. Az egyik fickó észrevette, hogy valaki nézi őket, és nevetve odakiáltott:

– Hé, hölgyem! Ha kölcsönadná a szamarát, úgy kihúznánk ezt a járgányt, mint a pinty!

– Forduljon fel! – reccsent rá Agatha.

Továbbsietett, aztán megtorpant. Visszanézett. Mintha valaki felkapcsolt volna egy lámpát a fejében. Hát persze! Hogy lehetett ennyire hülye? Előkapta a táskájából a mobilját, és beütögetett egy számot.

– Toni? Szólj Patricknek, hogy most rögtön menjen be

az irodába. Ott leszek, amint tudok. Tudom, ki ölte meg Mrs. Dinwiddyt!

Patrick Mulligan Toni asztala mellett állt, amikor Agatha beviharzott az irodába.

– Elő tudsz varázsolni egy térképet, ami Kelet-Európát mutatja? – ült rá az íróasztal szélére.

Toni megnyomott pár billentyűt, és a képernyőn megjelent egy világtérkép. Miután rázoomolt, nagyjából a Fekete-tenger és a Kaszpi-tenger került középre.

– Gondoljuk át, mit tudtunk meg eddig – szólt Agatha –, és koncentráljunk Dunsterre, Breamre és Sayerre – azaz Websterre, mint kiderült, kicsoda valójában. Azt tudjuk, hogy sok éve ismerik egymást.

– Mióta legutóbb együtt szolgáltak Németországban – vetette közbe Mulligan.

– Ahol kitört a botrány az ellopott készletek miatt. Tegyük fel, hogy ezek benne voltak a buliban. Mit tettek volna a cuccal, amit elloptak?

– A legkönnyebb Kelet-Európában eladni – vélte Mulligan. – Még a hidegháború alatt is, amikor Kelet-Németország tele volt szovjetekkel, rendszeresen megdézsmálták a brit és amerikai készleteket, és azok megtalálták az útjukat Keletre. A vasfüggöny nem volt mindig olyan áthatolhatatlan, mint amilyennek hangzik. Ma, ha az ember ismeri a megfelelő határátlépőket, még könnyebb a helyzet.

– Szóval Dunster, Bream és Sayer Kelet-Európában

üzletelhettek a lopott holmival – összegezte Toni. – De mit segít ez nekünk?

– Ha ezzel foglalkoztak – magyarázta Agatha –, akkor ki kellett építeniük a bűnözői kapcsolatokat Kelet-Európában, mégpedig megbízható árusokkal és szállítókkal. Most nézzük meg alaposabban Afganisztánt a térképen, mert ez volt a következő állomáshelyük.

– Nagy ország – állapította meg Toni.

– Több mint két és félszerese az Egyesült Királyságnak – vágta ki Agatha.

– Nem tudtam, hogy ilyen tájékozott a földrajzban – jegyezte meg Toni.

– Az az interizét használtam, amit mutattál – felelte Agatha –, és ma délelőtt megtudtam, hogy a drog jelentős üzlet Afganisztánban, különösen Helmand tartományban.

– Ez tényleg így van – helyeselt Mulligan. – A legtöbb heroin Afganisztánból érkezik az Egyesült Királyságba.

– Bream és Sayer mindketten eltűntek Helmandban – mutatott rá Agatha. – Bream átmenetileg, Sayer tartósan – mígnem újra felbukkant, itt. Mi van, ha ugyanazokat a kapcsolatokat építették ki Afganisztánban, mint Kelet-Európában? Mi van, ha a helyi drogbárókkal és hadurakkal egyezkedtek üzletelés céljából?

– Ez igen kockázatos volna – vélte Toni. – Az afgán bűnözők nyilvánvalóan kémeknek nézték volna a brit katonákat. Nem bíztak volna bennük, sokkal inkább megölték volna őket.

– Rizikós, az igaz – fűzte hozzá Mulligan –, de a benne

rejlő pénz igen kecsegtető. Mit ajánlhattak az afgánoknak?

– Talán az európai kapcsolatokat – vetette fel Toni.

– Talán – fontolgatta Agatha. – De hogy kerül a heroin Afganisztánból, ahol nincs tenger, Nagy-Britanniába?

– Amikor még szolgáltam, úgy értettem az eligazítások során, hogy az egész régiót átszelik a tevekaravánoknak kialakított utak. Ezek még az ősi kereskedelmi vonalak Európa és a Távol-Kelet között. – Patrick a térképre mutatott. – A legközvetlenebb kapcsolat Iránon keresztül vezet Törökországba, amely a mediterrán vidék és Kelet-Európa kapuja.

– És Kelet-Európa az – mondta Agatha –, ahol a mi kis bandánk használni tudja a kontaktjait, hogy terítsék a cuccot, vagy továbbszállítsák Nagy-Britannia felé. Ez a drogbáróknak remek lehetőség. Ugyanis minden alkalommal, amikor a rendőrség leleplez egy hálózatot, muszáj másik útvonalat találniuk Európába.

– Ez beleillik a képbe – morfondírozott Toni. – Amikor Breamet és Dunstert kirúgták a leicesteri raktárból, az azért történt, mert valamiféle e-mailes megrendelésekkel üzleteltek.

– Ha a droghoz volt köze, csak kis tétekben játszhattak – mondta Mulligan. – A raktárat nem ők irányították. Ha nagybani szállításokat bonyolítanak, az feltűnt volna.

– Amúgy is túlságosan felhívták magukra a figyelmet – értett egyet Agatha. – Lebuktak és lapátra kerültek. De az világos, hogy senki nem tudta egyértelműen, miféle

megrendelésekkel üzleteltek.

– De a Morrison’snál ők felügyelik a raktárat – jegyezte meg Toni. – Éjjel bizonyosan, amikor a többi munkatárs nem tartózkodhat bent. És ott van a sekilivi létesítmény, ahol átvehetik az Afganisztánból érkező szállítmányokat.

– Pontosan – vágta rá Agatha –, továbbá egy állandó futárszolgálat, ami a sekilivi gyárból egyenesen ide, a küszöbükhöz fuvarozza az árut.

– De a drogoknak át kellene jutniuk egy brit kikötőn – tűnődött Toni. – És ott műszeres ellenőrzést, keresőkutyákat és ilyesmiket alkalmaznak, nem?

– Az akkumulátorokhoz nagyon sok vegyi anyagot használnak – magyarázta Patrick. – Az minden szagot elnyomhat. Lehet, hogy megbütykölt akkumulátorokba csomagolják a drogot, amelyeket a valóságosakkal együtt hoznak be.

– De hogy vesz ebben részt Albert Morrison? – kérdezte Toni.

– Ezt még nem egészen tudtam végiggondolni – felelte Agatha –, de azt tudjuk, hogy mindenáron pénzhez akart jutni, hogy fellendítse az üzletet. Ez a drogbiznisz megoldhatta a problémáját.

– Vagyis ki ölte meg Mrs. Dinwiddyt? – kérdezett rá Toni.

– Ez a legnyilvánvalóbb darabja a kirakósnak, ha az ember rájön, mi az a két dolog, ami hiányzott a gyilkosság színhelyéről. Dinwiddy lejátszója nem volt a csuklóján, és Trotter mocskos, öreg terepjárója sem állt az

istállóudvaron. Nem gyalog ment be a mircesteri fogadóirodába, hanem kocsival! Viszont gondoskodnia kellett róla, hogy gyalog lássák megérkezni. Vagyis elrejtette a fogadóiroda közelében a kocsiját, elintézte a dolgát, távozott gyalog, majd beült a terepjáróba és visszahajtott az istállóhoz. Így, hogy hamarabb megtette az utat, elég ideje maradt elintézni Dinwiddyt, rendbe szednie magát, aztán felbukkanni, mintha gyalog sétált volna Mircesterből. Fogadok, hogy a patahamutartó ott volt nála a kocsiban.

– Nagyon közel jártunk, hogy tetten érjük – bólogatott Toni.

– Úgy sejtem, meghallotta, hogy jövünk – mondta Agatha. – Miután leütötte az asszonyt, épp arra maradt ideje, hogy elszedje tőle a magnót és eltűnjön.

– Szóval Mrs. Dinwiddy miatt volt annyira ideges azon a hangfelvételen – vonta le a következtetést Toni –, és Sayerhez beszélt!

– A többiek is bűnrészesek, ez nem kétséges – bólintott Agatha –, de Trotter végezte el a piszkos munkát. Ő az egyedüli, aki nem volt jelen a partin – na meg Mrs. Dinwiddy. Nem kérdés, hogy Trotter a gyilkos.

– Nagyívű teória – hümmögött Mulligan –, de tudod, mit mondana erre Bill Wong…

– Igen, tudom – legyintett Agatha. – Nincs bizonyítékunk. Ezzel együtt érdemes szólnunk Billnek. Később felhívom. Most azonban – nézett Tonira –, a legtöbb esélyünk, hogy bizonyítékot találjunk, azokban a

hangfelvételekben rejlik. Mrs. Dinwiddyvel azért végeztek, mert rájött valamire, és ennek ott a nyoma valamelyik beszélgetésben.

– Visszatérek az anyagokhoz – sóhajtott Toni. – Még mindig több százon kell átküzdenem magam.

– Ha már itt vagyok, szívesen segítek – mondta Patrick –, legalábbis amíg nem kell visszamennem a hotelbe. Átküldhetjük a fájlok egy részét egy másik gépre.

– Nem, Patrick, rád most a hotelben van szükség – mondta Agatha. – Morrison nem fog fizetni, úgyhogy más munkákból kell begyűjtenünk a betevőt. Segítsek neked?

– Nem hinném, hogy kell… – fontolgatta Mulligan. – Nem akarom épp most felfedni a kilétemet.

– Mire gondolsz? – kérdezte Agatha.

– Beszédtéma vagy a hotelben – felelte Patrick. – Mindenki látott a tévében. Te lettél „a szamaras kopó” meg „a szamaras nő”. Szóval tudják, ki vagy.

Agatha elkomorult.

– A szamaras nő – így hívnak? Megszabadulok én valaha ettől a szereptől?

– Az idő megoldja, Agatha – vigasztalta Toni. – Máris csak tegnapi hír az egész. Jövő hétre úgy elfelejtik, mintha nem is lett volna.

– Amíg piacra nem dobják a játékokat – motyogta Agatha, miközben betrappolt az irodájába –, vagy az a bűzhödt dög saját sorozatot kap a tévében.

Az ajtó hangos csattanással bevágódott.

Agatha a Hattyú nevű pubnál parkolt le a kocsijával Broadway-ben, a főutca végén. Sálat tekert a feje köré, melynek egyik végét átdobta fél vállán, úgy sétált el a kinti asztalok mellett. Már majdnem besötétedett, túl hideg lett volna kint leülni. Bent otthonosnak tűnt, és látta, hogy bőséges fogásokba mélyednek a vendégek. Senki nem nézett rá, ezt örömmel nyugtázta. Nem akarta, hogy felismerjék a szamaras nőt.

„Miért zavar ez engem ennyire? – mélázott. – Azt hittem, már továbbléptem. Talán mert senki más nem lépett tovább, vagy talán ez a Charles-ügy dolgozik bennem…” Az orra alatt szitkozódott. A szamárnak nem kellene ennyire lelomboznia. Charlesnak szintén nem. Utálta, ha nem ura egy-egy helyzetnek. Utálta, hogy ő a szamaras nő. A sál kellőképp elrejtette az arcát ahhoz, hogy senki ne szúrhassa ki. Gondolt rá, hogy napszemüveget is vesz, de napszemüveg estére? Ilyet csak azok viselnek éjszaka, akik nagyon is fel akarják hívni magukra a figyelmet.

Afféle kémnek vagy titkosügynöknek érezvén magát, észrevétlenül elsietett a bezárt boltok és üres teázók kirakatablakai előtt. A világos étteremablakok meleg fogadtatást ígértek a városba vacsorázni érkezőknek, de Agatha ellenállt a késztetésnek, hogy bekukucskáljon. Kerülte a szemkontaktust is a többi gyalogossal. Mielőtt a Lygon Arms Hotelhez ért, befordult egy mellékutcába, ahol egy diszkrét kis étterem húzódott meg az egyik utcai lámpa fényében. Francia konyhájuk volt, a kínálat nem az

a puccos, hivalkodó jellegű, amitől az ember éhes marad a vacsora végén, de nem is a nagyevőknek való parasztos adagok. Charlesszal már sokszor vacsoráztak itt. Nem tudta felidézni, előfordult-e valaha is, hogy Charles fizetett volna, de Agatha eltökélte, hogy ma este így lesz.

Belépve örömmel látta, hogy ugyanaz a félhomály fogadja, mint amire emlékezett. A többi vendég így biztosan nem ismeri fel. Besétálhatna ide a Mikulás is Marilyn Monroe-val a karján, ők sem tűnnének fel senkinek. Egy pincérnő üdvözölte, Charles pedig integetett és odakiáltott:

– Erre, Agatha!

– Cssss! – pisszegte le amaz gyorsan, amikor átkecmergett az asztalhoz. – Nem kell ekkora hűhót csapni!

– Mire gondolsz, édesem? Nem csaptam semmilyen hűhót.

– Nem akarom magamra vonni mások figyelmét – szűrte a foga között Agatha, míg távolabb tolta az asztalon álló gyertyát magától. – Nem szeretném, hogy felismerjenek.

– Ki ismerne föl?

– Nem tudom… mindenki. Jelenleg „szamaras nőként” híresültem el.

– Á, igen, hallottam róla.

– Az egész bolygó hallott róla, Charles.

– De nem állsz rosszul. Gustav megmutatott pár

közösségi oldalt. Rád kapott az internet, virálisan terjedsz.

– Ó, remek. Szóval most már nemcsak közröhej tárgya, de vírus is vagyok.

– Úgy értem, népszerű lettél, Agatha. Te és a szóhasználatod.

– Nekem olyan is van?

– Igen. Eddig csak tőled lehetett hallani, de most mindenki mondogatja: „Ördög és pokol!”

Agatha a kezébe temette az arcát.

– Ezt nem bírom! – nyögte. – Azt hittem, híres leszek, nem bohóc!

– Hé, mintha nem is önmagad lennél. Az efféle szorongásokat máskor simán elnyomod magadban. Azt hittem, mostanra már levetkőzted.

– Igen. Levetkőztem. Vagyis azt hittem. De akkor sem akarok a szamaras nő lenni.

– Nézd a jó oldalát – nem sokan büszkélkedhetnek ilyen jó szófordulatokkal.

– Nem vagy vicces, Charles – vagy újabban inkább *Charlie?*

– Mmm – mordult fel Charles kézbe véve a borlapot. – Azért nem cserélnél velem, igaz? Szerintem te jobban megküzdesz ezzel a szamaras szereppel, mint én az egész házassági mizériával. Rendeljünk valami bort.

Egy üveg Pinot Gris-t választottak, és amint hallótávolságon kívül ért a borpincér, Agatha belefogott.

– Nem vagyok biztos benne, hogy valaha meg tudom bocsátani, hogy nem szóltál nekem Maryről, de szeretném

tudni, miként kerültél ebbe a katyvaszba.

– Nem feltétlenül katyvasz – felelte Charles. – Csak olyan kínos a dolog. Tudod, hogy az egész a pénzről szól.

– De sikerült egész jól stabilizálnunk a pénzügyeidet – mondta Agatha. – A tanácsadó, akivel összehoztalak – a saját brókerem – a legjobb a szakmában. Ügyesen kezeli a befektetéseid.

– Igen, de azok elég bevételt soha nem tudtak termelni – mondta Charles –, aztán a klubomban egy cimbora ajánlott egy verhetetlen befektetést. Egy aranybányászatra létrejött konzorcium az Amazonas mentén. A baj csak az, hogy közölték velük, nem csinálhatják. Ökológiailag káros. Szóval, amíg nem találják meg a módját, hogyan termeljék ki az aranyat anélkül, hogy az esőerdőket irtanák és szennyeznék a folyókat, az arany marad a földben, a pénzemet meg mellé temettem. Mary apja ekkor keresett meg. A kislánya vágyott egyfajta életmódra, és amit Mary akar, azt láthatólag meg is kapja.

– Csodálatos – rázta a fejét Agatha. – Aphrodite, Dinwiddy és most már Mary is, mind a pénzt használták, hogy megkapják a férfit, akin keresztül elérni vágyták a céljukat. Azok a fajta nők, akik…

– Nem tudlak követni – szakította félbe Charles –, de kezdem azt hinni, hogy nagyon elszúrtam ezt az egészet. Igazad volt, amikor azt mondtad, hogy épp azok az emberek, akiket Mary el akart bűvölni, akiknek a társaságára aspirál, kinevetik a háta mögött. „Bloody

Mary”-nek becézik, mert a családja vállalkozása…

– Értem.

– Meg „barnamezős beruházásnak” a Brown-Field miatt, ami…

– Ezt is értem.

– Ez az egész olyan kínos. Nem azért, mert egy kicsit is érdekel, mit mondanak, vagy mit gondolnak – fütyülök rájuk. De a család állandóan azt akarja, hogy hordjam őket ezekbe a társaságokba. Sportesemények, lövészhétvégék, kilovaglás a vadászatokon. Nem mintha engedélyezett lenne manapság a vadászat. Csak nyargalásznak a földeken azokon a szürke lovakon, fújják a kürtöket és isszák a portóit. Ez nem nekem való, Aggie. Egyáltalán nem.

– És Gustav mit gondol Maryről? – Agatha már tudta is a választ. Gustav sosem helyeselte Charles kapcsolatát Agathával. Egyetlen nővel sem helyeselte, aki nem a megfelelő kasztból érkezett. Gustavnak a származás volt minden, és valószínűleg ebből az okból hallgatott olyan mélyen saját rejtélyes külföldi gyökereiről.

– Természetesen megveti Maryt és a családját, mint gondolom, már rájöttél. Menthetetlenül sznob. Véleménye szerint meg kell találnom a kiutat ebből a fiaskóból, és visszacsinálnom valahogy.

– Egyetértek Gustavval. Vissza kell csinálnod.

– Akkor hát ez a küldetésem – jelentette ki Charles. – Igyunk erre.

Összeérintették a poharaikat, és belekortyoltak a hűvös

borba.

– Na és hogy áll a gyilkossági ügyed?

Miközben rendeltek, és nekiláttak a vacsorának, Agatha beszámolt a legfrissebb fejleményekről.

– És hogy jön ebbe a képbe Chris Firkin? – tette fel a kérdést egyszer csak Charles.

– Olyan, mint egy szippantás friss levegő – felelte Agatha. – Péntek este elvisz vacsorázni.

– Tudom – bólintott Charles. – Mondta. Olyan érzésem volt, mintha az engedélyemet kérné.

– És te…?

– Mondtam neki, hogy szabadúszó vagy. Úgy cselekszel, ahogy jónak látod. Nincs az a férfi, aki leigázhatná Agatha Raisint.

– Mintha Chrisnek egyáltalán eszébe jutna, hogy megpróbálja leigázni a szamaras nőt…

– Bolond lenne, ha *nem* próbálná meg – bukott ki Charlesból, és egy pillanatra zavarba ejtő csend állt be köztük. Azon kapták magukat, hogy mindketten a másik szemébe néznek. – Egyébként rosszabb is lehetne – törte meg vidám hangon a hallgatást a férfi. – Úgy is becézhetnének, hogy „a fingós szamaras nő”.

– Még ne, Charles, még ne. Egyelőre nem tartok ott, hogy nevetni tudjak rajta.

Az este hátralevő részében úgy beszélgettek, mint két régi barát, majd, hogy megelőzze Charles zavart mentegetőzését, miszerint egy másik zakójában vagy az éjjeliszekrényen felejtette a pénztárcáját, Agatha

visszatáncolt korábbi elhatározásától, és ragaszkodott hozzá, hogy ő fizessen. Az étterem előtt megölelték egymást. Tudva, hogy úgysem bírna sokáig ellenállni a késztetésnek, hogy megcsókolja a férfit, Agatha inkább eltolta magától, és elsietett az autójához.

Ezen az éjszakán, miután ágyba bújt, végtelen magányosnak érezte magát. Mindennél jobban vágyott rá, hogy Charles mellette legyen. Erősen fülelt, nem hallja-e a kocsiját begördülni a ház elé, vagy a lépteit a kerti járdán, netán a kulcsa zörgését a zárban – a kulcsáét, ami még mindig megvolt a házhoz. De nem hallott semmi ilyesmit. Magányos volt akkor is, amikor végre álomba szenderült.

Kilencedik fejezet

Agatha végigsietett Carsely főutcáján, szorosan összehúzva magán sötétkék gyapjúkabátját, hogy kizárja a csípős hideget. A súlyos felhők, amelyek éjszaka lepték el az eget, mintha a háztetőkig ereszkedtek volna, és jókora esővel fenyegették a falut.

Vidáman csilingelt egy csengettyű, ahogy benyitott a kis kávézóba. Mint sok más, Cotswoldsben fellelhető régimódi teázóban, az asztalokon itt is ropogós, fehér vászonabrosz feszült. Carselyt is alaposan felforgatta a nagyipari turizmus, de a falusi teázó, úgy tűnt, megúszta a szezonális turistaáradatot. Az üzlet hátuljában egy pulton Agatha örömére különféle muffinok és különleges látványt nyújtó croissant-ok sorakoztak. A délutáni teához az üzlet gyümölcstortát és scone-t is ígért. Ezen a korai órán egyelőre a friss kávé illata töltötte be a vendégteret.

Agatha egy üres asztalhoz lépett. Tudta, hogy itt nem talál majd röhejes nevekkel felcímkézett

kávékülönlegességeket az étlapon – zsírmentes, felgőzölt, lágy mokka, félkoffeines, szójás-fahéjas gyenge latte, ristretto és a társaik. Itt jó kávét kínáltak, feketén vagy tejjel.

– Jó reggelt, Mr. Raisin – üdvözölte a hölgy a pult mögül. – Mivel szolgálhatok?

Kerek arcú, mosolygós asszony volt, Agatha felismerte a carselyi Hölgyegyletben tett szórványos látogatásai nyomán, de a nevére nem emlékezett.

– Jó reggelt – köszönt ő is a nőnek. – Egy kávét kérnék. Sőt, kettőt. Várok valakit.

Ahogy gyorsan körbepillantott, látta, hogy Mary még nem érkezett meg. A maroknyi vendég mind felé pillantgatott, amikor a szék háttámlájára terítette a kabátját. Az idős házaspár az ablak mellett bólintott és mosolygott. Két középkorú nő ugyanígy tett, egy idősebb úriember pedig felnézett az újságjából, és a szájával „Jó reggelt!”-et formázott. Agatha erősen fülelt, nem hall-e kiszűrődni innen-onnan „szamaras nő” suttogásokat a csendes beszélgetésekből, de semmi ilyesmi nem ért el a füléhez. Lehet, hogy nem mondják, de gondolni biztosan gondolják, következtetett. Ezzel együtt elég barátságosnak látszottak. Az igazi ellenfele azonban még nem érkezett meg.

A pufók arcú nő két gőzölgő csészét helyezett az asztalra.

– Tej és tejszín itt van a kis kancsókban – mutatta. – Szolgálja ki magát. Úgy tűnik, jön az eső.

Agathát megmentette az udvariassági csevegéstől az ajtó fölé szerelt csengettyű vidám zaja. Mary Darlinda Brown-Field libbent be Burberry kabátjában, gondosan koptatott farmerben és divatos rojtokkal ellátott bokacsizmában.

– Borzasztóan sajnálom, hogy késtem, Mrs. Raisin – csicseregte az asztal felé lépkedve. Agatha a falon lévő órára pillantott. Még csak három perccel múlt tíz.

– Ne szabadkozzon, egyáltalán nem késett el.

– De bizony – tiltakozott Mary –, mindig pontos vagyok, csak most annyi minden szakadt rám. Egy halom intéznivaló az esküvő előtt.

– Megértem – bólintott Agatha.

– Nyilván nem mondok ezzel semmi újat, igaz? Tudja, miről beszélek, ön is átesett rajta pársz or.

Egész helyes volna a mosolya, gondolta Agatha, ha nem olyan álla lenne, mint egy kihúzott kredencfiók.

– Olyan nagyszabású előkészületeket illetően biztosan nem, mint amilyeneket ön tervez.

– Hát, attól tartok, valóban grandiózus eseménynek kell lennie – ismerte el Mary. – Sok üzleti partnerünk van, akik közeli barátok, és természetesen meg kell hívnunk Charles barátait is, akiknek vannak bizonyos elvárásaik az ilyen események protokollját illetően, igaz? – Mary elhelyezkedett a széken, belekortyolt a kávéjába, aztán hozzáöntött egy kis tejszínt.

– Erősen kétlem – nézett rá Agatha –, hogy Charlesnak kedvére való lenne egy olyasféle elit esküvő, mint

amilyenre ön céloz.

– Talán nem – találkozott Mary sötét szeme Agatha tekintetével –, de az a nap a menyasszonyé. Legalábbis így tartja a szólás. Az én napom, és nem fogom hagyni, hogy bárki vagy bármi elrontsa.

– Miért akarná ezt bárki is?

– Ó, mindig felbukkan valaki, aki bajt kever. – Mary lehalkította a hangját, hogy biztosan csak Agatha hallja, amit mond. – Természetesen nálam nem fog betoppanni egy részeges, zsaroló férj, hogy tönkretegye a ceremóniát, mint az ön esetében történt. Meg kell mondanom, igencsak felelőtlen dolog volt öntől, hogy nem zárta le teljesen az előző házasságát, mielőtt belevágott az újba.

– Ön… sokat tud rólam.

– Ismerd meg az ellenséged. Ez is egy szólás. Fontosnak tartottam, hogy mindent megtudjak önről. Nem maga itt az egyetlen magánnyomozó. Az inasom egy sor roppant izgalmas tényt fedett fel a maga piszkos kis előéletéről.

Agathát elöntötte a harag. Charles komolyan ezt a nőt akarja elvenni?

Nőt? Hiszen még csak egy lány! Nem lehet több huszonkét évesnél.

– Charles ezt nem fogja végigcsinálni – közölte Agatha halkan, ifjú ellenfele lágy tónusához igazítva a hangját. – Utálja a vadászatokat, a lövészetet, a horgászatot. Az egész lovas hajcihőt. Ezek az emberek egyáltalán nem illenek hozzá… ahogyan maga sem.

– Lehet, hogy nem illenek hozzá, Mrs. Raisin, de hozzám

igen. Nagyon jól lovagolok. Ez a hobbim. Kiválóan lövök – halálosan pontosan célzok vadászpuskával és karabéllyal is. Különösen az utóbbival. Háromszáz méterről a szeme közé találok.

– Ezt fenyegetésnek szánta? Konkrétan fenyeget?

– Vegye annak, aminek akarja – sziszegte Mary áthajolva az asztalon –, én véghez viszem, amit akarok. Charles azt fogja tenni, amit mondok neki, különben tönkreteszem. Ön pedig, ha jót akar magának, nem kerül az utamba.

Nem akar jelenetet rendezni, gondolta Agatha. Szeretné csendesen és feltűnésmentesen intézni a dolgot. Meg akarja úszni, hogy nyilvánosan lássák összecsapni velem.

– Nem hallgatok tovább egy ilyen lóképű, gülüszemű kis szarkupacot, mint maga – suttogta közel hajolva, majd felpattant, és elkiáltotta magát: – Minek nevezett az imént? Kurvának? Miért nem mászik vissza a sárgödörbe, ahonnan előkúszott, maga visszataszító kis giliszta? Ördög és pokol! A cipőmet sem törölném magába! És most húzzon el innen a búsba!

Minden arc feléjük fordult a kávézóban. Mary színtiszta gyűlölettel meredt asztaltársára, feltűnő álla vad grimaszba torzult, aztán kiviharzott a helyiségből. A csengettyű vidáman csilingelt utána.

Agatha végignézett a döbbent vendégeken. Az egyik középkorú nő mintha megkövült volna a mozdulatban, amint csészéjét a szája felé közelítette. Az idős úriember pirítósáról egy darabka marmaládé az újságjára pottyant.

– A szamaras nő újra akcióban! – jelentette ki Agatha, azzal visszaült a kávéjához, hogy befejezze.

* * *

Agatha az Orgona közben sétált az autójához, amikor a délelőtti homályban egyszer csak egy villám hasította keresztül az eget. Egy pillanattal később lélegzetelállító erejű dörgés rázta meg a környéket. Szaporázni kezdte a lépteit, és éppen bebújt a kocsijába, amikor az első hatalmas esőcseppek szétfröccsentek a szélvédőn.

Mialatt felkapaszkodott a dombra Mircester felé, az eső igencsak rákezdte, az országúton aztán már özönvízszerűen zuhogott. Az ablaktörlők küzdöttek az áradattal, az út helyén inkább egy folyó látszott hömpölyögni. Agatha úgy döntött, inkább kivárja valahol a felhőszakadás végét, mint hogy tótágast álljon a kocsival egy árokban. A Ledér Liba nevű kocsma parkolójába húzódott le az autóval. Charlesszal nem egyszer költötték el itt ráérős vasárnapi ebédjüket, mielőtt visszatértek volna Carselybe egy-egy hosszú és aktív estére. Az eső vadul dobolt-pattogott az autó tetején és a motorháztetőn. Mi jutott eszébe Charlesnak, hogy elvegye ezt a szörnyű nőt? A pénz, persze, de hát több is van az életben, mint a pénz… És mire gondolt Mary, amikor azt mondta, tönkreteszi? Tényleg ekkora hatalmuk van Charles fölött a Brown-Fieldeknek? Egyszerűen ki kellene lépnie ebből az eljegyzésből. Ez a lány egy igazi veszedelmes kis

perszóna.

Agatha a Morrison-ügyre terelte a gondolatait. Természetesen e mögött a mocskos üzlet mögött is a pénz állt, és vérbosszúba fordult a kavarás. Albert Morrison miatt Agathának az országos tévéadókon kellett elszenvednie a megaláztatást. Eltökélt szándéka volt elszámolni Morrisonnal, de most fontosabb volt a gyilkosság ügye. Trotter a tettes, de a többiek is közreműködtek, ebben Agatha biztos volt. Ha más nem, szegény Elizabeth Thirkettle-ért be fogja bizonyítani, hogy Morrison és a kis haverjai végeztek Mrs. Dinwiddyvel.

Alábbhagyott valamennyire az eső, Agatha indított, kigurult az országútra, és továbbhajtott a nyomozóiroda felé.

– Nos, Toni, mivel tudsz szolgálni? – üdvözölte a lányt, míg bevonult saját szobájába. – Valamire biztosan rábukkantál mostanra.

– Nem sok mindenre – felelte rosszkedvűen Toni. – Néhány újabb érdekes foszlány, de a zöme csak a szokásos kimerítő fecsegés.

– Akkor hagyd a kimerítő fecsegéseket, és hozd be nekem azokat az érdekes foszlányokat – kérte Agatha. – Meghallgatjuk őket egyben. Bekapcsolom a számítógépem. Nem, ne kezdd el magyarázni, hogyan kell. Emlékszem rá.

Mire Toni megállt az ajtóban, kezében egy pendrive-val, Agathának majdnem sikerült beüzemelnie a gépét.

Megengedte, hogy a lány odébb tessékelje, és befejezze helyette a műveletet.

– Már az utolsó mappáknál járok – magyarázta Toni. – Azt hiszem, ma estére a végére érek. Ezek azok, amelyek egy kicsit is érdekesek.

„Nem akarom, hogy bármi gikszer történjen a nagy szállítmánnyal.”

– Ez Morrison.

„Végignézem az épületeket Breammel és Dunsterrel, hogy lássuk, minden rendben van-e.”

– Ez meg Sayer.

„Jó, de ahogy megkapjuk a szállítmányt, minden kézre szükségünk lesz.”

– Ez megint Morrison – állapította meg Agatha. – Ez nagyon hasznos felvétel, Toni.

„Nem probléma. Majd egyeztetem még egyszer a szállítás várható idejét. Már jövő csütörtökön is lehet.”

– Megint Sayer – bólintott Agatha. – Mikor vették ezt fel, Toni?

– Nehéz megmondani – vakarta meg a homlokát a lány. – Mrs. Dinwiddy nagyon rendezetten tárolta ezeket a fájlokat, de az utóbbiak egy kicsit összekavarodhattak, mintha álcázni akarná őket, vagy az érdektelen anyagok között rejtegetni. De nem volt következetes. Talán nem gondolkodott tisztán. Zavaros egy kicsit ez az egész.

– Azt mondod, az „utóbbiak”. Mennyire frissek ezek?

– Szerintem a többségük az elmúlt egy-két hétben készült.

– Komolyan? Toni, ez egy dinamit! – kapott a mellkasához Agatha. – Ha ezt az elmúlt egy-két hétben vették fel, és Sayer csütörtökről beszél – akkor az a mai nap! A szállítmányuk ma éjszaka érkezhet!

– Igen, talán lehetséges…

– Talán? – húzta fel a szemöldökét Agatha. – Toni, szerintem nem Clarissa Dinwiddy az egyetlen, aki itt nem gondolkodott tisztán. Mi van veled? Szedd össze magad, te lány. Hol jár az eszed? Muszáj a munkára koncentrálnod, és… Arról a pasiról van szó, akivel találkozgatsz, ugye?

– Találkozgatok? Mit gondol, mikor volt nekem időm arra, hogy bárkivel is találkozzam, nemhogy „azzal a pasival”? Hosszú napok óta ezeket a hülye pletykákat hallgatom éjjel-nappal!

– Ez a munkád.

– Hogy végighallgassak egy tonnányi lehangoló, régi szart?

– Igen, mert nyomozó vagy, és ez egy gyilkosság.

– Az én munkám nem a gyilkossági nyomozás!

– A munkád az, amit én mondok!

– Feldughatja a munkáját a…

– Szakítottál vele, mi?

– NEM szakítottunk! – Tonit majd szétvetette a harag, aztán leeresztett. – Megmondtam neki, hogy nem állok készen a házasságra… Hogy még szeretnék ezt-azt az életben.

– Ó… – szólalt meg Agatha, és alig tudta megállni, hogy ne lendítse az öklét a levegőbe egy hangos ujjongás

kíséretében. Toni vele marad! Nem rohan el, hogy szaporodni kezdjen, és nem ragadja el az idilli családi élet borzalmas árhulláma. – Szegénykém. Kemény lehetett ezt megmondani. Neki is… nehéz volt?

– Azt gondoltam, az lesz. – Toni megrázta a fejét, aztán meglepte a főnökét egy mosollyal. – De elmondta, hogy egy magánnyomozó irodának dolgozni kétségkívül százszor izgalmasabb bárminél, amit ő tudna ajánlani. Azon a véleményen volt, hogy ha ez tesz engem boldoggá, akkor ezt kell csinálnom. Hiszen ha nem vagyok boldog, a házasságunknak is annyi.

– Ki ez a fickó? – ráncolta a homlokát Agatha. – Egy átlagos korodbeli fiú nem így gondolkodik. Biztos vagy benne, hogy el akarod engedni?

– Nem engedem el – magyarázta Toni. – Csak egyszerűen a helyén kezelem a dolgot – vagyis úgy, hogy ő is, én is a helyünkön legyünk, ahol kell. Valamikor még változhatnak a dolgok.

„Ez a legjobb hír, amit ma hallottam – gondolta Agatha. – Most, hogy kibeszélte magából, ami a lelkét nyomja, remélhetőleg újra felpörög az agya, úgy, ahogy arra szükségem van. Nem engedhetem meg, hogy érzelgősködni kezdjen nekem. Muszáj, hogy teljes erőbedobással dolgozzon.”

– Aztán jót nevettünk, amikor megszólalt: „Ráadásul hogyan tudnék versenyezni a szamaras nővel?” Vicces, nem?

– Nagyon – erőltetett egy mosolyt magára Agatha. – Ez

az egész szamaras nő dolog roppant, roppant vicces.

– Aztán meg azt mondta – Toni a szája elé kapta a kezét, hogy elfojtson egy kuncogást –, hogy szenzációs a főnököm szava járása, amikor azt mondja, hogy…

– Elég – szakította félbe Agatha. – Térjünk vissza a maradék hanganyagokhoz.

* * *

Éjszaka Agatha Albert Morrison házának ananászos kapuja közelébe hajtott, és leparkolt a főút mentén. Arra jutott, innen könnyebb szemrevételezni a gyárat, mintha a főkapu felől próbálkozna. Ígéretet tett magának, hogy nem csinál semmi butaságot. „Más dolgom nincs, csak ellenőrizni, égnek-e a lámpák odabent – zajlik-e valami esemény, ami arra utalna, hogy ez a nagy szállítmány éjszakája.”

Átsurrant a kapun, és az istálló felé vette az útját, a fák vetette holdárnyékok között illanva. Tornacipőt, fekete nadrágot és vastag fekete pulóvert viselt, hogy belevesszen a sötétségbe. Tudta, hogy nehéz volna kiszúrni, de azért gondosan figyelt minden irányba, nem járőröz-e valaki a közelben.

Megkerülve az istállóépületet gyorsan elérte a kutatás-fejlesztési részleget. Háttal a falnak lapult, és óvatosan kidugta a fejét a sarkon, hogy rálásson a főépületre. Égnek bent a lámpák, ennyi bizonyos. Az ablakokat beredőnyözték, de azok nem takarták ki teljesen a fényt.

„Nem fogok semmi butaságot csinálni – emlékeztette magát Agatha –, de akkor is látnom kell, mi folyik odabent. Úgysem számítanak látogatóra. Nyilván már átkutatták az egész területet, bezártak minden bejáratot, hogy elmerülhessenek abban, amivel foglalatoskodnak. Az ajtók valószínűleg mind zárva, de…” Agatha megtapogatta a zsebét, amelyben ott lapult a Tonitól kapott kulcs. Más dolga nincs, csak gyorsan szétnézni. Csak besurran és kisiet, észre sem fognak venni semmit.

A kutatás-fejlesztési épületbe bejutni éppolyan egyszerű volt, ahogy Toni leírta. A legtöbb ajtó és ablak hiányzott. Agatha előhúzott egy vékony ceruzalámpát a zsebéből. Az épület nagy része megfeketedett és elüszkösödött, a padlón mindenütt törmelék hevert. Elemlámpája ijesztő árnyékokat vetett elé. Elindult a női mosdó irányába. Ahogy Toni magyarázta, valóban úgy tűnt, mintha zárva lenne az ajtó. Finoman megnyomta. Semmi nem történt. Ekkor erősebben megtaszította, és az ajtó egy reccsenő hang kíséretében kitárult. Agatha az elszenesedett keretre irányította az elemlámpáját, így már látta, hol törött el, és hol kapaszkodott a zár lazán az ajtó szélébe. Óvatosan, hogy ne tegyen több kárt, beóvakodott, és finoman becsukta maga mögött az ajtót.

A vécét mintha javarészt érintetlenül hagyta volna a tűz. Megmozgatva az elemlámpát Agatha gyorsan megtalálta a bejáratot, amely a főépület női mosdójába nyílt. Bedugta a kulcsot a zárba. Az lágy kattanással fordult el. Résnyire nyitotta az ajtót, arra számítva, hogy a

túloldalról Bream és Dunster bármikor kitéphetik a kezéből a kilincset. Apró, megkönnyebbült sóhaj hagyta el a száját, amikor látta, hogy a túloldali mosdóban sötét van. Hát persze, hogy sötét – korholta magát. Miért használnák azok a fafejek a női mosdót? Bezárta maga mögött az ajtót, és keresztülment a folyosón, melynek végén majd egy másik bejáraton átjuthat a főépületbe. A folyosó teljes fényárban úszott. Agatha balra is, jobbra is elnézett. Tiszta volt a levegő. Néhány méterrel odébb már látta az elosztórészlegbe nyíló ajtót.

Ez az igazán trükkös rész, figyelmeztette magát. Lenyomta a kilincset, és épp csak annyira nyitotta ki az ajtót, hogy beláthasson a másik helyiségbe. Öt, fehérbe öltözött alak állt egy hosszú munkapadnál. Ugyanazt a helyszínelő-kezeslábast viselték, amelyet Bill Wong öltött fel, amikor kihalászta a bozótosból a lábutánzatot. A kezükön fehér gumikesztyű, arcuk előtt fehér maszk. Bream, Dunster, Sayer, Trotter és Morrison – gondolta Agatha. Bárhol megismerném őket, viseljenek akármit.

Mind az öten kartondobozokból pakoltak ki amolyan nagyobb leveskonzerv-méretű akkumulátorokat. Aztán egy drótvágóhoz hasonló szerszámmal felnyitották az akkukat, és belülről műanyag csomagocskákat vettek elő. A csomagolásukat felvágták, a porszerű tartalmat pedig átöntötték nagyobb műanyag zacskókba.

Igazunk volt – gratulált magának Agatha. Drogot csempésznek be az országba az akksikban! Valami furcsa bizsergést érzett a hátsója jobb felénél. Mi a csoda ez? –

ámult el. Nem is olyan kellemetlen, de… ÖRDÖG ÉS POKOL! A telefon! Épp benyúlt a farzsebébe, hogy előhúzza a készüléket, amikor az első éles csöngés belehasított a levegőbe. Rádöfött a kijelzőre, hogy felvegye, és ezzel elnémítsa a csöngést.

– Ne most, Toni! – suttogta a készülékbe, majd gyorsan letette, de mégsem elég fürgén.

– Mi volt ez? – kapta fel a fejét Morrison a munkapadnál. – Valaki van itt! Kapjátok el!

Bream és Dunster már meg is indultak. Agatha visszarohant a női mosdóba, és becsukta maga mögött az ajtót. Teljes volt a sötétség. A kulcs után matatott, ami a menekülőútja nyitját jelentette, de az kicsúszott a kezéből, hallotta a fémes koppanást a padlón. Megkockáztatott egy gyors elemlámpa-villantást, és meg is látta a kulcsot az egyik vécéfülkében. Beugrott, hogy felvegye, magára húzta az ajtót, ám ebben a pillanatban a mosdó külső terében felgyúltak a fények.

– Ki van itt? – hallatszott Dunster hangja.

Jeges borzongás futott végig Agatha gerincén. Némán és dermedten állt, még levegőt venni sem mert. Aztán hallotta, amint kinyitják az egyik vécéfülke ajtaját, majd sorra a következőt, megint egy következőt és… az övét.

– Magára tört a szükség, Mrs. Raisin?

Dunster benyúlt, megragadta a hajánál Agathát, és kihúzta a fülkéből. Az visított, ütött, csapkodott, és karmolta a férfi arcát, ahol érte, de az a földre lökte.

– Nocsak, nocsak, mit fogtunk itt? – lépett Bream a

mosdóba. Felhúzta a padlóról Agathát, és jobb kezét a háta mögé csavarta.

– Ez fáj, maga rohadék!

– Épp ez a szándékom. Maradjon nyugton! Bream végigcibálta magával a folyosón az elosztórészlegbe, mögöttük Dunster vonult.

Albert Morrison le-föl járkált, amikor beléptek. A maszkját már levette, vadul vicsorgott, amikor megpillantotta a foglyot.

– Maga! – üvöltötte. – Tudhattam volna. Ez az utolsó alkalom, hogy beleüti az orrát a dolgaimba, maga kiborító nőszemély, ezt garantálom!

– És miféle dolgok ezek? Drog? Gyilkosság? Az új akkumulátor valódi áttöréssel kecsegtetett, egy karnyújtásnyira volt tőle. Valami igazán jelentőset alkothatott volna. Ehelyett semmivel sem jobb, mint egy kisstílű gengszter egy csapat felbérelt bűnözővel, akik magának dolgoznak.

Bream előrelökte a foglyát, és elengedte a karját. Megszabadulva a fickó szorításából Agatha megpördült, és már rohant volna az ajtó felé, de Dunster útját állta, kezében egy kis automata pisztollyal, amelyet egyenesen rászegezett. Agatha az arcát nézte. Egy élénkvörös csík húzódott a járomcsontjától az álláig, ahol ő maga végigkarmolta. Dunster finoman megérintette a sebesülést szabad kezével.

– Fáj egy kissé, igaz? – kérdezte Agatha. – Adjon esélyt, és elkészítem a párját a másik oldalra.

– Ez biztosan nem fog megtörténni – vette célba Dunster a fegyverrel Agatha fejét. Maga halott.

– Ne itt – vakkantotta Morrison –, és ne most. Még dolgunk van.

– Karokat kitárni! – reccsent rá Sayer, majd csuklójánál fogva felemelte Agatha karjait, és végigtapogatta mindenhol. A mellénél egy pillanatra elidőzött, és elismerően bólintott.

– Ezt a tisztképzésen tanulta, ugye, Webster hadnagy? – nézett rá Agatha kérdőn.

Sayer összevonta a szemöldökét.

– Tudunk ám magáról mindent – folytatta Agatha. – A rendőrség is. Perceken belül itt lesznek – lódította, és közben zakatolt az agya, mivel mentse a bőrét. – Ezért telefonáltam. Nincs esélye.

Sayer kivette Agatha farzsebéből a telefont, és megnyomkodott pár gombot.

– Egy-kettő-három-négy-öt? Nem túl biztonságos jelszó – vigyorgott, azzal megmutatta Morrisonnak a készüléket. – Egy bejövő hívás a kis csicskásától, nem egészen két másodperc. Ennyi idő alatt semmit nem mondhatott neki. A kutya se jön ide.

Morrison felkapott egy tekercs ragasztószalagot, és odadobta Trotternek.

– Mozdulni se tudjon – parancsolt rá –, és a szájával kezdd. Egy hangot nem akarok többé hallani tőle. Bream, Dunster, kutassátok át a területet. Nézzétek meg, nem hozta-e magával valami cimboráját. Aztán gyertek ide

vissza. Ha végeztünk a szállítmánnyal, azt csináltok vele, amit akartok. Trotter, használd a régi terepjárót, és vidd ki a nőt az erdőbe. Minél messzebb innen. Gondoskodj róla, hogy a hullát soha ne találják meg.

– Kocsival kellett idejönnie – szólalt meg Sayer. – Kerítsd elő, azt is el kell tüntetnünk.

– Ezt nem fogja megúszni, Morrison! – kiáltotta Agatha. – Maga csak egy… – Trotter ekkor rátapasztotta a szájára a ragasztószalagot, és többször körbetekerte a fején a rollnit. Bream tartotta a karját, míg Trotter a csuklóját is átkötözte. A helyiség sarkában a padlóra lökték, Trotter leguggolt, hogy a bokáját is átragasztózza. Agatha egy fejrúgással próbálkozott, de Trotter elhúzódott, és Bream keményen képen vágta Agathát.

– Bírjon magával – figyelmeztette –, vagy ez a játszma nagyon rossz véget ér.

Agatha összekötözve és elnémítva kucorgott a sarokban. Szemében a harag és a félelem forró könnyei gyűltek. Hát így? Így kell töltenie élete utolsó perceit? Miért is hitte, hogy kilesheti ezeket a szörnyetegeket, és megúszhatja? De akkor sem akar meghalni, nem és nem.

Morrison és Trotter visszatették a maszkjukat, és újra munkához láttak. Sayer ellátta még néhány instrukcióval a két biztonsági őrt, aztán ő maga is odaállt a munkapadhoz. Bream és Dunster már majdnem egy órája elmentek. Agatha nézte, amint a munkaállomás végén egyre növekszik az új csomagok halma. Minden egyes akkumulátor, amelyet kinyitottak, minden egyes

tasakocska, amelyet a kupac tetejébe dobtak, egy újabb ingaütést jelentett az élete utolsó perceit számláló órán.

Végül visszatért a két őr, Trotter behozott egy kupac sportszatyrot, és elkezdte feltölteni őket a műanyag tasakokkal. A szétszedett akkumulátorvázakat szemeteszsákokba pakolták. Morrison levette a maszkját, és intett Trotternek, hogy ő is álljon ki.

– Hagyd most ezt – szólt rá –, Sayerrel majd befejezzük. Ti hárman intézzétek el a nőt.

– Megkeresem a kocsiját – mondta Bream, miközben lehámozta magáról a fehér kezeslábast, és betömködte egy zsákba. – Majd megyek mögöttetek.

– Mit csináljunk a ribanccal? – kérdezte Trotter.

– Ki kell cipelnünk – felelte Dunster.

– Hát, *én* nem fogom cipelni – horkant fel Trotter, azzal odahajolt, és levágta Agatha bokájáról a ragasztószalagot. – Tud ez szépen sétálni, és ha próbálkozik valamivel, majd kap egy ilyet, ni! – Ököllel belevágott Agatha homlokába, elég keményen ahhoz, hogy fájdalmat okozzon neki, de az eszméletét nem vesztette el.

Dunster és Trotter kiterelték az éjszakába. Agatha érezte Dunster acélos szorítását a karján, miközben hol rángatta, hol taszigálta az istállóudvar felé. Trotter egy erős fényű elemlámpával világította meg az utat, és az istállóhoz érve az ütött-kopott terepjáróra irányította a fénypászmát.

– Rendezünk egy kis mókát a hátsó ülésen – vigyorgott Trotter. – Mit szól ehhez, mi? Mrs. Agatha Raisin, a nagy

detektív és a kis Peter Trotter elszórakozgatnak a jó öreg terepjáró hátuljában. Hogy hangzik, he?

Agatha szeme összeszűkült, ahogy a ragasztószalagon át próbált ráüvölteni a torz kis emberre.

– Nahát, mi volt ez? – hahotázott Trotter. – Nem hallom jól. – Azzal durván letépte a szalagot Agatha arcáról.

– Soha! – sikoltotta amaz. – SOHA!

Hirtelen morgás hallatszott a sötétben. Trotter megpördült, elemlámpája fénye két világító, vörös szemre vetült. Egy győztes iááá harsant, és Csitt-Csatt akcióba lendült. Lehajtott fejjel mellkason öklelte Dunstert, aki elterült a kövön, aztán egy súlyos rúgást mért Trotter gyomrára, aki kétrét görnyedt a fájdalomtól. Agatha menekülni kezdett a sötétben. Beleütközött Csitt-Csatt bokszának ajtajába, és még mindig szorosan összekötözött kézzel betántorgott az állásba.

– Hova a pokolba ment? – ordította Dunster.

Agatha a sötétben lapult.

– Add azt az elemlámpát! – hallotta Dunster hangját.

– Nem tudok… mozogni – hörögte Trotter. – Újabb érdes iááá harsant, majd egy fájdalmas ordítás.

Rejtekhelyéről Agatha látta, hogy az elemlámpa fénye az istállóudvart pásztázza.

– Gyere elő, te hülye kurva – kiáltotta Dunster –, vagy még rosszabb véget ersz!

Patacsattogás hallatszott a kockakövön, majd egy tompa, puffanó hang, és Dunster felüvöltött.

– Átkozott dög – harsogott az őr, és a következő

pillanatban lövés dördült.

Agatha nézte, amint a fénypászma az udvar egyik végétől a másikig vándorol. Dunster őt kereste. Összekötözött kezekkel izgett-mozgott és tekergett a boksz végében, a szalmában, hogy elrejtőzhessen alatta. Amikor megbizonyosodott, hogy nem látszik ki az alomból, remegve kikukucskált. Az elemlámpa a mellette lévő bokszot világította meg, majd felé fordult.

– Tudom, hogy itt vagy! – kiáltotta Dunster. – Ne nekem kelljen megtalálni!

Agatha összeszorította a szemét, és próbált olyan észrevétlen maradni, amennyire a reszketés engedte.

– Jól van – recsegte Dunster –, most lett véged.

Hirtelen fényes, fehér fény árasztotta el az istállót, és egy hangosbeszélőben erőteljes hang csattant.

– Rendőrség! Tegye le a fegyvert! Tegye a földre MOST!

Dunster a levegőbe emelte mindkét karját, közben ledobta a pisztolyt, kihátrált az istállóból, és térdre ereszkedett.

– Rendőrség! Maradjon, ahol van! Ne mozduljon!

Két felfegyverzett rendőr csapott le Dunsterre. Az egyik lefogta, a másik felvette a földről a pisztolyt. Az éles fényben Bill Wong ismerős sziluettje rajzolódott ki. Megragadta Dunster egyik csuklóját, majd a másikat, rákattintotta a bilincset, aztán a bokszok felé fordult.

– Itt vagy, Agatha? – kiáltotta. – Jól vagy?

Agatha Raisin előbukkant rejtekhelyéről és kitámolygott a fény felé. A haja, az arca, a ruhája,

mindene tele nyirkos szalmával és szamárkakival.

– Ó, hála istennek! – tűnt fel Toni Bill Wong mögött, és főnöke nyakába borult. Bill levágta a ragasztószalagot Agatha csuklójáról.

– Jól vagyok – suttogta Agatha. – Élek…

A következő pillanatban a már ismerős, szúrós, érdes csacsiszőrt érezte a bőrén, ahogy Csitt-Csatt bedugta a fejét a hóna alá, és egy aprócska, barátságos kis nyihogást hallatott.

Tizedik fejezet

Nem akarok mást, csak hazamenni és lezuhanyozni – panaszkodott Agatha. Egy mentőautó hátuljában ült, válla köré piros plédet terítettek. A mentősök alaposan megvizsgálták, és megnyugtatták Bill Wongot, hogy fizikailag sértetlen.

– Ezt teljesen megértem – felelte Bill szívből jövő együttérzéssel –, én magam foglak hazavinni. De előtte még egy kicsit itt van rád szükségünk, amíg sikerül mindent tisztázni.

– Magával maradok éjszakára, ha szeretné – ajánlkozott Toni. – Nem kellene egyedül lennie a történtek után.

– De rendőrt is állíthatunk a ház elé – tette hozzá Bill. – Alice biztosan örömmel vállalja a posztolást.

– Nem, ne terheld ezzel Alicet-t – ingatta a fejét Agatha. – Toni, nagyon kedves volna tőled, ha velem maradnál.

Egy egyenruhás tiszt került elő valahonnan, és csendesen mondott valamit Billnek, aki bólintott, majd

Agathához fordult.

– Biztosítottuk a terepet, a fiúk folytatják a bizonyítékgyűjtést, úgyhogy nincs miért tovább itt tartanunk. Bream a kocsiddal próbált menekülni, közben kapcsoltuk le. Karambolozott egy rendőrségi járművel, úgyhogy az autód… egy kissé viharvert.

– Nem érdekel az autó – legyintett Agatha –, ha a pasast elfogtátok.

– Hét lakat alatt őrizzük – nyugtatta meg Bill. – A részletekbe majd beavatlak hazafelé. Gyere – nyújtotta a kezét a mentőautó hátuljából kilépő Agathának.

– Csak egy pillanat! – hallatszott Wilkes kapitány összetéveszthetetlen vakkantása. – Szeretnék magával pár szót váltani. Számtalanszor figyelmeztettem magát, hogy ne avatkozzon a rendőrség dolgába. A nyüzsgése most kis híján végzetes következményekkel járt, igaz? Az amatőr kontárkodása majdnem az életébe került. Ha rajtam múlna…

– Ó fogja már be, maga idióta! – Agatha meglepve látta, amint Toni a kapitány elé lép és rárivall: – Szerencsére nem magán múlott, úgyhogy jobb, ha eltűnik a színről. Akkor sem ismerne fel egy bűnözőt, ha lelopná a cipőjét a lábáról. Agathának köszönhetően egy egész bűnbandát sikerült ma leleplezni.

– Igaza van, uram – bólintott Bill. – Mrs. Raisin egy nagyszabású drogcsempész ügyletet göngyölített fel, azonkívül egy gyilkosságot, amivel kapcsolatban elhitették velünk, hogy baleset volt. Elismerést érdemel,

amiért kitartott az elképzelése mellett, és végigvitte a nyomozását.

– Nagyon vigyázzon, őrmester – lengette meg az ujját Wilkes a beosztottja előtt. – Vékony jégen táncol.

– Ne őt hibáztassa – ugrott Toni Bill védelmére. – Maga akarta futni hagyni ezeket a brigantikat egy gyilkossággal a hátuk mögött.

– Nem beszélhet velem így, maga kis…

– Úgy beszéltek magával, ahogy akarok, maga vén mamlasz!

Wilkes dühtől szikrázó szemmel nézett Toniról Agathára, aki közömbösen állta a pillantását. A kapitány végül sarkon fordult, és maga elé motyogva elviharzott.

– Nem rossz – bökött fejével Agatha Toni felé – egy újonc szamaras nőtől.

Agatha hallotta a rendőrségi adóvevő reccsenését a háza előtt parkoló járőrkocsiból. Lejött az emeletről, immár tisztán, hosszú fürdőköntösben és kellő mennyiségű sminkkel az arcán, hogy szalonképesen nézzen ki. Tudta, hogy a Toni kocsija mögött parkoló rendőrautó még ezen az éji órán is feltűnő lesz az Orgona közben. Carsely kémhálózata nyilván teljes készültségre váltott. Még pirkadat előtt értesülni fog az egész falu, hogyan hozta haza Agathát egy rendőrautó. Bizonyos, hogy sok függöny libben ma éjjel. Kivéve persze James Lacey ablakát, mert a ház gazdájának színét sem lehetett látni. Valahol külföldön járt, elmerülve a hadtörténettel kevert

útikönyvírásban, talán egy ókori csatatéren, amelyről az életben nem hallott senki. Leszámítva persze azokat, akik ott haltak meg – de ők már nem mesélhettek. Agatha megcsörgette Charlest, de őt sem érte el. Az a megátalkodott menyasszonya biztosan rövid pórázon tartja. Vélhetően sarokba szorította Barfield House megannyi szobája valamelyikében, és vendéglistákkal, ültetési renddel, menükkel és színmintákkal bombázza. Vagy nem. Talán Charles elrejtőzött valahová előle. Talán ő is szalmába ásta el magát.

Ahogy Agatha belépett a nappaliba, Toni a kezébe nyomott egy pohár brandyt. A lány magának is töltött, és leültek együtt a kanapéra. Bill Wong egy bögre teával telepedett az egyik fotelba.

– Nem tudjátok elképzelni, milyen hálás vagyok mindkettőtöknek – sóhajtott Agatha. – Ez a legborzalmasabb élmény, ami valaha történt velem.

– El is hiszem – mondta Toni lágyan. – De most már vége.

– Honnan tudtátok, hol vagyok? Nem mondtam senkinek, hogy a gyárba megyek. Be sem mentem volna, ha nem látom, hogy égnek a lámpák.

– Morrison hangját hallottam egy pillanatra, mielőtt maga kinyomta a telefont – magyarázta Toni. – Bent voltam az irodában, a maradék hangfelvételeken rágtam át magam, és észrevettem, hogy a kulcs, amit elloptam, nincs ott az íróasztalán, ahol hagyta. Rájöttem, hogy ma éjszaka csak a Morrison’shoz mehetett.

– És neked hogy sikerült félmegyényi rendőrállományt kivezényelned? – nézett Agatha Billre.

– Az alapján, amit Tonitól hallottam, világos volt, hogy ehhez teljes osztagra van szükség, beleértve a fegyvereseket is – felelte Bill.

– A mindenit, mit találtál azokon az utolsó hangfelvételeken? – kérdezte a lányt Agatha.

– Mindent, amit kerestünk – felelte Toni, és letett a kisasztalra eléjük egy ahhoz hasonló diktafont, amelyet Clarissa Dinwiddy használt. – Átmásoltam erre a fontos fájlokat. Ez Morrison hangja.

„Hallottam a hírekben, hogy az amerikaiak újabb tíz üzemet bombáztak le Helmandban. Teljesen tönkreteszik ezt a bizniszt!”

– Most jön Sayer – jegyezte meg Toni.

„Ennek gyakorlatilag nem lesz hatása a mi termelésünkre. Az afgánok pár napon belül fel tudnak állítani egy újabb labort. Már több százat működtetnek. A heroin továbbra is érkezni fog, feltéve, ha tudjuk kezelni.”

– Ezeket később rögzítették – konferálta fel Toni a folytatást. – Először Sayer beszél.

„Úton van a nagy szállítmány. Itt leszek csütörtök éjjel.”

– Aztán Bream.

„Nem kéne megvárnunk, míg elülnek egy kicsit a hullámok? Ezt a Raisint sokkal jobban érdekli a műláb, mint hittük. Visszavonulót kéne fújnunk egy időre.”

„Visszavonulót? És ezt közlöd majd az afgán barátainkkal is? Vagy Sekilivben? Mit gondolsz, mit

lépnének rá, ha elújságolnánk, hogy leállítottunk mindent egy bolond nőszemély miatt?”

– Ez Sayer volt.

„Nem tudják, hogy mennek itt a dolgok.”

– Bream, aztán megint Sayer.

– *„És nem is érdekli őket! Elég, ha megsejtik, hogy begyulladtunk, és mielőtt kimondod, hogy kalasnyikov, már itt terem egy végrehajtó emberük. Először Raisintől szabadul meg, aztán mi leszünk a következők. Túl sok pénz forog kockán, hogy bármit elrontsunk. Ha szükséges, majd mi magunk viseljük gondját Raisinnek. Gondoskodj róla, hogy Dunster és Trotter itt legyenek csütörtökön. Morrison is itt lesz. Elő kell készítenünk a cuccot, mielőtt megvirrad.”*

– Ez megmagyarázza, miért félt úgy Clarissa Dinwiddy Morrison őrkutyáitól – jegyezte meg Agatha. – Komoly kockázatot vállalt ezekkel a hangfelvételekkel.

– Túlságosan is nagyot, mint végül kiderült – tette hozzá Bill. – Épp most szedjük ki az információkat Peter Trotterből. Jelenleg kórházban van, több bordája eltörött. Úgy látszik, az a szamár tényleg nem szereti őt.

– Nincs benne mit szeretni. Egy gusztustalan kis gnóm – borzongott meg Agatha.

– Alice ül az ágya mellett, és jegyzetel – folytatta Bill. – Trotter persze nem hajlandó magára vállalni minden felelősséget a gyilkosságért. Abban a reményben mond el mindent, hogy enyhébb büntetést kap. Bevallotta, hogy a hamutállal ölte meg Clarissa Dinwiddyt.

– Mert Clarissa túl sokat tudott.

– Pontosan – vágta rá Bill. – A halála napján a hölgy vitába keveredett Albert Morrisonnal, és lejátszotta neki a felvételeket, amelyeket a diktafonján tárolt. Azt mondta a férfinak, tudja, hogy nem rossz ember, és könyörögni kezdett neki, hogy hagyja el Aphroditét, álljon le a drogüzérkedéssel, és költözzön vele valami biztonságos helyre, ahol új életet kezdhetnek.

– De tévedett. Morrison nagyon rossz ember. Kitervelte Clarissa megölését. Tudta, hogy az asszony rendszeresen benéz az istállóba a szamárhoz, hogy lássa, megfelelően gondoskodnak-e róla. Azt is tudta, hogy Trotter gyűlöli annyira Mrs. Dinwiddyt, hogy meggyilkolja. Vagyis rábízták Trotterre a piszkos munkát – összegezte Agatha –, miközben valamennyiüknek tökéletes alibijük volt, hiszen részt vettek Aphrodite partiján.

– Szerintem feláldozhatónak látták Trottert – vélte Toni. – Ha bármi rosszul alakul, őt ítélik el gyilkosságért. Eredetileg nem volt tagja a bandának. Csak Csitt-Csatt gondozásával bízták meg, de hamar kiderült, hogy használni tudják mindenesként, az meg kellőképp belelkesedett, amikor megtudta, mennyi pénzről van szó.

– A partin – idézte fel Agatha eltöprengve – Morrison egyenesen rám nézett, amikor Sayerrel közölte, hogy küldje Clarissát az istállóhoz. Szerintem… szerintem *reménykedett,* hogy odamegyek. Remélte, hogy én találom meg a holttestet.

– Talán – mondta Bill. – Már tudjuk, hogy valóban a látszat kedvéért béreltek fel, ahogy sejtetted. Miután a

megbízhatatlan akkumulátorok tüzet okoztak, Morrison azt akarta, hogy ipari kémkedésnek látszódjék a tűzeset. Ennek alátámasztásául bízott meg téged. Az a műláb a lejáratásodat célozta, és hogy kirúghasson. Valószínűleg abban reménykedett, ha te fedezed fel a Trotter okozta „balesetet”, akkor ott is rád kenhet egy kis felelősséget – így még könnyebben szabadulhatott volna meg tőled.

– Hát, én mindenesetre örülök, hogy Trotter most szenved – szólalt meg Agatha. – Mindent megérdemel, amit Csitt-Csatt-tól kapott, és még többet is. Mi van Dunsterrel?

– Nem sérült meg súlyosan – legyintett Bill. – Pár horzsolás. Keményebb fából faragták, mint Trottert.

– És Csitt-Csatt? Úgy láttam, jól van, amikor odajött hozzám. Viszont lövést hallottam.

– Csak Dunster lőtt bele vaktában a sötétbe – mondta Toni. – Megpróbálta elijeszteni Csitt-Csattot, de nem találta el.

– És Morrison? – kérdezte Agatha.

– Elkapták az embereink, amint menekül a heroinnal a gyárból – felelte Bill. – Jó hosszú időre rács mögé kerül. Sayernek viszont sajnos nyoma veszett. Keressük, de egyelőre úgy fest, kicsúszott a kezünk közül.

– A túlélőbajnok megint túlél – húzta el a száját Agatha.

– Sayer kulcsfigura az egész akcióban – mondta Bill. – Amikor Bream eltűnt Afganisztánban, a kapcsolatokat építette ki a drogbárókkal, de Sayer eljátszotta a saját halálát, hogy üzletelhessen ezekkel az emberekkel.

Végigment az útvonalon Helmandból Kelet-Európába, majd az Egyesült Királyságba, és mindenhol gondoskodott a kontaktokról, amelyekre majd szükségük lesz, és amelyek segítségével átjuthatnak határokon és azokon a territóriumokon, amelyeket rendkívül veszélyes alakok felügyelnek.

– Nem lesznek boldogok, hogy gallyra ment az üzletük – vetette közbe Toni.

– Mindig megtalálják a módját, hogy folytassák a mocskos kis üzelmeiket – legyintett Agatha. – Ezt a kis hálózatot lekapcsolhattuk, de gyorsan találnak mást.

– Attól tartok, ez elkerülhetetlen – értett egyet Bill. – Most itt kell hagynom benneteket, hölgyek. Visszamegyek az őrsre. Egy halom papírmunka vár rám. Jut eszembe, Agatha, érted küldök reggel egy kocsit, hogy behozzon, és megtedd a kapitányságon a hivatalos vallomásod.

Miután Bill elbúcsúzott, Toni és Agatha kiitták az italukat a kanapén.

– Voltak egymás közt nehéz pillanataink mostanában – nézett Agatha a lányra –, de őszintén mondom, nem tudom, kiben bízhatnék meg jobban, mint benned, aki mindenben támogatsz, és mindig ott vagy a közelemben, amikor beüt a baj.

– Örülök, hogy így látja – felelte Toni –, mert amikor azt hittem, hogy azok a gazemberek… – Egy könnycsepp gördült ki a szeméből, és csorgott végig az arcán.

– Ó, ne csináld – sóhajtotta Agatha –, különben engem is megríkatsz.

– Sajnálom – törölte le az arcát Toni. – Nyomozók vagyunk. Keményeknek kell lennünk. És vigyáznunk egymásra. Ezért vannak a barátok.

– Gyere, Toni, elfáradtam. Ideje lefeküdni. Tiéd a vendégszoba. Reggel adok kölcsön tiszta bugyit – tápászkodott fel kimerülten Agatha. – És jól mondod – ezért vannak a barátok.

– Miért, a tiszta bugyiért?

– Azért is.

Másnap kora reggel, miután kávéztak egyet, Toni elindult munkába. Végre nem kellett több hangfájlt meghallgatnia, de fel kellett vennie a fonalat, hogy áll az ügynökség többi megbízása. Ő tartotta kézben az iroda dolgait, amikor Agatha nem volt bent. Végtére is az ország egyik leghíresebb magándetektívjének dolgozott. Büszke volt rá, hogy fiatal, egyedülálló és független nő. Büszke volt rá, hogy magánnyomozó, és hogy Agatha Raisin bugyiját viseli. A helyét azért még nem tudnám betölteni, gondolta, de egy nap talán, egy nap…

Agatha nézte, amint a lány végigmegy a kerti járdán, tele önbizalommal és energiával. Ő maga még nem pihente ki teljesen az előző nehéz éjszakát, és tudta, hogy többórás, kimerítő kérdezősködés vár még rá, ha megérkezik az autó, ami majd a mircesteri őrsre viszi. Körbehordozta tekintetét a szobán, és eltöprengett, mit csináljon addig. A kisasztalán egy hamutartó hevert. Hamutartó… Egy tárgy, ami megölte Clarissa Dinwiddyt,

és majdnem őt is. A nem is olyan távoli múltban leült volna, hogy kiélvezzen egy cigarettát, amíg a kocsi megérkezik. Immár látni sem akart többé semmiféle hamutartót. Bedugta a gyűlöletes tárgyat egy fiókba, hogy ne legyen szem előtt. A hamutartók gyűlölete lesz a biztosíték, döntötte el magában, hogy soha többé ne gyújtson rá.

* * *

Kora délután állt meg ismét a nappalija ablakában, kibámulva a borongós, szürke, őszi égre. Ahogy számított rá, órákat töltött a kapitányságon. Kért egy fuvart hazáig, így maradt ideje pihenni, és kitalálhatta, mit vegyen fel a vacsorához. Elvégre Chris Firkinnel ruccan ki ma este, és tökéletesen akart kinézni.

Épp ekkor gördült be a háza elé egy rózsaszín sportkocsi. Egy szőke nő szállt ki belőle. Rózsaszín műszőrme kabátot viselt, hasonlót, mint amelyet Agatha Csitt-Csattnak adományozott, habár Agatháé színben nem illett a kocsijához. Aphrodite Morrison a bejárathoz libbent, lekapta napszemüvegét – feltehetőleg azért, mert olyan borús volt az idő, hogy semmit sem látott benne. Agatha sietett ajtót nyitni.

– Mrs. Morrison, nem számítottam önre.

– Szólítson csak Aphroditének, Mrs… szólíthatom Agathának?

– Természetesen – felelte a másik. – Jöjjön be, kérem.

Aphrodite három lépéssel átszelte az előszobát, és már a nappaliban volt.

– Cuki – állapította meg, ahogy körülnézett a szobában.

– Hozhatok valamit? – kérdezte Agatha. – Egy italt, vagy egy teát esetleg?

– Nem, köszönöm, elvagyok. – Aphrodite leült a szófára, Agatha mellé telepedett. – Erről az én rossz férjemről akarok magával beszélni.

– Nem rajongok érte.

– Én sem. Az ügyvédeim akcióba lendültek. Olyan pert rakok a nyakába, hogy összecsinálja magát. Mire kijön a börtönből, szinte semmije nem lesz. Enyém a ház, az üzem, az istálló, minden.

– Mit fog csinálni Csitt-Csatt-tal?

– Mindig a szívem csücske volt ez a bolond állat. Azelőtt nem sok időt töltöttem vele, de most igazi sztár lett. Egy cég azt tervezi, hogy játékszériát dob a piacra, és én fel fogom ajánlani nekik ehhez a gyárat. Így megtarthatjuk a dolgozókat, akik maradni akarnak. Az épületek és az istálló átalakul „Clarissa Dinwiddy Szamármenhelyévé”, és egy csomó csacsi kapja majd meg itt a gondoskodást, amire szüksége van.

– Nagyon nagylelkű magától, hogy Mrs. Dinwiddyről nevezi el a menhelyet. Nem tudtam, hogy barátok voltak.

– Nem voltunk azok. Sosem jöttünk ki igazán. Ő a férjemet akarta, tudja. Kifizette azt a kis cafkát a recepción. Arról is gondoskodott, hogy soha ne vehessenek fel csinos, fiatal lányokat, akiken Albertnek

megakadhat a szeme. Csak csúfságokat engedett alkalmazni.

– Mint az az artistalány?

– Micsoda?

– Nem érdekes.

– Akárhogy is, bármennyire nem voltunk jóban, Dinwiddy messze nem érdemelte meg, amit tettek vele. Szóval, létrehozom az üzemet és a menhelyet, ezekkel fogok foglalkozni, és ez talán nekem is segít majd, hogy ne nyúljak a pohár után. Így hát azért jöttem, hogy megköszönjem magának – ezzel.

Aphrodite benyúlt a kabátjába, előhúzott egy fehér borítékot, és Agathának nyújtotta.

– Mi ez? – kérdezte az, miközben elvette.

– Egy csekk – felelte Aphrodite. – Lehet, hogy ódivatú manapság csekket írni, de akkor is. Talán fedezi a munkadíját és a pluszköltségeket, meg kárpótolja a sok zűrért, amin átment.

– De hát magának nem kellene…

– Tegye csak el. Önnek beosztottjai vannak, én pedig megengedhetem magamnak. – Felállt, és az ajtó felé indult. – És ha bármikor meg akar látogatni, csak kerüljön az istálló felé. Csitt-Csatt odáig lenne. Végül is maga a szamaras nő, nem?

– Igen – mosolyodott el Agatha. – Úgy tudom.

Agatha az ablakból nézte, amint Aphrodite átlibegett a kerten, és ment a rózsaszín kocsijához. Ha nem szólal meg, gondolta Agatha, a nő a báj esszenciája, habár ez a

kabát és az autó… Nos, ezek egyértelműen nem az ő ízlését tükrözték, de kétségkívül figyelemre méltóak voltak.

– Milyen édes – hallott egy hangot a háta mögül.

John Sayer állt a nappaliban.

– Hogy jutott…

– A nyitott hátsó ajtón keresztül, amíg maga a bűbájos Aphroditével társalgott, Mrs. Raisin.

– Mit keres itt?

– Gondoltam, meglátogatom. Rendesen belerondított a munkánkba, és lerombolta az egész üzletünket. Magán egy vagyont veszítettem. Csak azt akartam, hogy tudja. Hogy tudja, mennyire gyűlölöm… mielőtt végzek magával.

– Maga megőrült! Hát nem tudja, hogy…

Sayer Agatha nyakára kulcsolta a jobb kezét, és visszalökte a fotelbe.

– Foglaljon helyet, Mrs. Raisin, és mondja el, mit nem tudok.

Agatha megmasszírozta fájó nyakát, és rekedt hangon megszólalt:

– Nem tudja, hogy az ország összes rendőre magát keresi? Nem beszélve a katonai rendészetről, meg valószínűleg a maga afganisztáni és kelet-európai barátairól.

– Nem fognak megtalálni. Túlélési szakértő vagyok, Mrs. Raisin. Legyek akár a vadonban, akár a legforgalmasabb városban, pontosan tudom, hogyan kell beleolvadni a

környezetembe és felszívódni. Szökés és kitérés, így hívtuk a seregben.

– Hosszú utat tett meg a hadseregből – mondta Agatha. – De miért ide? Miért pont Morrisonhoz?

– Létrehozott egy kis gyárat Sekilivben. Azon legális kis üzemek egyike volt, ami a látókörömbe került. Kezdetben meg akartuk találni a módját, hogyan szivárogjunk be az üzletbe, és hogyan indítsuk el a saját bizniszünket úgy, hogy senki ne tudjon róla. Akkor találkoztam Morrisonnal, amikor Sekilivben járt munkaügyben, én meg előadtam, hogy egy spanyolországi cég beszerzője vagyok. Nem tartott sokáig meggyőznöm őt, hogy több pénz van a mi üzletünkben, mint az övében, különösen amikor rájöttem, hogy a csőd szélén billeg a gyára. A hibás akkumulátorok rendesen tönkretették.

– Most pedig börtönben van, ami jobb opció annál, mintha bujkálnia kellene. Mennyi ideig bírja azt az ember, hogy folyton a háta mögé kell néznie, és nem tudja, hogy egy rendőrnek vagy egy bérgyilkosnak akad végül a horgára?

– Ez nem a maga gondja, Mrs. Raisin. A maga gondjai immár megoldódnak.

Sayer Agatha felé mozdult, az megpróbált elhúzódni, ahogy a férfi odakapott, hogy megragadja.

– Engedje el!

Agatha felpillantott, és Chris Firkint látta meg, amint belép a szobába.

– Ki a frász maga? – nézett rá Sayer.

– Mit érdekel az téged? – felelte Chris. – Csak engedd el szépen a hölgyet, és kezdj valakivel a saját súlycsoportodból.

– Fogok is – közölte Sayer, és tett egy lépést Chris felé.

– Nem félek tőled, kisöreg – mondta Chris győzedelmesen.

– Pedig nem ártana – vágott vissza Sayer,

Agatha nézte, ahogy a fickó egy szempillantás alatt Chris előtt terem, és ugyanezzel a sebességgel lendült is a keze. Chris kivédte az első ütést, a másik elől elhajolt, majd egy horoggal először Sayer szeme közé csapott, másodjára a szájára. Sayer ruganyosan hátraugrott, és bevitt egy rúgást Chris bordái közé, amitől ő hátratántorodott a nappali nyitott ajtajában, és nekiesett a falnak az ablak mellett. Megroggyant a térde, a padló felé közeledett, majd összeszedte magát.

– Ez a legtöbb tudományod? – kérdezte, és felrepedt ajkai közül kiköpte a vért.

– Távolról sem.

Míg Sayer fürgén Chris felé ugrott, Agatha átlendült a szobán, kezében a kisasztallal, amellyel teljes erőből hátba vágta Sayert. Az asztal kettérepedt, de a férfi még mindig talpon volt, láthatólag sértetlenül. Félig megfordult, és feltartotta az öklét.

– Ez nem kellett volna… – kezdte, de ebben a pillanatban egy hatalmas, narancssárga serpenyő tűnt fel az ajtó mögül, és egyenesen Sayer képébe csapódott. Agatha rögtön felismerte az edényt – a Le Creuset készlet

egy darabja, amit azért vett, hogy felakaszthassa őket a konyhába – sokkal inkább dísznek, mintsem bármi egyéb célra, tekintve siralmas főzési tudományát. Az ütéstől Sayer megszédült, majd egy második csapás a földre vitte. A következő pillanatban Sir Charles Fraith hajolt fölé.

– Kapd el a lábát, Chris! – kiáltotta Charles.

Chris engedelmesen rávetette magát Sayer lábára. Ekkor Charlotte Clark robogott be egy rolni folpackkal – ez is ismerős volt Agathának a konyhából. Ezzel szokta lefedni az ételeket, mielőtt azok szétrobbantak volna a mikróban.

A kótyagos Sayernek vér szivárgott az orrából, és csak egy erőtlen tiltakozásra futotta tőle, míg a bokáit összekötözték a fóliával, és ugyanezt tették a felsőtestével, két karját a törzséhez rögzítve.

– Ti honnan kerültetek elő? – nézett Agatha a három váratlan vendégre.

– Én azért kerestem fel, hogy az exkluzív anyagról beszéljünk, Mrs. Raisin – szólalt meg Charlotte –, de ahogy jöttem befelé, megláttam az ablakban, hogy ez a fickó a torkát szorongatja, úgyhogy elszaladtam segítségért.

– És belém botlott – folytatta Charles, míg egy zsebkendőt nyújtott Chrisnek, hogy az letörölhesse a szemöldökéből szivárgó vért. – Chris elvitt egy körre a kis elektromos csodajárgánnyal, és a Vörös Oroszlánba tartottunk, ahol a bérleti szerződése meghosszabbításáról beszéltünk volna, amikor ez az ifjú hölgy leintett bennünket az úton.

– Miért nem hívta rögtön a rendőrséget? – kérdezte Agatha Charlotte-ot.

– A telefonom – biggyesztette le a nő az ajkát. – Lemerült, ócska az akkumulátora.

– Nem úgy, mint az én autómé – szólalt meg Chris, a szemöldökére nyomva a zsebkendőt. – Szép csendesen idegördültünk vele. Én vállaltam, hogy lekötöm Sayert, míg Charles meglapul az ajtó mögött.

A rendőrség és a mentők kivonulása rögtön kisebb tömeget vonzott Agatha háza elé. Elsők között Bill Wong érkezett a helyszínre, és kiadta a feladatot néhány kollégájának, hogy oszlassák szét a bámészkodókat. Azok annyit tehettek, hogy hátrébb terelték a népet, és helyet csináltak az újabb rendőrségi járműveknek meg az orvosnak. A doktor alaposan megvizsgálta Agathát, Christ és Sayert – ez utóbbit kellőképp fittnek minősítette ahhoz, hogy rabosítsák. A tömeg lassan szétszéledt, miután Sayert megbilincselték, és két termetes rendőr által közrefogva elhajtottak vele. A mentő is távozott.

Agathánál Bill még sokáig faggatta a kis társaságot. A kimerítő kérdezősködés során lassított felvételben elő is kellett adniuk a nagyszobai csatát, mígnem Bill teljesen megértette, hogyan került Sayer a földre.

A rendőrök hosszasan méricskéltek a helyszínen, és lefotóztak mindent az összes lehetséges szögből. Végül Bill kiterelte kollégáit az ajtón, és a kapitányságra indult, ahol még egy papírmunkával terhes, hosszú éjszaka várt rá.

– Nekem is mennem kell – állt fel Charles. – Gustav felvesz a kocsmánál. Mary szeretné ma este kiválasztani a dátumot.

– Úgy érted, a dolog akkor megy tovább? – döbbent meg Agatha.

– Igen, pillanatnyilag… úgy értem… igen – felelte Charles, majd felemelte a kezét, mintha az újabb kérdéseket akarná hárítani. – Majd beszélünk, Aggie. Nem ez a megfelelő hely és idő.

Agatha hitetlenkedve rázta a fejét, míg Charles kifelé indult. Charlotte elfogadta a fuvart, amit a férfi felajánlott neki, és megígérte Agathának, hogy hamarosan visszajön felvenni az exkluzív interjút – ami most még nagyobb sztori lett, hogy maga is részesévé vált. Végül Agatha és Chris kettesben maradtak.

– Sajnálom – szólalt meg Chris, és véres ingére mutatott. – Attól tartok, nem vagyok elég jó állapotban, hogy vacsorázni menjünk. – Az órájára pillantott. – És az asztalunkat már egyértelműen másnak adták.

– Semmi baj – legyintett Agatha. – Összeütök magunknak valamit.

Eltűnt a konyhában, matatott egy ideig a fagyasztóban, és pár perc múlva már egymással szemközt ültek az asztalnál egy-egy adag mikróban készült lasagne mellett.

– Nem is rossz, egyáltalán nem rossz – ismerte el Chris, míg egy pohár vörösborral öblítette le a falatot.

– És gyors, mint a villám – mosolygott Agatha.

Bevitték a maradék üveg Valpolicellát a nappaliba, és

leültek egymás mellé a kanapéra.

– Szegény… – érintette meg Agatha a mentősök által leragasztott sebet Chris szemöldökén. – Azt hittem, sosem áll el a vérzés.

– A felrepedt szemöldök nagyon rondán tud vérezni – bólintott a férfi.

– És a szád – tette hozzá Agatha –, az is nagyon csúnya.

Odahajolt, egészen lágyan megcsókolta Chris ajkát, majd a homlokát. A férfi a két keze közé fogta Agatha arcát, és szájon csókolta.

– Ez biztosan fájt neked – hökkent meg Agatha.

– Bátor vagyok – felelte a másik, és ismét megcsókolta Agathát, végigfuttatva kezét a testén. Amikor a melléhez ért, ő felszisszent.

– Aúúú – panaszkodott. – Ott egy kicsit megsérültem… óóó… és lejjebb is.

Matatni kezdett a férfi gombjaival, ügyetlenül próbálta szétnyitni az inget.

– Áú! – nyögött fel amaz. – A bordáim… Nem is tudom… hogy fog ez menni…

– Ne aggódj. – Agatha finoman lenyomta a kanapéra. Nagyon óvatos leszek.

[1] A Fleet Street a brit sajtó fogalommá vált központja és szinonimája, egykor itt működtek a legnagyobb lapok szerkesztőségei. *(A ford.)*